

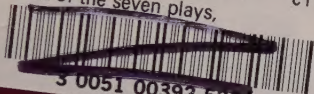
LORAS COLLEGE LIBRARY

STAC

882.2G2ESo66JTr.

Text of the seven plays.

c1

3 0051 00392 5234

**WITHDRAWN FROM
LORAS COLLEGE LIBRARY**

SOPHOCLES

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

C. F. CLAY, MANAGER

London: FETTER LANE, E.C.

Edinburgh: 100 PRINCES STREET

Berlin: A. ASHER AND CO.

Leipzig: F. A. BROCKHAUS

New York: G. P. PUTNAM'S SONS

Bombay and Calcutta: MACMILLAN AND Co., LTD.

Toronto: J. M. DENT AND SONS, LTD.

Tokyo: THE MARUZEN-KABUSHIKI-KAISHA

All rights reserved

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE SEVEN PLAYS

EDITED BY

SIR RICHARD JEBB, Litt.D.

CAMBRIDGE
AT THE UNIVERSITY PRESS

1914

First Edition, 1897.
Reprinted 1906, 1914.

CONTENTS.

	PAGE
INTRODUCTION	vii
OEDIPUS TYRANNUS	1
OEDIPUS COLONEUS	53
ANTIGONE	117
AJAX	165
ELECTRA	215
TRACHINIAE	267
PHILOCTETES	313

INTRODUCTION.

I. *The Laurentian Manuscript of Sophocles.*

1. The oldest and also the best source for the text of Sophocles is the famous codex Laurentianus¹ (L), numbered xxxii. 9 in the Biblioteca Mediceo-Laurenziana at Florence. This MS., written on vellum, is a volume measuring $12\frac{1}{4}$ by $8\frac{1}{2}$ inches, of 264 leaves (= 528 pages). It contains:—(1) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 1—118, or pp. 1—236. (2) The seven plays of Aeschylus² on leaves 119—189. (3) The *Argonautica* of Apollonius Rhodius, leaves 190—264.

The MS. was probably written in the first half of the

¹ At one time it was more generally called, as by Dindorf, the codex Mediceus (M). The name of the Library, 'Mediceo-Laurenziana,' denotes that it (1) was founded by the Medici, and (2) is adjacent to the Church of San Lorenzo, which itself was restored by members of that house. So the Marciana at Venice is named from St Mark, the Ambrosiana at Milan from St Ambrose. 'Laurenziana' is the more distinctive part of the name; for Cosimo de' Medici the Elder founded also the Library of San Marco at Florence (see below, p. xxxiii). Hence the 'Mediceo-Laurenziana' is often called simply 'Laurenziana,' but not simply 'Medicea'; and for the same reason the codex should be called 'Laurentianus' rather than 'Mediceus.'

² Of the *Agamemnon* it has only vv. 1—310 and 1067—1159, having lost the quire which contained vv. 311—1066, and also six leaves of another quire, which contained vv. 1160—1673, and *Cho.* 1—9.

eleventh century. This approximate date is inferred from the general character of the writing: there is no other evidence. Minuscule writing, as seen in medieval MSS., passes through phases of development which shade into each other, but in which three periods can be broadly distinguished¹.

(1) In the earliest of these, from the ninth century to about the middle of the tenth, the minuscule hand is regular, formal, calligraphic, being an effort to adapt the ordinary cursive writing of the day to literary (especially liturgical) uses in a shape which should be comparable for beauty with the uncial character of an earlier time.

(2) The second period extends from about the middle of the tenth to the middle of the thirteenth century. A more fluent style now appears alongside of the other. This new hand is more set and formal than the common cursive, but less calligraphic than the standard models of literary penmanship. It was employed, indeed, in transcribing books; but chiefly when the book was intended to be a working copy for every-day use by students, rather than the ornament of a library, or a volume for the service of the Church. The Laurentian MS. is an example of this style. It approximates in general character to a MS. of St Ephraem which bears the date 1049 A.D.² And one peculiarity which it exhibits confirms the inference from the type of the hand. Medieval MSS. were usually ruled with lines to guide the scribe; and in the minuscule MSS. of the ninth century the custom was to write above the line. But in the tenth century a fashion of writing under the line came in, and in the course of the eleventh century this system superseded the other. In the Laurentian MS. the writing is sometimes above, sometimes below, the line; a circumstance which points to a time of transition, when a

¹ On this subject generally, see Sir E. M. Thompson, *Handbook of Greek and Latin Palaeography*, chap. XII.

² Omont, *Fac-simile des plus anciens MSS. grecs de la Bibl. Nat.* (1892), pl. 21.

scribe felt free to follow whichever method he found the more convenient in a particular place¹.

(3) The third period of minuscule, from the middle of the thirteenth to the middle of the fifteenth century, is one of gradual change from the more exact and beautiful forms of writing to others of a more hurried and irregular kind, with a growing use of contractions; until, in the sixteenth century, loose and straggling hands, of an almost modern type, begin to appear. It will be seen, then, that the date assigned to the Laurentian MS. rests on grounds which, if purely palaeographical, are definite.

2. The MS. was produced in a regular workshop or *scriptorium* at Byzantium, whence it came to Florence. The Sophocles is contained in 14 quires of 4 sheets (or 8 leaves) each, followed by one quire of 6 leaves,—that number sufficing to complete the text. With regard to ruling, the first quire differs from the rest. On the outer sheet (fol. 1 and fol. 8) each page has 39 close-set lines: the other three sheets (ff. 2—7) have 40 lines. In the other quires, each page is ruled with 38 lines for the text. Two lines at the top of each page, and three lines at the bottom, are ruled at intervals twice as wide as the spaces between the text-lines. These five extra lines were intended to receive scholia; for which ample room is also marked off in the margins by two pairs of vertical lines, one pair on each side of the text-space. A peculiar feature of the MS. is the laxity with which the scribe treats the ruling. He almost always exceeds the number of 38 verses on a page, often writing as many as 48. He evidently knew how far he might encroach, in any given place, on the room available for scholia; a fact which makes it probable that there were scholia in the MS. which he copied.

¹ Sir E. M. Thompson, *Introduction* to the autotype Facsimile of the Laurentian MS., published in 1885 by the Society for the Promotion of Hellenic Studies, p. 7.

3. The Sophocles and the Apollonius are by the same hand, which wrote also the first quire of Aeschylus (to *Persae* 705), *i.e.*, leaves 1—126 and 190—264 of the ms. This writer is known as ‘the first scribe’. The rest of Aeschylus (leaves 127—189) is by ‘the second scribe’, with whom we are not here concerned. The first scribe writes an easy and flexible hand, with only occasional stiffness (as at the beginning of the *Ajax*). The letters have a slight leaning to the right (the cursive tendency); and the general style of the writing is that which marks the second period of minuscule, as described above. He uses very few contractions¹.

But the professional scribe acted under the supervision of a more scholarly person, who controlled the work. The scribe wrote the text of Sophocles, with the title and colophon of each play, the ‘*Dramatis Personae*’, and the Arguments. His supervisor then compared the ms. with the archetype, corrected it, and wrote the scholia in the spaces prepared for them. Hence he is usually designated by the letter S (scholiast), or as the ‘*diorthotes*’ (*i.e.*, the first and chief corrector).

S wrote the scholia in a character which combines the uncial with the minuscule, and is known as ‘semi-uncial’. In mss. of that period the semi-uncial was often used for scholia, titles, ‘*Dramatis Personae*’, etc., while the body of the text was written in minuscule. But S made occasional use of minuscule also, *viz.*, in supplying verses which the scribe had omitted, and (as a rule) in noting variants. Hence the hand of S can be compared with the hand of the scribe in two different phases; in the semi-uncial used habitually by

¹ The examples which occur are mostly in words to which contraction was commonly applied in biblical or liturgical mss., such as *πατήρ, μήτηρ, υἱός, θεός, ἄνθρωπος, οὐρανός, πνεῦμα*. *πολ^l* for *πόλιν* in *O. T.* 104 (f. 34 b), and *ἐλάνθαν^l* (*ἐλάνθανεν*) in *El.* 914 (f. 26 b) are exceptional. So, too, are *παῖρνον* (*παρθένου*) in *Tr.* 148 (f. 66 b), and *πάρνον* *ib.* 1219 (f. 78 b).

In the scholia (written by S) contractions are far more frequent.

S, and occasionally (as in titles, 'Dramatis Personae', etc.) by the scribe; or in the minuscule used habitually by the scribe, and occasionally by S. The general difference is well marked. The hand of the scribe is freer and more flexible: that of S is delicate and clear, but stiffer and more formal; and his letters, when they descend below the line, are longer than those of the scribe.

4. Errors in the text are sometimes corrected by the hand of the scribe¹, sometimes by that of S². The task of supplying verses which had been accidentally omitted is also shared between them³. The various readings in the margin are nearly all due to S. These variants appear to be set down, not as corrections of readings in the text, but rather as alternatives which the writer thought worthy of record: the prefixed γρ. is to be understood as γράφεται, not as γράφε or γραπτέον. They are of various degrees of value. In some cases the variant mentioned by the scholiast is the true reading (see below, p. xxx). Other vv. ll. were originally glosses (as *EL* 1101 γρ. μαστεύω, on ἱστορῶ); or arose from clerical errors (as *Ai*. 1506 γρ. ἐλοιδόρει, for ἔλοι δορί). Others,

¹ As in *Tr*. 1265 (f. 79 a), where the scribe wrote συγγωμοσύνην, and then added the second γ above: and in *EL* 443 (f. 21 b), where he first wrote δέξασθαι δέξας νέκυς, then erased δέξας and wrote νέκυς in its place.

² As in *O. C.* 564 (f. 103 b), κινεύματα corrected to κινδυνεύματα: *ib.* 1729 (f. 117 a) τὰδ' added: *Ant.* 565 (f. 56 a) 'ἦ' written over the last syllable of κακοῖς.

³ The following are instances of verses supplied by S. (1) In the text. *Phil.* 1263 (f. 93 b): *Trach.* 177 (f. 66 b). (2) In the margin (often with the sign στιχ., i.e. στίχος, to show that the words form a verse in the text, and not a comment). *EL* 1007 (f. 27 b): *Trach.* 445 (f. 69 b), 536 (f. 70 b), 705 (f. 72 b).

The following are instances of verses supplied by the scribe. (1) In the text. *EL* 993 (f. 27 b): *Ant.* 69 (f. 50 b). (2) In the margin. *EL* 584—586 (f. 23 a): *O. T.* 62 (f. 34 a): *Ant.* 68 (f. 50 b): *O. C.* 899 (f. 107 b), 1375 (f. 110 a).—*EL* 15 (f. 17 a), and *O. C.* 1256, both marginal, are doubtful between S and the scribe, but may probably be attributed to the latter.

again, are worthless conjectures, remarkable, in some instances, for their temerity (as in *O. T.* 134 τήνδε θεσπίζει γραφήν for τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν). Taken altogether, the variants indicate that S either was incapable of distinguishing the good from the bad, or wished to record every noteworthy reading that he knew.

5. A few corrections or variants here and there are due to hands later than S. But no one has yet succeeded in distinguishing these hands from one another with clearness or precision. One or two of them may be referred to the fifteenth or sixteenth century. These latest corrections are attributable to scholars living in Italy. Giovanni Aurispa, a Sicilian conspicuous for his success as a collector and merchant of manuscripts, was at Byzantium in 1422 and 1423. At the end of the latter year he returned to Venice with no fewer than 238 volumes¹. But while still at Byzantium he had sent one of his choicest prizes, the codex now known as the Laurentian, to Florence. The recipient was Niccolo de' Niccoli, a distinguished humanist, prominent in the literary group which surrounded Cosimo de' Medici². Ambrogio Traversari, another member of that circle, writing (in 1424) to Niccoli, congratulates him on the rare beauty of the manuscript, and on the value of the scholia contained in it³.

¹ See Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, vol. I. pp. 263 f.

² As to Niccoli and Traversari, see Voigt, I. pp. 295 and 314: Symonds, *Renaissance*, vol. II. pp. 178 and 193.

³ *Ambrosii Traversarii Latinae Epistolae* (Flor. 1759), lib. viii., c. viii. 'Heri vesperi, posteaquam ceperam scribere ad te, redditum est mihi a Pantaleone volumen illud eximium ad te ex Byzantio delatum. Quod sane ut vidi, facile a me obtinuit ut, omitta cura, in se animum oculosque converterem. Est enim eximiae pulchritudinis et dignum sane quod in bibliothecam tuam iampridem immigraret.... Atque ut totum breviter explicem, nunquam poeticum aliquod volumen formosius vidi. Graecanicae sordes [i.e., Byzantine corruptions] nusquam fere libro illi obfuerunt; sed comptus satis ac nitidus perstitit. Aurispa noster in hoc profecto amicissimi viri implevit munus, quod tanta illi cura fuit, ut volumen ipsum in tuas deveniret manus.'

II. Other MSS.

I. Besides L, at least 103¹ Sophoclean MSS. are extant; but only a small proportion of them is of any value for the criticism of the text. The most important collections are those of the Laurentian Library at Florence; the National Library at Paris; St Mark's at Venice; the Vatican; and the Ambrosian Library at Milan. In respect to contents, these MSS. stand as follows:—

(1) 8, besides L, contain the seven plays in their entirety. [These are, Lb and R at Florence: A and T at Paris: V³, cod. 470, and cod. 617 at Venice: and a MS. at Madrid, I. Q. 9 in the Escorial.]

(2) 4 contain seven plays, but are imperfect in one or more of them.

(3) 2 contain six plays (omitting *O. C.*).

(4) 3 contain five plays.

(5) 10 contain four plays.

(6) 37 contain the favourite triad, *Ajax*, *Electra*, *Oedipus Tyrannus*.

¹ The careful and valuable list of manuscripts given by Professor Lewis Campbell in his edition of Sophocles (vol. I. p. xvii) is, so far as I know, the fullest which has yet been published. It enumerates, in all, 108 MSS. Of these I eliminate four: viz., Vat. 104, the 12th century MS. of Demosthenes (included in the list, because Soph. *Ant.* 175—190 is quoted in Dem. or. 19, § 247); the MS., not identified, which is described by Brunck (*præf.* p. iii) as 'bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram': and 'Liv. 1, 2,' two MSS., not identified, which Joannes Livineius (John Lievens, of Antwerp, ob. 1599) collated at Rome with the Aldine text. (The readings of these so-called 'codices Livineii' are given in *Classical Fourn.* xiv. p. 428.)

The list is possibly not exhaustive, though the MSS., if any, which it omits can scarcely be numerous or important. But at least it affords a basis for definite figures, which, even though they be merely approximate, conduce to clearness.

(7) 22 contain two plays. Of these, 18 have *Ai.*, *El.*: 1 has *Ai.*, *Ant.*: 2 have *El.*, *O. T.*: and 1 has *Ph.*, *Tr.*

(8) 11 contain a single play each. Of these, 8 have *Ai.*: 1 has *Ant.*: 1, *O. T.*: and 1, *El.*

(9) 6 are merely *γνωμολογίαι*, containing 'sentences' extracted from one or more of the plays.

2. The great mass of these MSS. date from the 14th or 15th century, those of the 15th being the more numerous. A few (probably not more than six) are of the 16th century.

The only MSS. (besides L) of a date earlier than the 14th century are the following:—Vat. a, no. 40 in the Vatican, of the late 12th or early 13th century: Parisinus A, of the 13th: Laur. I, of the 13th (1282 A.D.). Three others are doubtful between the late 13th and early 14th, viz., V, M, E. (These six are more particularly mentioned below, §§ 6—8.) Two MSS. which contain only 'sentences' are referred to the 12th century; viz. cod. 507 at Venice, and cod. Barocc. 143 in the Bodleian Library at Oxford.

3. The figure appended to each play in the following list denotes the number of MSS. in which it is wholly or partly preserved (the six MSS. which contain only 'sentences' being left out of account):—*Ajax*, 88: *Electra*, 82: *Oedipus Tyrannus*, 66: *Antigone*, 27: *Philoctetes*, 24: *Trachiniae*, 20: *Oedipus Coloneus*, 19¹.

The pre-eminent favour which the *Ajax* and the *Electra* seem to have enjoyed in Byzantine times probably dates from a still earlier age, and was connected with their frequent use in schools. Next in popularity came the *Oedipus Tyrannus*; as

¹ In compiling these figures, which represent at least approximately the comparative numbers of MSS. of the several plays, I have corrected a few unimportant oversights in Prof. Campbell's generally accurate list. The Munich MS., Monacensis 313 (Campb. p. xx), contains not only *Ai.* but *El.* Of the two MSS. in the British Museum (*ib.* p. xxii), Harleianus 5743 contains not only *Phil.* but *Trach.*; and Harleianus 5744, not only *Ai.* but *El.* The Harleian *Trach.* and *El.* were collated by Porson with T. Johnson's text (see Porson's *Adversaria*, pp. 177 and 212).

is shown by the very large number of three-play MSS. which combine it with the other two. In those MSS. which contain all seven plays, the *Ajax*, *Electra*, and *Oedipus Tyrannus* usually¹ stand first, and are followed by the *Antigone*; while the order of the three remaining plays, *Trachiniae*, *Philoctetes*, *Oedipus Coloneus*, is less constant. In L the order is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *Trach.*, *Phil.*, *O. C.* In Parisinus A it is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *O. C.*, *Trach.*, *Phil.*; and this is also the order in the Aldine *editio princeps*, as in the subsequent editions before that of T. Johnson (on which see p. xxxviii, n. 4).

4. Next in importance to L is Parisinus A, no. 2712 in the National Library at Paris, a vellum MS. of the thirteenth century. It is a volume of 162 leaves (or 324 pages), measuring about 11½ inches by 9. It contains:—(1) Six plays of Euripides, viz., *Hec.*, *Or.*, *Phoen.*, *Androm.*, *Med.*, *Hipp.* (2) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 59 to 107 inclusive. (3) Seven plays of Aristophanes, viz., *Plut.*, *Nub.*, *Ran.*, *Eq.*, *Av.*, *Ach.*, *Eccl.* (the last imperfect). The text on each page is in three columns, written continuously from left to right, so that verses 1, 2 and 3 of a play are the top lines in columns 1, 2 and 3 respectively, and verse 4 is the second line in the first column. Such economy of space (which completes Sophocles in 48 leaves, as against the 118 of L) demanded a free use of contractions, since the average width of each column is only about two inches. The contractions, however, though numerous, are regular, and the MS. is an easy one to read.

5. The MS. usually designated (after Dindorf) as T, but sometimes as G, now in the Biblioteca Laurenziana (2725), is a vellum codex written in 1282 A.D. It contains four plays, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Phil.*, and for these it is of considerable value. A new collation of it was made by Dr H. Hinck for Prof. A. Michaelis, who has used it in his edition (the third) of

¹ The Florentine R (see below, § 7), probably one of the latest MSS., is a rare exception, the order in it being *Ai.*, *Tr.*, *Ph.*, *El.*, *Ant.*, *O. C.*, *O. T.*

Otto Jahn's *Electra* (1882). Its text, as a whole, does not exhibit a close affinity either to that of L or to that of A, but holds an intermediate position between them.

6. Among the other mss., two principal groups may be distinguished, according to their nearer kinship with L or with A.

The L group includes :—

(1) Dindorf's Lb (Campbell's L²), cod. Laur. XXXI. 10 at Florence, a codex of the 14th century, containing the seven plays. This MS., as well as Γ, was fully collated by Dr Hinck for Prof. Michaelis, with the result of showing (a) that of all the known MSS. it is the most closely akin to L: and (b) that it is not a transcript from L; as is proved by the number and nature of the discrepancies, and also by the fact that Lb has the 'Dramatis Personae' of the *Electra*, which is wanting in L.

(2) M (as corrected), cod. G. 56 sup. in the Biblioteca Ambrosiana at Milan: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(3) M³, *ibidem* L. 39: early 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(4) M⁵, *ibidem* E. 103: early 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(5) Δ, cod. Laur. 2788 at Florence, of the 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(6) Palatinus, no. 40 in the Palatine Library at Heidelberg: 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(7) K, cod. Parisin. 2886: 15th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Phil.*, *Trach.*

7. The A group includes :—

(1) Vat. a, cod. 40 in the Vatican Library. This MS. has been referred to the 12th century (in which case it would be older than A); it is at any rate not later than the middle of the 13th. It contains *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(2) E, cod. Parisin. 2884: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*, *Ant.*

(3) V, cod. 468 in the Bibl. Marciana at Venice: late 13th or early 14th cent.: the seven plays (*Tr.* and *O. C.* imperfect).

(4) V³, cod. 467 *ibidem*: 14th cent.; the seven plays.

(5) Θ, cod. Laur. 2817 at Florence: 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(6) O, Bodl. Auct. F. 3. 25 at Oxford: 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

(7) R, cod. 34 in the Bibl. Riccardiana at Florence: usually referred to the 14th cent.; but to the 16th by P. N. Papageorgius (*Codex Laur. von Soph.*, etc., p. 406: Teubner, 1883). It contains the seven plays.

8. In addition to the two principal groups, marked by predominant kinship with L or with A, a third group is formed by the 'libri Tricliniani.' These are the mss. which exhibit a general agreement with T, a ms. of the fourteenth century, now no. 2711 in the National Library at Paris. T gives the text of Sophocles as revised by the foremost of the Byzantine textual critics, Demetrius Triclinius (*circ.* 1300—1325 A.D.). Triclinius, who seems to have worked with a manuscript decidedly inferior to L or A, made several true corrections; but he also inflicted considerable injury on the text by a too free use of conjecture, and especially by rash excisions or interpolations in the lyrics. The following mss. are among the 'Tricliniani':—

(1) B, cod. Parisin. 2787: 14th cent.; *O. T.*, *Tr.*, *Ph.*, *O. C.*

(2) Lc, xxxi. 1 in the Laurentian Library at Florence: 15th cent.; all the plays except *O. C.*

(3) Vat., cod. Pal. 287 in the Vatican Library: 14th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Tr.*, *Ph.*

(4) V², cod. 616 in the Bibl. Marciana at Venice: 15th cent. the seven plays (*O. C.*, *Ph.*, and *Tr.* imperfect).

(5) Farn., cod. II. F. 34 in the Bibl. Nazionale at Naples: early 15th cent.; the seven plays (*Ph.* imperfect).

(6) Dresd. a, D. 183 in the Royal Public Library at Dresden: 14th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*, *Ant.*

(7) Dresd. b, *ibidem* D. 181: 15th cent.; *Ai.*, *EL.*, *O. T.*

III. *Relation of L to the other MSS.*

1. It was at one time the belief of some eminent critics that L is the common archetype from which all the other extant mss. of Sophocles are derived. That theory has few, if any, adherents now; but the issues which it raises deserve attention. When, through Elmsley, L first became known, it was seen to be clearly better than the other mss., and yet not so much better as to make it inconceivable that they should have been copied from it. The view that the other mss. are all derivatives of L was maintained by Cobet in his treatise *De arte interpretandi* (1847); by W. Dindorf in the preface to his third edition of Sophocles (1860); and by Moriz Seyffert in the preface to his edition of the *Philoctetes* (1867). It was argued that all the greater corruptions of the text which are found in L are repeated in the other mss.; while, on the other hand, wherever some minor fault in L is amended by one or more of the other documents, the correction is always such as might have been made by a medieval scribe or grammarian, and never requires us to assume an archetype distinct from L.

2. In reply to that argument, the following considerations may be advanced.

(1) Verse 800 of the *Oedipus Tyrannus* (καί σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς) is absent from the text of L, but present in that of all the other mss. It has been added in the margin of L by a later hand, which, according to expert testimony, may probably be referred to the end of the thirteenth or the early part of the fourteenth century. If this judgment as to the age of the hand be accepted, it follows that Vat. a (late 12th or early 13th cent.), A, and Γ (13th), cannot have been copied from L: and the same proposition is at least highly probable as regards those mss. whose date is ambiguous between the end of the 13th and the early part of the 14th century.

But further arguments can be adduced, which apply to MSS. of a later date also.

(2) In *O. T.* 896, after the word χορεύειν, *L* adds in the same verse πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς. A MS. in the Library of Trinity College, Cambridge (R. 3. 31, of the 14th or 15th cent.) preserves, in common with a few others, the original form of this gloss, πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς: while *L*'s πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς appears in Pal., M, M², M⁶. It is very improbable that πανηγυρίζειν was restored from πονεῖν ἢ by medieval conjecture. The presumption is decidedly in favour of different archetypes.

(3) A similar remark applies to several instances in which *L* has a false reading, while in some other MS. or MSS. is found the clearly true one. The following are cases of this kind:—*Ai.* 28 τρέπει *L*: νέμει *A*.—*Ai.* 61 φόνου *L*: πόνου *Vat.* a, etc. *Ant.* 386 εἰς μέσον *L*: εἰς δέον *A*.—*Ant.* 831 τάκει *L*: τέγγει *A*.—The false readings of *L* in these passages are not such as medieval criticism would have been apt to challenge; and the true readings point, not to medieval conjecture, but to a source distinct from *L*.

(4) Some MSS. contain errors, not found in *L*, which are presumably anterior to *L* in origin: as in *O. T.* 380 *M*, *M*⁵ and *Pal.* (all three generally akin to *L*) have τυρανίς, a mistake which occurs also in two γνωμολογίαι of the 12th century (*Ven.* 507, *Bodl.* 143). *L* has τυραννί.

(5) There are instances of divergence between *L* and other MSS. where either of the alternative readings is possible, and neither is likely to have been a conjectural emendation of the other: as in *O. T.* 229 *L* has ἀσφαλής, while *A* and most other MSS. have ἀβλαβής¹.

¹ The arguments against *L* being the common archetype are fully stated by Prof. Campbell, *Soph.* vol. I. pp. xxiv ff. (1879). Among other scholars who take the same side are J. H. Lipsius (*De Sophoclis emendandi praesidiis*, Leips., 1860): Anton. Seyffert (*Quaestiones criticae de codicibus Sophoclis recte aestimandis*, Halle, 1863): and N. Wecklein (*Ars Sophoclis emendandi*, pp. 2 ff., Wurzburg, 1869).

3. A complete genealogy of the extant mss. of Sophocles has not yet been constructed. That problem, if soluble at all with the existing data, would be at least a most intricate one; much of the reasoning must necessarily be hypothetical; and, under the special conditions of the case, the interest of the result would be chiefly genealogical,—the interest of unravelling what may be described as ties of cousinship complicated by intermarriage,—rather than practically important for the ascertainment of the ancient text. If, however, such a genealogy is not yet available, we can at least form a general idea of the place which our body of mss. collectively holds in the tradition.

First, then, it is evident that the text of our mss. must be, relatively to the text left by Sophocles, a very late one, derived from a time when an accurate knowledge of the lyric metres had been lost, and many lyric passages seriously corrupted; when, too, errors violating the ordinary rules of the iambic trimeter¹ could pass unnoticed; when breaches of classical syntax were tolerated; and when non-Attic or post-classical forms of words had been allowed to creep in. Now, it is probable that the Alexandrian texts of the dramatists were already in many respects corrupt. The mere fact that many corruptions are common to all our mss. would not, in itself, justify a presumption that their immediate ancestor was not a ms. of the Alexandrian age. But when it is observed that, besides such corruptions, our mss. contain so large a number of offences against the most elementary rules of classical metre and grammar,—glaring faults such as could not have escaped the notice of critics familiar with the ancient Greek language and literature,—then it appears certain that the ultimate archetype of all our mss. must have been separated from the Alexandrian age by several stages of transmission.

Further, it appears that in the twelfth century some mss. of Sophocles existed which differed in one respect from all of

¹ *E.g.*, in *Ph.* 1322 L and Γ read ἐάν τε νουθετῇ τις εἰνοῖάν σοι λέγων: and L, no less than A and the rest, abounds with errors of the same class.

ours. Verse 1167 of the *Antigone* (ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν) is absent from all the extant mss. of Sophocles, and is preserved for us only through quotation¹ by Athenaeus. But Eustathius, writing about 1160 A.D., had mss. of Sophocles which contained that verse, and which he calls, in contradistinction to the mss. which lacked it, τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα². If, however, the text of these latter had been in other respects decidedly superior to that of the extant mss., it is strange that no trace of such a better text should have been left in Byzantine or medieval literature. It is reasonable to suppose that the mss. to which Eustathius refers were not, on the whole, much better than our own, but merely represented a branch of descent in which verse 1167 of the *Antigone* had been preserved, while our mss. belong to a branch which happened to have lost it. A comparison of the Laurentian ms. with Parisinus A indicates, again, that the more immediate

¹ Athen. 7. 280 c, and 12. 547 c.

² *Ant.* 1165—1168:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, κ.τ.λ.

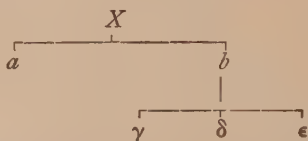
Eustathius (p. 957, 15—19), speaking of ancient interpolations or omissions in the Homeric text, adds:—ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου γίνεται Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν, ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑποδειχθῇ (i.e. 'to illustrate the proceeding of Zenodotus' in adding a verse), προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα (sic) οὐ τίθημ' ἐγὼ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἐξῆς· ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.

It is clear that the ἀντίγραφα to which he refers are mss. of Sophocles (not mss. of Athenaeus, whom he does not mention); and also that the words μετὰ τό...ἔχουσι mean that these mss. had verse 1167 in the text, and not merely in the margin.

So far as I am aware, the significance of this passage of Eustathius (noticed in my commentary on *Ant.* 1167) has not been pointed out before.

ancestor of L was distinct from that of A; and the Florentine Γ differs from both L and A in a manner which points to a third subordinate line of descent.

These facts lead to the following rudimentary stemma, in which an unknown archetype X , the ultimate source of all the known codices, is a MS. of some such age as 600—800 A.D., already containing errors of the cruder post-classical kind; a is the ancestor of the MSS. noticed by Eustathius as preserving *Ant.* 1167; b is the ancestor of the extant MSS.; γ , the nearer ancestor of L; δ , of A; and ϵ , of Γ .

It is possible that some one or more of the extant MSS. may have come from b through a source or sources distinct from γ , δ , or ϵ ¹: that question must be left aside here. But at least we are on tolerably firm ground in thus far indicating (1) the general place of the extant MSS., as a body, in the course of the tradition; and (2) the nature of the relationship between L, A, and Γ .

4. The superiority of L to the other MSS. is limited by the fact that it shares with them all the greater defects of their common origin. But, nevertheless, that superiority is a clear and a pervading one, which is seen chiefly in three things.

¹ This may have been the case (*e.g.*) with Palatinus 40 at Heidelberg (14th century). With regard to those MSS. which date from the 14th, 15th, or 16th century, some of them, at least, appear to be transcripts from the earlier extant MSS. (chiefly from L or A); but seldom without more or less of mixture. That is, in most of such cases the transcriber must have used, not only the MS. which he mainly followed, but occasionally some other or others also. Certainly no extant MS. appears to be a transcript, without mixture, of L: even the scribe of Lb, which is most closely akin to L, must have used some secondary aid.

(1) L alone sometimes preserves the true reading; as *Ai.* 45 ἐξεπράξατ', instead of ἐξέπραξεν: or *ib.* 1137 καλῶς instead of κακῶς. (2) L alone sometimes preserves a trace of a true reading, though in its text this reading has been corrupted; as in *Ai.* 232 it preserves a trace of ἱππονώμας, though, like the other mss., it now has ἱππονόμουσ. Such a trace may be only an accent; as in *Ph.* 945, where the true reading is ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, L has ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' (sic) ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, while A and others have ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἄγει. (3) Where L has a false reading, it sometimes exhibits the corruption in an earlier stage than that which appears in other mss.; as in *El.* 192, where ἀμφίσταμαι is right, the first hand in L wrote ἀφίσταμαι, while A and most mss. have ἐφίσταμαι. An adequate appreciation of L's merit, relatively to the other mss., is not to be gained from sporadic test-passages; it is the cumulative result of working minutely through the whole text.

5. The inferiority of the extant text of Sophocles to that which was current at the close of the Alexandrian age is perhaps not so great as the interval of time might naturally suggest. There are some grounds for thinking that more serious corruption of the Greek dramatic texts took place between 400 B.C. and *circa*. 200 A.D.,—especially in the earlier part of that period,—than has occurred in all the subsequent centuries. Two reasons, in particular, may be assigned for such a belief.

(1) It is known that in the first half of the fourth century B.C. the plays of Aeschylus, Sophocles and Euripides had already suffered much from errors or arbitrary changes due to actors. With a view to checking this process of deterioration, a standard text of the three great dramatists is said to have been drawn up at Athens, on the proposition of the orator Lycurgus, *circa*. 330 B.C.¹ There are numerous instances in which ancient

¹ The primary authority for this tradition is the Plutarchic Βίαι τῶν δέκα ῥητόρων, p. 841 F: (Lycurgus νόμον εἰσήνεγκε) χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν

Greek commentators state, as from positive knowledge, that such or such an alteration in the text of a tragedy had been introduced by 'the actors'.¹

(2) The interpolation of classical texts (*i.e.* the deliberate addition of new matter which was intended to pass as the work of the classical author) is a form of corruption which must be referred mainly to the period from *circa* 300 to 400 A.D.² It

ποιητῶν Δισχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγωδίαις αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις· οὐκ ἐξεῖναι γὰρ <ἄλλως> ὑποκρίνεσθαι. This probably means that the actors were required to read to the γραμματεὺς the text which they proposed to use, while he followed their reading in the standard text, and thus controlled any variations from it which they might make.

The tradition is confirmed by Galen (*c.* 160 A.D.), who states that Ptolemy Euergetes (247—222 B.C.) induced the Athenians to lend him 'the books of Aeschylus, Sophocles and Euripides,' in order that they might be copied at Alexandria; giving them security to the amount of 15 talents. Having received the MS., he caused a copy to be made in a handsome form, and sent this copy back to Athens, while he retained the original,—requesting them to keep the 15 talents (Ἰπποκράτους Ἐπιδημιῶν Γ, ὑπόμνημα Β, vol. 17, pt. i. p. 607, ed. Kühn). This clearly implies a standard copy, recognised as having a unique value.

¹ Thus on Eur. *Med.* 909 f., εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος, | γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει, the scholiast, defending the participle in the genitive, observes the actors found it a stumbling-block, and (not merely spoke, but) wrote ἐμοῦ instead of πόσει:—οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Again, in Eur. *Andr.* 6, where the genuine reading is νῦν δ', εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή, there was another, making two verses: νῦν δ' οὗτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή | ἐμου πέφυκεν ἢ γενήσεται ποτε. Of the second verse, the scholiast says, οἱ ὑποκριταὶ τὸν λαμβον προσέθηκαν. See also the scholia on Eur. *Med.* 85, 228, 356, 379, *Phoen.* 264: and the ὑπόθεσις to the *Rhesus*.

² On the subject of ancient interpolation generally, see F. Blass in Iwan v. Müller's *Handbuch d. klass. Altertums-wissenschaft* (1892), pp. 256—267.—To give one instance out of many, it appears from the scholia on Pindar that in *Ol.* 2. 28 ff., φιλεῖ | δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ | καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, the words φιλέοντι δὲ Μοῖσαι had been interpolated, at some early date, after αἰεὶ: the interpolation was detected (through the metre) by Aristophanes of Byzantium (*c.* 200 B.C.).

implies a kind of skill (however humble in degree) which became rarer as familiarity with the classical idiom and literature began to die out. The Byzantines were not, in all probability, responsible for many interpolations of this nature; the corruptions which they introduced were, as a rule, of another kind,—faults in grammar, or spelling, or else mere clerical errors. There is, indeed, another and cruder species of interpolation, when a gloss or marginal comment finds its way into the text (as, *e.g.*, πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς, a gloss on χορεύειν, in *O.T.* 896): this may have been frequent enough in Byzantine times; but we are not speaking of that here. Now, there are several undoubted interpolations in the text of Sophocles, the character of which suggests that they are comparatively ancient. Such are, for example, the following:—(i) *Ai.* 841 f. αὐτοσφαγῇ...ὀλοίατο. (ii) *Phil.* 1365—1367 οἱ τὸν ἄθλιον...ἔκριναν. (iii) *Phil.* 1407, after πελάζειν, the words σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς τὰδ' ὥσπερ αὐδᾶς. (iv) *O.C.* 1747 ναὶ ναὶ | ξύμφημι καὐτός. (v) *Tr.* 84 ἧ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης. Some of these interpolations were probably due to actors; but, whatever their source, they suggest that, if the ancient text of Sophocles did not escape this form of vitiation, some other kinds of corruption which it now exhibits may also be of ancient origin.

This general inference is strongly corroborated by the fact that the ancient scholia never throw any light on those passages in Sophocles which have been most darkened by corruption. The text which these scholia indicate is substantially that of the extant MSS. In verse 4 of the *Antigone*, for example, οὐτ' ἄτης ἄτερ appears to be the only reading which was known to Didymus (*circa* 30 B.C.). The significance of this negative testimony will be better apprehended when some account has been given of the scholia themselves.

IV. *Scholia.*

1. The scholia on Sophocles are of two classes, the old (*σχόλια παλαιά*), and the later (*νεώτερα*). The old scholia are based principally on comments by critics of the Alexandrian age, and represent materials ranging in date from the early part of the third century B.C. to the second century of the Christian era.

The later scholia consist chiefly of interpretations or comments by grammarians of the Byzantine age¹. Among the authors who contributed to them, three can be named. (1) Manuel Moschopulus, the author of a grammatical treatise (*Ἑρωτήματα γραμματικά*) on which Melanchthon afterwards based his Greek Grammar, and also of scholia on several Greek poets. (2) Thomas Magister, his contemporary, who compiled a glossary of 'Attic nouns and verbs,' and wrote scholia on the Greek dramatists². (3) Demetrius Triclinius, already mentioned above (p. xvii). All these three belong to the first quarter of the fourteenth century. The later scholia are now of little value, either for the textual criticism or for the interpretation of the poet. It is with the old scholia exclusively that we are concerned here.

2. The Laurentian ms. (L) is the only one which contains a full collection of old scholia on all the seven plays; though large excerpts from the comments on particular plays are found in other mss.

Four editions of these scholia have appeared. (1) The first was printed at Rome in 1518. The editor (who is not

¹ They are contained in vol. II. of Dindorf's *Scholia in Soph.* (Oxford, 1852), pp. 145—382.

² Moschopulus and Thomas Magister are named in a Dresden ms. (D. 21 in the Royal Library), of the 14th century, where some of their scholia (chiefly those of Moschopulus) are given along with some by Triclinius: see Dindorf, *op. cit.*, pp. 404 ff.

named) was the Greek John Lascaris¹, an eminent scholar who had come to Rome, on the invitation of Leo X., about 1515, as head of a college for young Greeks, and director of a press for printing Greek books which the Pope had established on Monte Cavallo. The Laurentian ms. was then at Rome, in Leo's possession. (See below, p. xxxiv.) L's text of the scholia is not always correctly given; there is a good deal of conjectural emendation; and there are some omissions. (2) Brunck added the old scholia to his edition of Sophocles (Strasburg, 1786). He removed many of the faults which occurred in the text of Lascaris, but also admitted many interpolations from inferior mss. (3) Elmsley's edition of the scholia was published at Oxford in 1825, after his death in that year, by Gaisford. It is founded on a collation of L made by Elmsley at Florence in 1820. (4) The latest edition is that of P. N. Papageorgius (Leipsic, Teubner, 1888), based on a new and careful examination of L which he made in 1882. He has also collated the excerpts from the old scholia preserved in other mss.², and the printed texts before his own. The results are embodied in a critical apparatus. For critical purposes his edition supersedes the others.

3. Among the sources of the old scholia, probably the most important was the commentary (*ὑπόμνημα*) on Sophocles

¹ His epigram on Sophocles, in eight Greek elegiac couplets (quoted by Dindorf, *op. cit.*, *praef.* p. iii), is printed on the back of the title-page to the scholia, with the heading *Λασκάρως εἰς Σοφοκλέα*. He died in 1535 at Rome, at the age (it is said) of ninety. His tomb is in the Church of S. Agata in Suburra, with an epitaph, written by himself, in two Greek elegiac couplets, expressing his gratitude for the welcome which he had found in Italy, and his sorrow for the enslavement of his own country to the Turks.

² viz.: (1) G (=Γ, on which see above, p. xv), cod. Laur. 2725, *Ai.*, *EL.*, *O. T.*, *Ph.* (2) F, cod. Laur. xxviii. 25, *Ai.*, *EL.*, *O. T.* to v. 1246. (3) H, cod. Laur. xxxii. 40, *Ai.*, *EL.*, *O. T.* (4) I, a ms. in a library at Raudnitz in Austria, *Tr.*, *O. C.*, *Ph.*, *O. T.*, *Ant.* These mss., especially the last, confirm several corrections in the scholia made by Lascaris or Brunck. (See Papageorgius, *praefat.* pp. xi, xii.)

by the Alexandrian scholar Didymus, who flourished in the latter part of the first century B.C. Mentions of his name and references to his work are of frequent occurrence in the Sophocles-scholia¹. An indefatigable student, and a most prolific writer², Didymus was pre-eminently a collector and sifter of earlier Alexandrian criticism; as in his treatise on the recension of the Homeric text by Aristarchus. His work on the diction of Greek Tragedy, and a similar book for Comedy (Τραγική, Κωμική λέξις), were much used by later lexicographers. Three aspects of his work on Sophocles may be inferred from the scholia. He (1) obelized words or passages which he deemed spurious; or recorded a like verdict given by his predecessors³: (2) interpreted tragic words or phrases⁴: (3) illustrated points of grammar⁵. It is quite possible that his commentary may have dealt also with mythological or antiquarian matter; but there is no direct proof of this. It is certain that he had before him some other

¹ Didymus is named in the scholia on *Ai.* 408; *Ant.* 4, 45, 722; *O. C.* 155, 237, 463. His name is indicated by the abbreviation Δι prefixed in L to a schol. on *Ai.* 1225 (f. 14 b), and to a schol. on *El.* 28 (f. 17 a), in each case with χ (a mark to draw attention) written above. References to his commentary on Sophocles occur in schol. *El.* 451 (on ἀλιπαρή τρίχα: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῇ κ.τ.λ.), and schol. *El.* 488 (οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι).

² Athenaeus (4, p. 139 c) states that his published writings (συγγράμματα) reached the apparently fabulous number of 3500, and that he was nicknamed βιβλιολάθας, as having lost count of his own productions. So Quint. 1. 8. 19: Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est ut, cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber qui eam continebat.

³ Schol. *O. C.* 237 οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν. Schol. *Ant.* 45 Δίδυμος δὲ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεύσθαι.

⁴ Schol. *Ai.* 408 δίπαλτος...παντὶ σθένει ὡς Δίδυμος.

⁵ Thus, as a comment on *Ai.* 1225 δῆλος δὲ μοῦσσι σκαιὸν ἐκλείσων στόμα, L has in the margin, with Δι prefixed, καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι σημανῶν νέον (a fusion, through a slip of memory, of *Ai.* 326 with *Ant.* 242).

Alexandrian commentaries on Sophocles¹. The series of such writings went far back. In the scholium on v. 900 of the *Oedipus Coloneus* 'Praxiphanes' is said to have explained a phrase 'best of all the commentators².' Praxiphanes, who is mentioned among the earliest writers on grammar, and also in connection with criticism of the poets, lived *circ.* 300 B.C.³ The catena of comments on Sophocles which the Alexandrian critics possessed is thus carried back to the first generation after Aristotle. The inferior limit of date indicated in the old scholia is given by a reference (on *Oed. Col.* 195) to the grammarian Aelius Herodianus (*circ.* 160 A.D.)⁴. There seems to be no other mention of any writer who lived after the time of Didymus.

4. The general characteristics of the old scholia might be shortly described as follows. (1) They often supply information, from sources now lost, on antiquarian matters; thus on *El.* 445 the term *μασχαλίζω* is explained; on *O. C.* 1059 the Attic writer Istros (*circ.* 240 B.C.) is quoted as to the position of the deme *Οἴη*. (2) The citations of classical Greek literature cover a wide field, from Homer down to the time of Didymus, and are often valuable. (3) The interpretation of difficult or corrupt passages is seldom of any use. Even

¹ See schol. on *Ant.* 45 quoted above in note 3. Aristophanes of Byzantium is mentioned in the schol. on *Ai.* 746, but merely as recording that verse among *παροιμῖαι*. Aristarchus is not mentioned in these scholia. (In schol. *O. C.* 1320 'Αρίσταρχος ὁ Τεγεάτης is the tragic poet of the fifth century B.C.: cp. Nauck *Trag. Fragm.* p. 728.)

² Schol. *O. C.* 900 (on *σπεύδειν ἀπὸ | ῥυτῆρος*): τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἄμεινον ἀποδιδόναι κ.τ.λ.

³ A native of Mytilene, acc. to Clem. *Strom.* i. p. 309; of Rhodes, acc. to Strabo 14, p. 655. Clement (l. c.) calls him *πρῶτος γραμματικός*. He is mentioned, along with Aristarchus, by Proclus, as rejecting the *προοίμιον* to Hes. *Op. et Dies* (vv. 1—10); he is there called ὁ Θεοφράστου μαθητής (Gaisford *Poet. Gr. Min.* vol. III. p. 3). He wrote a treatise *περὶ ποιητῶν* (Diog. Laert. 3, 8).

⁴ Schol. *O. C.* 195 οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε' τῆς καθόλου (*i.e.* in book 5 of his grammatical work ἡ καθόλου προσῳδία).

when the scholiast gives an intelligible paraphrase of a passage which in our MSS. has been corrupted, it is not safe to infer that he had a different and sounder text before him. In such cases the scholiasts were often content to give what they conceived to be the general sense. (4) Distinct, and even incompatible, interpretations, proceeding from different authors, are sometimes pieced together in the same scholium¹.

5. The text of Sophocles which the old scholia presuppose, so far as they enable us to test it, is very little better than our own. They never help in the desperately corrupted passages. On the other hand, they sometimes supply minor corrections.

The following are examples of true readings preserved, or indicated, by the old scholia.

(i) *O. C.* 1248 ἐννυχίαν, restored by Lachmann for νυχιάν, is hinted by the schol. (λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια κ.τ.λ.).

(ii) *O. C.* 1454 f. ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' αἰεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα | τὰδε πῆματ' αἰθῆς αὔξων ἄνω vulg. Here Hartung corrected ἐπεὶ to στρέφων, and Canter τὰδε πῆματ' to τὰ δὲ παρ' ἡμαρ, from the schol., ὁράται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

(iii) *Ant.* 40 ἡ θάπτουσα MSS. The schol. first tries to explain this, and then mentions the true reading, ἡ 'φάπτουσα.

(iv) *Ant.* 117 φονίαισιν MSS.: φονώσαισιν was restored by Bothe and Boeckh from the schol., ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις.

(v) *Ant.* 235 δεδραγμένος is confirmed by the schol.'s paraphrase (ἀντειλημμένος) as against πεπραγμένος or πεφραγμένος.

(vi) *Ant.* 339 f. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (further corrupted in other MSS.): γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων schol.

¹ Thus on λεύκιππος in *El.* 706 the scholium is, as it were, a short dialogue between a commentator who takes the word as a proper name, and another who takes it as an epithet:—ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἀποπον ἐπίθετον εἶναι· ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον κ.τ.λ.

(vii) *El.* 272 αὐτοφόντην MSS.: γρ. αὐτοέντην schol. in L (the probably true reading).

(viii) *El.* 445: κάρα (the true reading) is confirmed by the words of the schol., τῇ ἐαυτῶν κεφαλῇ: most MSS. have κάρα.

(ix) *El.* 1281 ἄν is preserved in the lemma of the schol., while ἄν is in L and most MSS.

(x) *Tr.* 398 νέμεις MSS.: but the true reading, νεμεῖς, is indicated by the schol. on 399 (διηγῆσομαι).

(xi) *Tr.* 602 τόνδε γ' εὐϋφῇ MSS. Here τίνδε ταναϋφῇ was restored by Wunder, from the schol., γρ. αὐφῇ ἀντὶ τοῦ λεπτοϋφῇ.

(xii) *Ph.* 538 τάδε MSS. (an error due to τάδε in 537): γρ κακά schol.

(xiii) *Ph.* 954 αῦ θανοῦμαι MSS.: γρ. αἰανοῦμαι schol.

(xiv) *Ph.* 1461 γλύκιον MSS.: Δύκιον schol.

V. The printed text from 1502 to 1823 A.D.

I. The first edition of Sophocles was published at Venice by Aldo Manuzio¹, the founder of the Aldine press, in 1502, the same year in which he produced the first editions of Herodotus and Thucydides. Twenty-six years had then passed since the earliest printed Greek book, the Greek grammar ('*Erotemata*') of Constantine Lascaris, had come from the press at Milan. During that interval several Greek classics had appeared in type, including, among the poets, Homer, Theocritus, and the greater part of Aristophanes².

¹ Teobaldo Manucci, who Latinized his name into Aldus Manutius, has been more generally known by the Italianized form of the latter.

² The principal Greek classics printed before 1502 had appeared in the following order. I. *Poets.* Theocritus, with Hesiod's *Works and Days*: Milan, 1481.—Homer (edited by Demetrius Chalcondylas, published by Alopa): Florence, 1488.—Hesiod (all): Ald., Venice, 1495.—Euripides, *Med.*, *Hipp.*, *Alc.*, *Andr.*: Florence, 1496.—Aristophanes (except *Lys.* and

Of the three tragic dramatists, Sophocles was the first to be printed as a whole. Four plays of Euripides (the *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, and *Andromache*) had, indeed, been published at Florence in 1496; but the Aldine Euripides (containing all his extant plays except the *Electra*, which was first printed in 1545) did not appear till 1503. The Aldine *editio princeps* of Aeschylus was brought out, three years after Aldo's death, by his brothers the Asolani, in 1518.

The Sophocles is dedicated by Aldo, in a short Latin epistle, to John Lascaris, who had gained a high reputation as a Greek scholar, first in Florence, and since 1495 in Paris also. He was an honorary member of the 'New Academy' (Neacademia), a circle of scholarly friends which Aldo had formed in 1500 for the promotion of classical studies, and especially for the editing of the Greek classics. Aldo's dedicatory letter describes how the members of this society were sitting round a winter fire at Venice, when mention was made of their absent colleague¹. A young man named Marco Musurus (destined to become eminent as a Hellenist), a pupil and ardent admirer of Lascaris, told how he had met him at Milan and Pavia in the past summer, and had heard him speak in warm praise of Aldo's labours for the insurance of the Greek masterpieces against oblivion. 'Wherefore' (says Aldo), 'having just had the seven tragedies of Sophocles printed, I wished them to go forth from our Neacademia under your name, and to send them to you as a token of my great affection.'

The Aldine text of Sophocles appears to be based principally on a MS. of the fourteenth century, V³, no. 467 in the

Thesm.): Ald., 1498.—Aratus: Ald., 1499.—Callimachus: Florence, 1500 (or earlier?).—II. *Prose-writers*. Isocrates: Milan, 1493. Aristotle, 15 vols.: Ald., 1495—1498.

¹ It was not till the following year (1503) that John Lascaris came to Venice as the ambassador of Louis XII.; who sent him thither on a second mission in 1505.

Library of St Mark at Venice. This ms. is, as was mentioned above (p. xvi), one of those which show a near kinship with Parisinus A. Where L and A differ, the Aldine usually agrees with A¹. This, however, is not always the case; and it is probable that those who prepared the Aldine text may have consulted, besides V³, some other ms. or mss. more nearly akin to L. But it may be considered as almost certain that L itself, although it had then been in Italy for nearly eighty years, was not used. If it had been so used, the lettered Greeks whom Aldo had about him would have seen that it was older than the other mss., even if they had not fully appreciated its quality; and its age must have enforced a far greater respect for its readings. Further, the order of the plays in the Aldine agrees with that in V³ and A, but differs from the order in L (see above, p. xv).

Such facts as can be gleaned concerning the history of the Laurentian manuscript between 1424 and 1523 tend to confirm this inference. Its first Italian possessor, Niccolo de' Niccoli, at his death in 1437, left his 800 mss. to a body of trustees, chief among whom was Cosimo de' Medici the Elder². Cosimo placed about one half of these mss. in the new library (built at his own cost) of the Dominican convent of San Marco at Florence, which was ready to receive them in 1441: most of the remainder he kept for his own collection. After the expulsion of his great-grandson, Pietro de' Medici, in 1494, the Medicean collections of mss. were acquired by the Republic of Florence, and then sold to the Dominicans of San Marco. The Dominicans, whose convent had been the head-quarters of Savonarola, were deprived of their valuable mss. in the troubles of 1498, but recovered them in 1500; and presently

¹ For a normal example, see *Trach.* 238 ff., where the readings vary thus:—238 τέλη L, τελεί A: 240 εὐχαῖς L, εὐκραί' A: 243 ξυμφορᾷ L, ξυμφορᾷ A. In all three instances, the reading of L is that which predominates in other mss.; but in all three the Aldine agrees with A.

² Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, I. p. 404.

sold them to Cardinal Giovanni de' Medici (afterwards Leo X., 1513—1521), who placed them in his palace at Rome. Giulio de' Medici, after becoming Pope as Clement VII. in 1523, restored these treasures of his family to their old home at Florence, and founded the present building of the Laurentian library to receive them. That building was unfinished at his death in 1534; but, after an interval of neglect, was completed under Cosimo de' Medici I., Grand Duke of Tuscany, who finally opened the Laurentian Library in 1571¹. The first trace of the Laurentian ms. being used for the text of Sophocles occurs, as we shall see presently, in the second Juntine edition of 1547. By that time it must have become easily accessible to scholars at Florence; but for Aldo and his fellow-workers at Venice, in or shortly before 1502, it can scarcely have been available².

Though by no means free from misprints³, the Aldine edition is on the whole printed with a correctness which is praiseworthy, considering that the book belongs to the infancy of Greek printing, that the text was set up from manuscript, and that the work of the Aldine press must have been fairly rapid,—producing, as it did, upwards of thirty *editiones principes* of Greek classics between 1494 and 1515. General accuracy was, no doubt, assisted by Aldo's preference for Greek compositors, and by the aid which scholars gave in proof-reading.

¹ On the history of that library generally, see Anziani, *Della biblioteca Mediceo-Laurenziana in Firenze* (Florence, 1872).

² It has been suggested (*British Critic*, April, 1827, p. 301) that Aldo probably used L, because, in his dedicatory letter to Lascaris, he promises that *scholia* on Sophocles shall soon follow (οὐπω μὲν ἐτυπώθη· τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος ὅσον οὐκ ἤδη). L contains, indeed, the only full collection of old scholia on all the plays; but many other MSS. contain some scholia, old or new. There is nothing to show (1) that Aldo referred to L's scholia—which were first printed at Rome, where the ms. then was, in 1518: or (2) that he then had access to L.

³ A curious instance is the Aldine error in *Ant.* 255, οὐδὲν (instead of ὁ μὲν) γὰρ ἠφάνιστο, which does not seem to occur in any MS.

The faults of the Aldine text in some matters of spelling, grammar, or metre are only such as were inevitable at that period. In all else it represents the best scholarship of its age, and is as creditable as well as a beautiful piece of work.

2. An edition published at Paris in 1529 by Simon Colinaeus varies scarcely at all from the Aldine, save in the correction of some misprints¹. After the Aldine, the next edition which is of any interest for the history of the text is the second Juntine of 1547. The preface, by Bernard Junta, claims that it is an improvement on his first edition, of 1522; which had been, indeed, little more than a slightly modified reproduction of the Aldine, with some scholia added². Junta especially notes that 'some changes have been made' in the *Oedipus Tyrannus*, *Oedipus Coloneus*, and *Trachiniae*. 'A learned man' (not named) had collated certain mss. at Florence, '*mirae vetustatis et fidei exemplaria*,' in those three plays. This person was the eminent scholar Petrus Victorius (Pietro Vettori, 1499—1584), then Professor of Greek and Latin Rhetoric at Florence, best known at the present day by his labours on Cicero. The phrase '*mirae vetustatis*' clearly points to the codex Laurentianus, which was then once more at Florence, having been sent back from Rome by Clement VII. And the text of the second Juntine edition affords proof that L had, in fact, been consulted, though the use made of it seems to have been slight, and had certainly been unfortunate. That edition contains the following errors in the text, from which the first Juntine had been exempt; (1) in *O. C.* 138 the interpolation of ὁρᾶν after ἐκείνος: (2) *ib.* 327 δύσμοιρ' for δύσμορ': (3) *ib.* 366 σημαίνουσ' for σημανοῦσ'.

¹ Elmsley remarks (*praef. ad Oed. Tyr.* p. v) that the edition of Colinaeus derives its chief value from four leaves at the end (omitted in some copies), which give several vv. ll. in *Ai.*, *El.*, and *O. T.*, with the notice: *Haec ad fidem veteris exemplaris reposuimus*. This edition is, however, often cited.

² An edition by Peter Brubachius, based on the first Juntine, appeared at Frankfort in 1544, and was reprinted there in 1550, 1555, and 1567.

L has all these three errors, and shares the first of them with only a very few other mss. It is singular that, after having lain idle in Italy for a century and a quarter, L should have been used, probably for the first time, with such a result. Nearly three centuries were to elapse before it was again called into council.

3. A turning-point in the fortunes of the text was now at hand. In 1553 an edition of Sophocles was brought out at Paris by Adrianus Turnebus¹ (1512—1565), who combined the office of Regius Professor of Greek with that of King's printer; a man who at that time was the chief ornament of philology in France, and for whom, both as a scholar and as a man, Montaigne expresses the warmest admiration². Turnebus had received from a friend a ms. of Sophocles which exhibited the recension of Triclinius, and contained his scholia. This was unquestionably the fourteenth century ms. T, now no. 2711 in the National Library at Paris³. In the Greek preface to his

¹ Adrien Turnèbe, of an ancient family in Normandy. Hallam (*Literature of Europe*, vol. II. p. 5) calls him *Tourneboëuf*, adding that, 'as some have said,' he came of a Scottish family named Turnbull. This seems to have been the patriotic hypothesis of T. Dempster (*ob.* 1625), and G. Mackenzie (*Characters of the most eminent writers of the Scots Nation*, 1708): see the art. 'Turnèbe' in the *Biographie Générale* (1886). He wrote his name, in Greek, Τούρβεβος: but his friend and colleague Jean Mercier, in an epitaph on him, makes the *e* long: *Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus*. (*La France Protestante*, vol. IX. p. 435.)

² 'Adrianus Turnebus,' says Montaigne (his junior by twenty-one years), 'knew more, and knew it better, than any man of his century, or for ages past' (*Essais* I. II. ch. xvii). There was no pedantry about him; his 'quick understanding and sound judgment' were equally remarkable, whether he was discussing literary questions, or 'war and affairs of state' (*ibid.* I. I. ch. xxiv). He feels that he cannot give higher praise to Justus Lipsius ('the most learned man left to us'), than by saying that he is 'akin to my Turnebus' (then dead: *ibid.* II. ch. xii).

³ See above, p. xvii. Brunck, indeed, thought that the ms. used by Turnebus was distinct from T, and inferior to it (*praef.* p. iii). But no ms., other than T, is known to contain a Triclinian apparatus so complete

edition, Turnebus describes this ms. as 'a volume to which the indications and descriptions of metre by Demetrius Triclinius, his interpretations (in the scholia) and his corrections, impart a signal accuracy, symmetry and elegance¹.' Thus captivated by the Byzantine critic, whose work he evidently regarded as shedding a flood of light on the Attic poet, Turnebus made this manuscript the foundation of his Sophocles. His edition was long and widely influential,—not so much, indeed, directly, as through the immediately succeeding editions which copied it; and so it came about that the Triclinian text remained, in all essentials, the dominant one for more than two centuries, until a new era was opened by Brunck.

4. Fifteen years later, in 1568, another edition of Sophocles was published in Paris by Henricus Stephanus (Henri Estienne), the author of the *Thesaurus Graecae Linguae* (1528—1598). He had been a pupil of Turnebus, for whom in the preface he expresses veneration, and he takes his master's edition as his basis; but he claims to have amended the text in many places, and to have separated the genuine scholia of Triclinius from others which had been mixed with them. He appends the Latin translation and commentary of Camerarius² (Joachim Kammermeister, 1500—1574). Stephanus made no fresh use of mss.; but he appears to have compared the text of Turnebus with the Aldine, and with that of Colinaeus.

5. Wilhem Canter (1541—1575), a scholar who deserves to be remembered as one of the earliest who aimed at a method

as that described by Turnebus (see next note). The ms. of Turnebus was identified with T by Elmsley, tentatively in *praef. ad O. T.* p. v, but confidently in the later *praef. ad O. C.* p. iii.

¹ βιβλίον... Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου σημειώσεισι στιχογραφίαῖς ἐξηγήσεσι διορθώσεσιν εἰς εὐρυθμον καὶ ἑμμελὲς εὖ μάλα διεκριβωμένον.

² The edition of Camerarius was first published at Haguenau (Haganoae) in Bavaria in 1534, with notes on three plays only, *O. T.*, *O. C.*, *Ant.* His commentary on the other four plays appeared first in his edition published at Basle in 1556.

in textual criticism¹, left an edition of Sophocles which, after his early death, was published at Antwerp in 1579. As Stephanus had built on the work of Turnebus, so Canter, in turn, followed Stephanus, whose text he but slightly modified. He added a few pages of notes; and also claimed (though without much reason) to have improved the arrangement of the lyrics. Brunck, writing in 1786, mentions Canter's text as that which was then generally current 'in all the editions commonly used by teachers, young students, and men of letters².'

6. The long interval between the work of Turnebus and that of Brunck (1553—1786) produced, indeed, no edition of Sophocles which essentially altered the Triclinian basis adopted by Turnebus. The texts in common use were taken either from that of Turnebus, or (more frequently) from the modified reproduction of it by Stephanus³ or Canter. The edition by Thomas Johnson⁴, so popular in the last century, forms no

¹ His *Syntagma de ratione emendandi Graecos auctores* is reprinted in Samuel Jebb's edition of Aristides, vol. II. (Oxon. 1730). Canter also illustrated his method in a volume of *Novae Lectiones*.

² *Praef.* p. ii: 'Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae.' The statement appears to need qualification. The text of Stephanus, and that of Thomas Johnson, were also much in use.

³ Thus the anonymous London text of 1747 (12mo) reproduced Stephanus even to his misprints: see Elmsley, *praef. O. T.* p. vi (where, however, the date is given, by an oversight, as 1746).—The London ed. (also anonymous) of 1722 was edited by Michael Mattaire, a well-known scholar of the day (see *British Critic*, April, 1827, p. 313), and occasionally supplies a true correction (as τὰ for τε in *O. C.* 617).

⁴ Johnson's edition appeared in three volumes, published at intervals: vol. I. (*Ai., El.*), Oxford, 1705; vol. II. (*Ant., Tr.*), Oxf., 1708; vol. III. (*O. T., Ph., O. C.*), London, 1746 (the year of his death). Meanwhile the notes, Latin version, and scholia contained in his first two vols. had been reprinted at Glasgow (by Foulis) in 1745. His whole work was reprinted in London in 1758 and 1774.

Thomas Johnson appears to have been a capable scholar, diligent and careful. His life was an unfortunate one, and he died in great poverty.

exception to this rule. Johnson used, indeed, a new collation of four mss. in the Bodleian Library; but these contained only the *Ajax*, *Electra*, and *Oed. Tyr.*, and his new variants are confined to those three plays: nor even in those three did he alter the general complexion of the text. His book, however, was well received, containing, as it did, his Latin version and notes, with some hitherto unpublished scholia. The seventeenth century had been almost entirely sterile in respect to Sophocles, and at its close scholars were ready to welcome a new editor. Both at home and abroad Johnson's work was much in vogue during the greater part of the eighteenth century.

7. But Johnson did no more than Stephanus or Canter to break the textual tradition dating from 1553. Such persistence of that tradition might seem hardly compatible with the progress which had been made in Greek studies; but it is not really difficult to explain. The work of amending texts by conjecture, in which Bentley was so great a pioneer, had occupied several generations of scholars before criticism attained to sound methods of forming a text by the careful collation of manuscripts. The last-mentioned task was, indeed, a difficult or impossible one for most men of letters, until the nineteenth century brought increased facilities for cheap and rapid travelling. Inadequate attention to the diplomatic side of criticism was the weakness even of the Porsonian school, and caused that temporary reaction against it which has now yielded, in the light of a more comprehensive view, to a perception of the true place and value of conjecture. It is therefore no paradox, but merely an illustration of the historical order in which the elements of textual criticism have been developed, that the eighteenth-century critics abounded in labours on Sophocles, and yet all the while acquiesced in a text which preferred the recension of Triclinius to the evidence of the best existing documents.

8. Joseph Scaliger (1540—1609) is one of the earlier

scholars who contributed some emendations¹; another is Auratus². But the text owes a larger debt in this respect to the critics of the eighteenth century. Prominent among those who came before Brunck is J. J. Reiske³ (1716—1774). The representatives of England include Richard Bentley (1662—1742)⁴; Richard Dawes (1708—1766), whose *Miscellanæ Criticæ* appeared in 1745; Samuel Musgrave (1732—1780⁵), a physician, whose labours on Euripides had won him much repute, and whose notes on Sophocles, purchased after his death by the University of Oxford, were afterwards embodied in the edition which bears his name (Oxford, 1800)⁶; John Burton (1696—1771), known also as a theologian, who in 1758 published a *Πενταλογία, sive tragoediarum Graecarum Delectus*;

¹ Scaliger's conjectures are given by John Burton in his *Πενταλογία* (1758). They seem to have been found in the margin of a copy of the edition of Sophocles by Stephanus, as Elmsley infers from Burton's notes on *O. C.* 2 and 728.

² Auratus (Jean Dorat) became in 1560 Professor of Greek in the Royal College at Paris, but held his chair only for a short time. He died in 1588.—Lambinus (1516—1572) and Casaubon (1559—1614) might be added to the list of sixteenth century critics who occasionally touched the text of Sophocles; though with less felicity than is sometimes shown by Scaliger and Auratus.

³ *Animadversiones ad Sophoclem* (Leipsic, 1743?).—L. C. Valckenaer (1716—1774) published nothing specially on Sophocles; but he contributed some conjectures on particular passages, made incidentally in his edition of the *Phoenissæ* and in other writings.

⁴ Bentley's notes on Sophocles, which are few and brief, were written in the margin of his copy of the edition of Stephanus (1568), and were first published by Maltby in his ed. of Morell's *Thesaurus*. They are reprinted in the *Classical Journal*, xiii. pp. 244—248.

⁵ I accept the date 1780 for Musgrave's death from the article on him in the *Dict. of National Biography*; but it is to be observed that Elmsley gives 1782 (*O. C.*, *praef.* p. vi, 1823).

⁶ At the time of his death his work on Sophocles was unfinished, but he had sent one sheet of his edition to press. The text which he proposed to use as his basis was Thomas Johnson's.

Thomas Tyrwhitt (1730—1786), author of *Coniecturae in Aeschylum, Euripidem et Aristophanem* (first published in 1822), who sent his notes on Sophocles to Brunck; Jonathan Toup (1713—1785), the author of the *Emendationes in Suidam* (1760—1767); Benjamin Heath (1704—1766), whose *Notae sive Lectiones* on the Greek tragic poets appeared in 1762; and Zachariah Mudge, both Hebraist and Hellenist, the friend of Joshua Reynolds, Samuel Johnson, and Burke, who communicated his notes to Heath. Among these a special meed of praise is due to Benjamin Heath, a critic of fine insight and delicate taste. All his work is of a high quality; and some of his work, on Aeschylus in particular, has not been surpassed¹.

9. An edition of Sophocles commenced by J. Capperonnier, Regius Professor of Greek and Royal Librarian at Paris, was completed, after his death in 1777, by J. F. Vauvilliers (1737—1801), his successor in his chair, and published at Paris in 1781. Vauvilliers made some emendations: in regard to the text as a whole, he merely followed the tradition dating from Turnebus. The Royal Librarian (he says) had promised to lend him some MSS. of Sophocles; but meanwhile Brunck had 'carried them all off to Strasburg,'—on the strength (as Vauvilliers supposes) of an order from Louis XVI. It is interesting to find him acknowledging obligations to Samuel Musgrave².

¹ Gilbert Wakefield (*Memoirs*, II. p. 439) justly demurred to Hermann's disparagement of Heath in his *Observationes Criticae* (on Aesch. and Eur., p. 59); but Hermann was only twenty-six when he published those remarks (in 1798). In his youth he was scarcely less severe on Porson. Heath's work was done with the advantage of leisure, but under the drawback of continual ill health. In 1762, the year in which his book appeared, he received the honorary degree of D.C.L. from the University of Oxford.

² Musgrave had been much in Paris, especially in the years 1763 and 1764, and was well known to the leading scholars there. Mr Blaydes has referred (*Sophocles*, vol. I. p. xlvi) to 'the very striking agreement' between several conjectures proposed by Musgrave (first published in 1800, but

10. Brunck's first edition of Sophocles appeared at Strasburg, in two quarto volumes, in 1786. He observes that eighteenth-century editors had hitherto done nothing to improve the text as a whole. Valckenaer, he says, was the only scholar of the age who could have produced a worthy edition, but other studies¹ had drawn him away from Sophocles before his death in 1785. He then briefly recalls the history of the text. The Aldine edition, founded on good MSS., was far better than its successors. Turnebus had forsaken it for the Triclinian recension, and had been followed by Stephanus and Canter. Brunck announces that he has reverted to the Aldine as the basis of his work. '*Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum sollicitus.*' Where he has departed from the Aldine text, he has usually relied, he says, on manuscripts; but he has also admitted some conjectures. Brunck's principal MS. was Parisinus A. He made no use of the codex Laurentianus, or of any MS. nearly akin to it².

11. The period from 1786 to 1823 is one in which the work done on Sophocles bears the impress of Brunck's leading principle, that the Aldine text (in general agreement with Parisinus A) is to be preferred to the Triclinian. To this period belong the editions of Sophocles by J. F. Martin³,

made before 1780) and those of Brunck. It seems very probable, as Mr Blaydes suggests, that some of Musgrave's unpublished notes had been communicated to Brunck, perhaps by Thomas Tyrwhitt, whose own contributions are warmly acknowledged in Brunck's preface (p. iv).

¹ After his editions of the *Phoenissae* (1755) and *Hippolytus* (1768), Valckenaer had been engaged on the bucolic and didactic poets, the fragments of Callimachus, etc.

² Besides A, Brunck used seven other MSS., viz., Parisin. B, C, D, E, T; the codex Augustanus, a MS. at Augsburg of the 14th cent., containing *Ai.*, *Ant.*, *O. T.*, and *EL.*; and a MS. in his own possession, which is described by him as 'bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.'

³ Halle, 1790; 2nd ed., 1813; 3rd, 1822.

C. G. A. Erfurdt¹, F. H. Bothe², and G. H. Schaefer³. Contributions to the criticism of the poet were made by Richard Porson (1759—1808), and Peter Paul Dobree (1782—1825), in their respective *Adversaria*; by C. A. Lobeck (1781—1860), in his commentary on the *Ajax* (1st ed., 1809); by L. Doederlein (1791—1863) in some of his earlier writings⁴; and by J. Reisig in two volumes of notes on the *Oedipus Coloneus* (Jena, 1822—3).

12. It was reserved for Peter Elmsley to confer upon the study of Sophocles the most signal benefit which it had received since the time of Aldo, by at last rescuing the codex Laurentianus from the neglect and obscurity in which so many generations of scholars had suffered it to remain. Having collated that manuscript at Florence in 1820⁵, he had recognised its pre-eminence among all the codices of Sophocles, alike in age and in quality: '*sive antiquitatem spectes, sive bonitatem, primus est.*' In his edition of the *Oedipus Coloneus* (1823), the Laurentian MS. obtained, for the first time, its rightful place. After his death in 1825, his collations of L in the seven plays and scholia passed into the possession of the Clarendon Press,

¹ The six volumes published in Erfurdt's lifetime appeared at Leipsic as follows: I. *Trach.* 1802; II. *El.* 1803; III. *Phil.* 1805; IV. *Ant.* 1806; V. *Oed. Tyr.* 1809; VI. *Ai.* 1811. After Erfurdt's death, vol. VII. (*O. C.*) was edited by Heller and Doederlein, and published in 1825.

Hermann, who from the first had greatly helped the work, re-edited it in a new form (1820), adding notes of his own, while he omitted some of Erfurdt's old material. The latest issue of this Erfurdt-Hermann Sophocles began with a third edition of the *Antigone* in 1830.

² Bothe's work was first published at Leipsic in 1806, and exhibited a temerity which Elmsley censured (*praef. O. T.* p. vi). A revised and improved edition of it appeared in 1826.

³ Schaefer's edition, published at Leipsic in 1810, was reprinted in 1873.

⁴ *Observationes crit. in Soph. Oedip. Colon.* (in *Acta philologorum Monacens.*, vol. I. pp. 27—70), 1812, etc.

⁵ The date is given by Gaisford in his preface to the *Schol. Soph.* (1825).

and were used for an edition published at Oxford (doubtless under the supervision of Gaisford) in 1826, with the title, *Sophoclis Tragoediae septem, ad optimorum exemplarium ac praecipue codicis vetustissimi Florentini emendatae*¹. Thenceforward the unique value of L was recognised by all editors and critics. One of the earlier testimonies to it may be seen in Hermann's preface to the third edition of the Erfurdt-Hermann *Antigone* (1830). He refers to the new aids which had been supplied, since the date of the last edition (1823), by Elmsley's work, and especially by his collation of the Laurentianus, which is styled *optimus et antiquissimus*.

The aim of this sketch has been to trace the four successive phases which may be discerned in the history of the printed Sophocles. (1) The Aldine *editio princeps* provided a fairly good text, generally resembling that of Parisinus A, which prevailed from 1502 to 1553. (2) The edition of Turnebus then brought in a text based on the recension of Triclinius, which practically held the field until 1786. (3) In 1786, Brunck restored a text founded upon the Aldine, and upon a new collation of MSS., among which Parisinus A was the chief. (4) Thirty-seven years later, Elmsley, in his *Oedipus Coloneus*, showed that the codex Laurentianus is far the best, as it is the oldest, of the extant MSS. This fundamental fact has been the basis common to all subsequent labours on the text. The work of Elmsley, alike for quality and for result, deserves to be held in even higher estimation than it commonly enjoys at the present day. It opens a new period, and marks the date from which the modern criticism of Sophocles begins.

R. C. JEBB.

CAMBRIDGE, *September*, 1897.

¹ The MSS. of which the readings are given from Elmsley's collations are L, Lb, Lc, R, Farn., Vat.; on which (except Lc) see above, pp. xvi f. Lc (xxx1. 1 in the Laurentian Library) is probably of the 15th century, and contains all the plays except *O. C.*

NOTE.

The text printed in this volume is that of my large edition, with only the following deviations: in *El.* 480 θάρσος for θράσος: *ib.* 999 εὐτυχῆς for εὐτυχεῖ: in *Ph.* 1254 ἔστω (with the MSS.), for ἵτω: in *Tr.* 90 μὴ for μὴ οὐ: in *Tr.* 911 τῆς ἐπ' ἄλλοις for τὰς ἁπαιδας. The last-named correction (proposed in my edition of 1892) has recently been adopted by Professor Tyrrell in his text (1897).

The scope of the critical annotation has been strictly limited by the purpose of the book, which is intended to meet the ordinary requirements of students. I have aimed at brevity, as well as simplicity and clearness; but have endeavoured not to omit any essential point.

L denotes the Laurentian MS.

L¹ denotes what was written by the first hand in that MS., as distinguished from a correction made by some other hand; L^s, a correction made by the first reviser and scholiast (S); L^c, a correction by any later hand.

r denotes one or more of the MSS. other than L. This symbol is used when a more particular statement is unnecessary.

The word *vulgo* ('vulg.') after a reading denotes the prevalence of that reading in the manuscripts, not necessarily in the editions.

Corrections due to the editor are indicated by 'J.'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *γερόντων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαῖου.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θαάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων· 5
ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε, 10
δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὥς θέλουτος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίοκοι προσήμεθα 15
βωμοῖσι τοῖς σοῖς, οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς,
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἠθέων

11 στέρξαντες L: στέξαντες r.

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, 25
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 "Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς·
 ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολῶν, 35
 σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν·
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον·
 νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίου κᾶρα, 40
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὔρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθᾳ που·
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσιν πόλιν·
 ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἤδε γῇ
 σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον, 50
 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

ὄρنيθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
 παρέσχεσ ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὥς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
 ὥς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

55

ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι
 προσήλθεθ' ἰμείруτες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ
 οὔκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

60

τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμῇ
 ψυχῇ πόλιν τε καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐχ ὑπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.

65

ἦν δ' εὖ σκοπῶν ηὔρισκον ἴασιν μόνην,
 ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὃ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἡμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
 ἄπεστι πλειῶ τοῦ καθήκοντος χρόνον.

70

75

ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕ. ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙ. ὦναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω
 σωτήρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

80

ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κára
 πολυστεφῆς ὧδ' εἴρπε παγκάρπου δάφνης.

- ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
 ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 τίν' ἡμῖν ἦκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
- 85

ΚΡΕΩΝ.

- ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
- ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
 οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
- 90
- ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
- ΟΙ. ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
- ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
 ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
 μίασμα χώρας, ὥς τεθραμμένον χθονὶ
 ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μῆδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
- 95
- ΟΙ. ποίῳ καθαρῳ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
- ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
 λύνοντας, ὥς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
- 100
- ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
- ΚΡ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαῖός ποθ' ἡγεμὼν
 γῆς τῇσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
- 105
- ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
 τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.
- ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
 ἵχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
- ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
 ἄλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.
- 110
- ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λαῖος
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
- ΚΡ. θεωρός, ὥς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν

- πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη. 115
- ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
- ΚΡ. θνησκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν
ὧν εἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.
- ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
ἀρχὴν βραχείαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
- ΚΡ. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
- ΟΙ. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσειτ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
- ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Λαῖτον δ' ὀλωλότες
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί;
- ΚΡ. ἡ ποικιλῶδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130
μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῇ προσήγετο.
- ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν·
ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ με σύμμαχον, 135
γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν
καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαντὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρθρων
ἵστασθε, τοῦσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους,
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἡ γὰρ εὐτυχεῖς 145
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.

ΙΕ. ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα. τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

150

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὦ Διὸς ἄδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
2 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
3 Θήβας; ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων,
4 ἰήιε Δάλιε Παιάν,
5 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος τί μοι ἦ νέον 155
6 ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
7 εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἑλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

αντ. α'. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
'Αθάνα,
2 γαῖαόχον τ' ἀδελφεὰν 160
3 Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
4 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
5 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
6 εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρτυμένης πόλει 165
7 ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

στρ. β'. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
2 πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἐνι
φροντίδος ἔγχος
3 ὧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα 171
4 κλυτὰς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
5 ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· 174
6 ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν
7 κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
8 ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

ἀντ. β'. ὦν πόλις ἀνάρριθμος ὀλλυται·
 2 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κείται
 ἀνοίκτως·
 3 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
 4 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι 182
 5 λυγρῶν πόνων ἰκτῆρες ἐπιστενάχουσιν. 185
 6 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυσ ὄμανλος·
 7 ὦν ὑπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός,
 8 εὐῶπα πέμψον ἀλκάν·

στρ. γ'. Ἀρεά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπιδῶν
 2 φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων, 191
 3 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας
 4 ἔπουρον εἴτ' ἐς μέγαν
 5 θάλαμον Ἀμφιτρίτας 195
 6 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον
 7 Θρήκιον κλύδωνα·
 8 τελεῖν γάρ, εἴ τι νῦξ ἀφῆ,
 9 τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·
 10 τόν, ὦ <τάν> πυρφόρων 200
 11 ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
 12 ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.

ἀντ. γ'. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστροφῶν ἀπ' ἀγκυλᾶν
 2 βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι 205
 3 ἄρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους
 4 Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς
 5 Λύκι' ὄρεα διάσσει·
 6 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
 7 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, 210
 8 οἰνώπα Βάκχον εὖιον,

182 παραβώμιον L. 185 ἐπιστενάχουσι L. 194 ἔπουρον L¹:
 ἔπουρον L^c, r. 198 τέλει MSS.: corr. Hermann. 200 τάν add.
 Hermann. 205 ἀδάμαστ' MSS.: corr. Erfurdt.

- 9 Μαινάδων ὁμόστολον
 10 πελασθῆναι φλέγοντ'
 11 ἀγλαῶπι <σύμμαχον>
 12 πεύκα 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. 215

- ΟΙ. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
 ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν 220
 ἔχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαβδάκου
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦπικλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής·
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ 'γὼ χῆ χάρις προσκείσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δείσας ἀπώσσει τοῦπος ἢ χαυτοῦ τόδε,
 ἂκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρή κλύειν ἐμοῦ. 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφώνειν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβος νέμειν· 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιάσματος

214 σύμμαχον add. G. Wolff. 221 αὐτὸς r: αὐτὸ L. 227 f. ὑπεξ-
 ελῶν | αὐτὸς MSS.: corr. K. Halm. 229 ἀβλαβῆς r: ἀσφαλῆς L
 (γρ. ἀβλαβῆς). 240 χέρνιβας r.

τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω· 245
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὦν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος, 250
 παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν
 ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε
 γῆς ᾧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 ἀκίθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκείνος εἶχε πρίν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόςπορον, 260
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ ὀδυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα,
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρός,
 ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι 265
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγῆμορος.
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινα 270
 μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθερεῖσθαι κᾶτι τοῦδ' ἐχθίονι·
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις

- τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χοί πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί. 275
- ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὐτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἵργασταί ποτε.
- ΟΙ. δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.
- ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἀμοὶ δοκεῖ.
- ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
- ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρώντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἂν 285
σκοπῶν τάδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
- ΧΟ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη. 290
- ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
- ΧΟ. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων.
- ΟΙ. ἤκουσα καγὼ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρᾳ.
- ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς. 295
- ΟΙ. ὦ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
- ΧΟ. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
- ΟΙ. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε 300
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσφ' σύνεστιν· ἥς σε προστατήν

281 ἂν (ἀν L) MSS.: corr. Brunck. 290 τά γ' r: τά τ' L.
294 δείματός τ' MSS.: corr. Triclinius. 297 οὐξελέγξων L¹: οὐξελέγξων
L^c, r.

σωτήρὰ τ', ὦναξ, μῶνον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 305
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
 μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες εὖ
 κτείναιμεν, ἧ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
 σύ νυν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310
 μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
 ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
 ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
 λύη φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
 εἰδὼς διώλεσ'. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.
 ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
 ΤΕ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 320
 καγὼ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθη.
 ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλή πόλει
 τῇδ', ἧ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
 ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰδὼν
 πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μὴδ' ἐγὼ ταῦτὸν πάθω. 325
 ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
 πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.
 ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
 τᾶμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.
 ΟΙ. τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 330
 ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
 ΤΕ. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
 ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

315 πόνων r: πόνος L (ων superscript by S).

326 f. Given to the Chorus by r.

317 λύει r.

332 ἐγὼ τ' L.

- ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ, 335
ἀλλ' ὦδ' ἄτεγκτος κατελεύτητος φανεῖ;
- ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμέ ψέγεις.
- ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340
- ΤΕ. ἤξει γὰρ αὐτά, καὶ ἐγὼ σιγῇ στέγω.
- ΟΙ. οὐκοῦν ἄ γ' ἤξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
- ΤΕ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
- ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὥς ὀργῆς ἔχω, 345
ἅπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
- ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
τῆς νῦν προσαιδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ὥς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
- ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- ΤΕ. πέφευγα· τὰληθὲς γὰρ ἰσχύουν τρέφω.
- ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκουτα προὔτρέψω λέγειν.
- ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὥς μᾶλλον μάθω.
- ΤΕ. οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν; ἢ ἔκπειρά λέγων; 360
- ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- ΤΕ. φονέα σε φημὶ τάνδρὸς οὐ ζῆτεῖς κυρεῖν.
- ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- ΤΕ. εἴπω τι δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίζῃ πλέον;
- ΟΙ. ὅσον γε χρήξεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365

- ΤΕ. λεληθέναι σε φημι σὺν τοῖς φιλάτοις
 αἵσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὀράν ἔν' εἰ κακοῦ.
 ΟΙ. ἦ καὶ γεγεθὼς ταῦτ' αἰὲ λέξειν δοκεῖς;
 ΤΕ. εἵπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
 ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
 τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.
 ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἂ σοὶ
 οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
 ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
 μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὀρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
 ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράττει μέλει.
 ΟΙ. Κρέοντος ἦ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
 ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
 ΟΙ. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης 380
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
 δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχειρίσεν,
 ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
 ὑφεῖς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
 δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφν τυφλός.
 ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 ἡὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν
 ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
 ἦν οὗτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων 395
 οὗτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών,
 ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,

- γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
 παραστατήσῃ τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 400
 κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
 ἀγηλατήσῃ· εἰ δὲ μὴ ἴδοκεῖς γέρων
 εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἷά περ φρονεῖς.
- ΧΟ. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
 ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ. 405
 δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
 μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
- ΤΕ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
 ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ καὶ γὼ κρατῶ.
 οὐ γάρ τι σοὶ ζῷ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία· 410
 ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
 λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας·
 σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἔν' εἰ κακοῦ,
 οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
 ἄρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὦν 415
 τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε καπὶ γῆς ἄνω,
 καὶ σ' ἀμφιπληξ' μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
 βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
 βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, 420
 ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
 ἄλλων δὲ πλήθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
 ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στομα
 προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
 κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.
- ΟΙ. ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
 οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν 430

- ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
 ΤΕ. οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
 ΟΙ. οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπεὶ
 σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστειλάμην.
 ΤΕ. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφυσεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
 ΟΙ. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
 ΤΕ. ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
 ΟΙ. ὥς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῇ λέγεις.
 ΤΕ. οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυσ; 440
 ΟΙ. τοιαῦτ' ὀνειδίζ' οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.
 ΤΕ. αὐτὴ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
 ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὥς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν 445
 ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύνουις πλέον.
 ΤΕ. εἰπὼν ἄπειμ' ὦν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 ζητεῖς ἀπειλῶν κάνακηρύσσω φόνον 450
 τὸν Λαίτιον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενὴς
 φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἡσθήσεται
 τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι 455
 σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφν
 γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν 460
 εἶσω λογίζου· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
 φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ὄντιν' ἅ θεσπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα
 2 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν; 465
 3 ὥρα νιν ἀελλάδων
 4 ἵππων σθεναρώτερον
 5 φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
 6 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρῶσκει
 7 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας· 470
 8 δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται
 9 Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἀντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανείσα
 2 φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἱχνεύειν. 475
 3 φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 4 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 5 πέτρας ἰσόταυρος,
 6 μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
 7 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 8 μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 9 ζῶντα περιποτᾶται.

στρ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταρασσει σοφὸς οἰωνοθέτας, 483
 2 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ. 485
 3 πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὀρώων οὔτ' ὀπίσω.
 4 τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις [οὔτε τανῦν πω
 5 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
 6 ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασανίζων βασάνω
 7 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 8 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

[βροτῶν

ἀντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὃ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ
 2 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γῶ φέρεται, 500
 3 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφία δ' ἂν σοφίαν

466 ἀελλάδων Hesychius: ἀελλοπόδων MSS. 478 πετραῖος ὁ
 ταῦρος L¹, πέτρας ὡς ταῦρος L^c, r: corr. J. F. Martin, E. L. Lushington.
 493 βασανίζων add. J.

4 παραμείψειεν ἀνὴρ.

5 ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἰδοίμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμ-
φομένων ἂν καταφαίην.

6 φανερά γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα

7 ποτέ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις· τῷ ἀπ'
ἐμᾶς

8 φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν.

512

ΚΡ. ἄνδρες πολῖται, δειν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν

πάρείμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515

ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι·

λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,

οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,

φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν

ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520

ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,

κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟ. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμη φρενῶν.

ΚΡ. τοῦπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

ΧΟ. ἠυδατο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμη τίνι.

ΚΡ. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τοῦπικλημα τοῦτό μου;

ΧΟ. οὐκ οἶδ'. ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρώ. 530
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙ. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἴκου, φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
λυστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535

516 πρὸς γ' ἐμοῦ ι: πρὸς τ' ἐμοῦ L. 525 τοῦπος δ' ι: τοῦ πρὸς δ' L.

528 ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε ι: ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ L: ἐξ ὀμμάτων
ὀρθῶν τε A.

φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
 ἢ τοῦργον ὥς οὐ γνῶριοίμ' σου τόδε
 δόλῳ προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
 ἀρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦ γχείρημά σου,
 ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;

540

ΚΡ. οἶσθ' ὥς πόησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, κᾶτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙ. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός
 σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἡὔρηκ' ἐμοί.

545

ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὥς ἐρῶ.

ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.

ΚΡ. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

550

ΟΙ. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εἴ φρονεῖς.

ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι. τὸ δὲ
 πάθημ' ὅποῖον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.

ΟΙ. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖή μ' ἐπὶ
 τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

555

ΚΡ. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

ΟΙ. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον

ΚΡ. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙ. ἄφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι;

560

ΚΡ. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙ. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡ. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος.

ΟΙ. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;

ΚΡ. οὐκ οὐκ ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

565

ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡ. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.

- ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤνδα τάδε;
 ΚΡ. οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.
 ΟΙ. τοσόνδε γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570
 ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἄρνήσομαι.
 ΟΙ. ὁθύνεκε', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖου διαφθοράς.
 ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δὲ σοῦ
 μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμου σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
 ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταῦτ' ἀγῆς, ἴσον νέμων;
 ΟΙ. ἂν ἧ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 ΚΡ. οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 ΚΡ. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὥς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ 585
 ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τά γ' αὖθ' ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὗτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
 οὗτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω, 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ
 ὥστ' ἄλλα χρῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλοῦσί με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.

570 τοσόνδε γ: τὸ σὸν δὲ L.

575 ταῦθ' MSS.: corr. Brunck.

598 αὐτοῖσι πᾶν γ: αὐτοῖς ἅπαν L (αὐτοῖς ἅπαντ' A).

πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε;
 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρουῶν. 600
 ἀλλ' οὔτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι·
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης 605
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῇ κτάνης
 ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβῶν.
 γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοντον, ὃν πλείστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τὰδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν ὁμόνος,
 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γιγνώσκει. 615

ΧΟ. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβούμενῳ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙ. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡ. τί δῆτα χρήξεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙ. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι,
 ὥς ἂν προδείξης οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

ΚΡ. ὥς οὐχ ὑπέλιξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625

ΟΙ. * * * * *

ΚΡ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. ΟΙ. τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμόν. ΟΙ. ἀλλ' ἔφυς κακός.

ΚΡ. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; ΟΙ. ἀρκτέον γ' ὁμῶς.

624 ὡς ἂν J.: ὅταν MSS.—The MSS. give this v. to Creon.

625 The MSS. give this v. to Oedipus.

- ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὦ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὀρώ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ' ; οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635
 οὕτω νοσοῦσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
 οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
 ΚΡ. ὅμαιμε, δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δυοῖν δικαιοῖ δρᾶν ἀποκρίνας κακοῖν, 640
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
 ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
 ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
 δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν. 645
 ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 ἔπειτα κάμ' ἐτούσδε θ' οἷ πάρεσι σοι.

κομμός.

- στρ. α'. ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 649
 ΟΙ. 2 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
 ΧΟ. 3 τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
 καταίδεσαι.
 ΟΙ. 4 οἶσθ' οὖν ἂ χρήξεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράζε δὴ
 τί φῆς.
 ΧΟ. 5 τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίῳ 656
 6 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.

640 δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν MSS.: corr. J. 657 λόγῳ γ (σ' add
 Hermann): λόγον L. βαλεῖν T, Suidas (s.v. ἐναγής): ἐκβαλεῖν L.

ΟΙ. 7 εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
8 ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660

2 Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφίλος ὃ τι πύματον

3 ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

4 ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ γὰρ φθίνουσα 665

5 τρύχει ψυχάν, τὰ δ' εἰ κακοῖς κακα

6 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙ. ὁ δ' οὖν ἵτω, κεῖ χρή με παντελῶς θανεῖν, 669

ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία. 670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρω στόμα

ἐλεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ἦ, στυγῆσεται.

ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσης. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν. 675

ΟΙ. οὐκ οὖν μ' ἐάσεις κακτὸς εἶ; ΚΡ. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ἀντ. α'. ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678

ΙΟ. 2 μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη. 680

ΧΟ. 3 δόκησις ἀγνώως λόγων ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
'νδικον.

ΙΟ. 4 ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναίχι. ΙΟ. καὶ τίς ἦν
λόγος;

ΧΟ. 5 ἄλγος ἐμοίγ', ἄλγος, γὰρ προπονουμένας, 685
6 φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙ. 7 ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
8 τοῦμὸν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ἀντ. β'. ΧΟ. ὦναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον, 689
2 ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα

3 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφίζομαν,
 4 ὅς τ' ἐμὰν γὰν φίλαν ἐν πόνοισιν
 5 ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὖρισας,
 6 τανῦν τ' εὐπομπὸς ἂν γένοιο.

695

ΙΟ. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτέ
 μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

ΟΙ. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
 Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

700

ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νείκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙ. φονέα με· φησὶ Λαῖου καθεστάναι.

ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

705

ΙΟ. σύ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ ἴπακουσον, καὶ μάθ' οὐνεκ' ἐστί σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.

φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.

710

χρησμός γάρ ἦλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
 ὥς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.

καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·

715

παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

κάνταυθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσεν
 φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λαῖον,

720

τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

693 εἴ σε νοσφίζομαι MSS.: corr. Hermann. 696 τανῦν τ' ι, L^c:
 τανῦν δ' L¹.—ἀν γένοιο Blaydes (εἰ γένοιο Bergk): εἰ δύναιο γενοῦ MSS.
 (In L the ο of δύναιο seems to have been added by S.) 713 ἥξει L¹:
 ἥξει L^c, ι.

- τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὦν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὦν γὰρ ἂν θεὸς
χρεῖαν ἐρευνᾷ ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
- ΟΙ. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν.
- ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;
- ΟΙ. ἔδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος
κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
- ΙΟ. ἡὺδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
- ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὗ τόδ' ἦν πάθος;
- ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἢ γῇ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἔς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
- ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὕξεληλυθώς;
- ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
- ΙΟ. τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθυμιον;
- ΟΙ. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον φύσιν 740
τίν' εἶχε φράζε, τίνος ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
- ΙΟ. μέγας, χυοάζων ἄρτι λευκανθεὺς κἀρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ.
- ΟΙ. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
- ΙΟ. πῶς φῆς; ὁκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
- ΟΙ. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπησ' ἔτι.
- ΙΟ. καὶ μὴν ὁκνῶ μὲν, ἂν δ' ἔρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
- ΟΙ. πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
ἄνδρας λοχίτας, οἳ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- ΙΟ. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μῖα.

730 τριπλαῖς r: διπλαῖς L. 741 τίνος Nauck: τίνα δ' MSS.

749 ἂν δ' r: ἄ δ' ἂν L.

- ΟΙ. αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
- ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
- ΟΙ. ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῶν παρών;
- ΙΟ. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαΐόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν 760
ἀγρούς σφεπέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς,
ὥς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως.
καῖπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιός γάρ οἱ ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙ. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765
- ΙΟ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
- ΟΙ. δέδοικ' ἐμαυτόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
- ΙΟ. ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
καγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770
- ΟΙ. κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοί, διὰ τύχης τοιαῶσδ' ἰών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πολύβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχῃ
τοιαδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη.
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἴην πατρί. 780
καγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
καγὼ τὰ μὲν κείνουν ἐτερπόμην, ὅμως δ' 785

ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθώδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
 αἰτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὔφηνεν λέγων, 790
 ὥς μητρὶ μὲν χρεῖή με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ ἴπακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφενγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνῶμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερω. τριπλῆς 800
 ὅτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε καὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φῆς,
 ξυνηντίαζον· κάξ ὁδοῦ μ' ὃ θ' ἡγεμῶν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην. 805
 καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παῖω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὥς ὀρᾷ,
 ὄχον, παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
 κᾶρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτεισεν, ἀλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὑπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλινδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστ' ἀνδρὸς ἀθλιώτερος; 815

789 ἄλλα δ' r: ἄλλα θ' L. 790 προὔφάνη MSS.: corr. Hermann.

800 L alone omits this v. in the text, but has it in the margin from a hand of late 13th or early 14th century. 815 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν

ἔστ' ἀθλιώτερος L: τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος A: corr. J.

τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
 ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τινι
 δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὔτις ἄλλος ἦν
 ἢ ἡ γὰρ ἔμ' αὐτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 χραίνω, δι' ὧν περ ὦλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρή φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμούς ἰδεῖν,
 μὴδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐξέθρεψέ με.
 ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίῃ λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, 830
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίην ἀφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλὶδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφινγμένην.
 XO. ἡμῖν μέν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἕως δ' ἂν οὖν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835
 OI. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
 IO. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;
 OI. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
 σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος. 840
 IO. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
 OI. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον.
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

817 ὦ μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τινα MSS.: corr. Dindorf. 825 μὴδ'
 Dindorf: μῆτ' MSS. 843 κατακτείνειαν r: κατακτείναιεν L (αι made
 by an early hand from οι).

εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον ἀνδῆσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟ. ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦπος ᾧδ' ἐπίστασο,
κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850

εἰ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὠναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.

ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙ. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφήσ. 860

ΙΟ. πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὦν οὐ σοὶ φίλον.

στρ. α'. ΧΟ. εἴ μοι ξυνείη φέρουντι

2 μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων
3 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865

4 ὑψίποδες, οὐρανίαν

5 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος

6 πατὴρ μόνος, οὐδὲ νιν

7 θνατὰ φύσις ἀνέρων

8 ἔτικτεν, οὐδὲ μὴ ποτε λάθρα κατακοιμάσῃ· 870

9 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.

ἀντ. α'. ὕβρις φυτεύει τύραννον· 873

2 ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

3 ἂ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

870. So Elmsley. οὐδὲ μὴν ποτε λάθραι (ρ almost erased) κατακοιμάσῃ
L: οὐδὲ μὴν ποτε λάθρα κατακοιμάσει A. Most of the later mss. have the
fut. indic. : some have μὴν, others (as E) μή.

- 4 ἀκρότατα γείσ' ἀναβᾶσ'
 5 ἀποτμοτάταν ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 6 ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
 7 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
 8 πόλει πάλαισμα μήποτε λύσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880
 9 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.

- στρ. β'. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, 883
 2 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
 3 δαιμόνων ἔδη σέβων,
 4 κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 5 δυσπότημον χάριν χλιδᾶς,
 6 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
 7 καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 8 ἢ τῶν ἀθίκτων θίξεται ματάζων.
 9 τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη
 10 εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
 11 εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμιαι, 895
 12 τί δεῖ με χορεύειν;

- ἀντ. β'. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἴμι γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 2 οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν,
 3 οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, 900
 4 εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
 5 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 6 ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἶπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 7 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθοι
 8 σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905

876 ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' MSS.: corr. G. Wolfi. 877 ἀποτμο-
 τάταν Schnelle: ἀπότομον MSS. 891 θίξεται Blaydes: ἔξεται MSS.
 894 εὔξεται Musgrave: ἔρξεται MSS. 896 After χορεύειν L has in
 the same v. πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς, corrupted from a gloss πανηγυρίζειν τοῖς
 θεοῖς found in the Trin. and other MSS. 903 ὄρθ' r: ὀρθὸν L.

- 9 φθίνοντα γὰρ Λαῖον παλαίφατα
 10 θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
 11 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 12 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

910

- ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίοισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ 915
 ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.
 ὅτ' οὖν παραινοῦς' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 ἰκέτις ἀφύγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, 920
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρης·
 ὥς νῦν ὁκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένοι
 κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 925
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
 ΧΟ. στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.
 ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ. 930
 ΙΟ. αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
 τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου

906 f. παλαίφατα Arndt and Linwood. φθίνοντα γὰρ Λαῖον .: θέσφατ' L (with .: παλαιὰ in marg. from a later hand). Most of the later MSS. have παλαιὰ in text after Λαῖον; a few, before Λαῖον or after θέσφατα.
 926 κάτισθ' A: κάτοιισθ' L.

χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935

ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὔξερῶ τάχα,
ἥδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟ. τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠὲ δ' αὖτ' ἐκεῖ. 940

ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νυν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον;

ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟ. ᾧ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
μολοῦσα λέξεις; ᾧ θεῶν μαντεύματα,
ἔν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων

τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὅλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙ. ᾧ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κára, 950
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων;

ΙΟ. ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἔν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙ. τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὶ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960

ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή.

935 παρὰ L¹: πρὸς L^c, r.

943 f. ᾧ γέρον add. Bothe. πῶς

εἶπας· ἡ τέθνηκε Πόλυβος; | εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν L,
with most MSS. Triclinius restored 944 as above, and added γέρων to 943.

957 σημάντωρ L^c, r: σημῆνας L¹, Γ.

- ΟΙ. ἴσους ἢ πλείους, ὡς ἴσως, ἔσονται.
 ΑΓ. καὶ τῇ μακρῇ γε συμμετρίαςτος χάριτι.
 ΟΙ. σεὶ σεῖ, τί θύγ' ἂν, ἢ γυναι, ταπεινὸς τις
 τῶν Πυθιαστικῶν ἑστίασι, ἢ τοῖς ἰσὺς 203
 εὐλαξέας ἴσους, ἂν ἰσχυρῶς ἔγω
 στερεὴν ἐμὲλλον πατέρα τῶν ἰσῶν· ὃ δὲ θάρσος
 εἶπες, αὖτις ἔν γ' ἔγω· ἔγω δ' ἰδ' ἄρ' αὖτε
 ἀφαιστος ἔχους· εἴ τι μὴ τῶνδ' ἀνέω
 καταρτίδ', αὖτις δ' ἂν θάρσος εἴη ἢ ἰσῶν. 204
 τὰ δ' εἴη παρὸντα σιλλάρων ἐστιαστικῶν
 εἴται παρ' Ἀδρ. Πολυδῶς ἀξί· αἰδέομαι.
 ΙΟ. αἰεὶς ἔγω καὶ ταῖς προέλεον παλαί·
 ΟΙ. ἡίδας· ἔγω δὲ τῇ σοφῇ παρηγόρῃ.
 ΙΟ. καὶ γὰρ ἐπ' αἰτῶν ἀνδρῶν ἔν ἴσως ἔσται. 205
 ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μῦθος λείπει εἰς ἰσὺς με δεῖ·
 ΙΟ. τί δ' ἂν σοδοῖτ' ἀνδράσιν, ἢ τὰ τῶν τύχης
 κρατεῖ παρὸντα δ' ἔστιν αἰδέομαι σοφῶς·
 εἰς κρατῆτος ζῆν, ὅπως δεύετε τις.
 τί δ' εἰς τὰ μῦθος καὶ σοδοῖτ' ἀνδράσιν· 206
 πολλοὶ γὰρ ἴδεν αἰὲν ἀνείκελα ἔργα
 ἀπὸ ξυνομιλίας. ἀλλὰ ταῖς δ' ἔγω
 παρ' αἰδέομαι ἔστιν, ἰδὲ τὰ τῶν ἰσῶν σοφῶς.
 ΟΙ. καλὸν ἅπαντα ταῖς ἂν ἐξέλονται σοί.
 εἰ μὴ ἴσως ζῆν ἢ ταπεινὸς· γὰρ δ', ὅπως 207
 ζῆν, πᾶσι ἀνέω, καὶ καλὸν λέγεις, ἰσὺς
 ΙΟ. καὶ μὴ μένος γ' ὀρθοῦς εἰς πατρὸς τῶνδ'
 ΟΙ. μένος, ζῆν· ἀλλὰ τῶν ζῆν σοφῶς.
 ΑΓ. ποῖος δὲ καὶ γυναικὶς ἐκκαρτέοις ἔσται·
 ΟΙ. Μερόπης, γυναικὶς, Πολυδῶς δὲ φῶς μένος. 208
 ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνη ἔμην ἐς σοδοῖτ' ἔσται·
 ΟΙ. θεοῦ πατρὸς μαρτυρία δέω, ἢ ζῆν.

206 ἴσως MSS.: corr. L. Dindorf.

207 ἐκκαρτέοις r: ἐκκαρτέοις L.

206 Μέρος r: μένος, L.

207 γ' αὖτ. Putsch.

- ΑΓ. ἡ ῥήτόν; ἡ οὐχὶ θεριτόν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙ. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Δοξίας ποτὲ
 χρήναι μνήναι μητρι τήμαυτοῦ, τό τε 995
 πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὣν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλλαι
 μακρὰν ἀπφκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἡδιστον βλέπειν.
- ΑΓ. ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
 ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
 ΑΓ. τί ὅγτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
 ἐπεὶπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
 ΟΙ. καὶ μὲν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
 ΑΓ. καὶ μὲν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως 1005
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι.
 ΟΙ. ἀλλ' οὐποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
 ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ ὁῆλος οὐκ εἰδὼς τί ὄρας.
 ΟΙ. πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δῖοισκέ με.
 ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μόλειν.
 ΟΙ. 1010 ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
 ΑΓ. ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓ. ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς οἴκης οὐδὲν τρέμων;
 ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
 ΑΓ. ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
 ΟΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρός, ἀλλ' ἴσον.
 ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
 ΑΓ. ἀλλ' οὗ σ' ἐγείνατ' οὗτ' ἐκείνος οὗτ' ἐγώ. 1020
 ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
 ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 ΟΙ. καὶ θ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

993 οὐχὶ Brunck: οὐ MSS.

1002 ἐγὼ Porson: ἐγωγι' MSS.

1011 ταρβῶν γ: ταρβῶ L.

- ΑΓ. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρώνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα καπὶ θητεία πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
 ΟΙ. τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἀγκάλαισι λαμβάνεις;
 ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ.
 ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός; φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λαῖου δήπου τις ὠνομάζετο.
 ΟΙ. ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἢ καῖστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ' ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς ἠύρῃσθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἥδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἤκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

1025 τυχῶν Bothe: τεκῶν MSS. 1031 ἀγκάλαισι from
 Theod. Kock's ἀγκάλαις με; ἐν καιροῖς L (ἐν καιροῖς με Pal.), ἐν
 κακοῖς με A.

- ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκείνον ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὐτος λέγει; 1055
- ΙΟ. τί δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπήῃς. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
- ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμόν γενος.
- ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου 1060
 κήδει, ματεύσης τοῦθ'. ἄλις νοσοῦς' ἐγώ.
- ΟΙ. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος ἐκφανεῖ κακή.
- ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.
- ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- ΙΟ. καὶ μὴν φρονούσά γ' εὖ τὰ λῶστά σοι λέγω.
- ΟΙ. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
- ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτήρᾳ μοι;
 ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
- ΙΟ. ἱὸν ἱού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
 μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον.
- ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
 ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
 μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. 1075
- ΟΙ. ὅποια χρήζει ῥηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
 κεῖ σμικρὸν ἐστί, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
 αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,
 τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
 τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
 τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
 μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1055 τόνδ' r: τόν θ' L. 1061 ἐγὼ schol. on 1056: ἔχω MSS.

1062 οὐδ' ἂν τρίτης Hermann: οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης MSS. 1075 ἀναρρήξει
 r: ἀναρρήξη L.

τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοῦμὸν γένος. 1085

στρ. ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
2 οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων,
3 ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1090
4 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
5 καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
6 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὥς ἐπὶ ἡρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
7 ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων ἄρα 1098
2 Πανὸς ὀρεσσιβάτα πα- 1100
3 τρὸς πελασθεῖς; ἡ σέ γ' εὐνάτειρά τις
4 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
5 εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσω, 1104
6 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὕρημα
δέξατ' ἐκ του
7 Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλείστα συμπαίζει.

ΟΙ. εἰ χρή τι κάμῃ μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρᾶν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γῆρα ξυνάδει τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαντοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
προὔχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαῖου γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὥς νομεὺς ἀνὴρ.

ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

1091 Οἰδίπου MSS.: corr. J.

1099 τῶν Heimsoeth: τῶν MSS.

1100 f. πατρὸς πελασθεῖς' Lachmann: προσπελασθεῖς' MSS.—σέ γ' εὐ-
νάτειρά τις Arndt: σέ γε θυγάτηρ L, σέ γέ τις θυγάτηρ Γ. 1109 Ἑλικωνίδων
Porson: ἑλικωνιάδων MSS.

- ἦ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὃνπερ εἰσορᾷς. 1120
 ΟΙ. οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅς' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαῖου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

- ἦ, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
 ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
 ΘΕ. ποίμναις τὰ πλείστα τοῦ βίου συνειπόμεν. 1125
 ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὢν;
 ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
 ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
 ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
 ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἦ ξυναλλάξας τί πω; 1130
 ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
 ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κάτοιιδεν ἦμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον
 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὄλους
 ἐξ ἡρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους·
 χειμῶνα δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαῖου σταθμά.
 λέγω τι τούτων, ἦ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
 ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνον.
 ΑΓ. φέρ' εἰπέ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
 δούς, ὥς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 ΘΕ. τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 ΑΓ. ὅδ' ἐστίν, ὦ τᾶν, κείνος ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 ΘΕ. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

1130 ἦ L^c, ἦ L^l. ξυναλλάξας L. The later MSS. have either ἦ
 ξυναλλάξας, as E: or ἦ ξυνήλλαξας, as A. 1137 ἐκμήνους Porson
 (ἐκμήνους r): ἐκμήνους L, vulg. 1138 χειμῶνα L: χειμῶνι r.

- ΟΙ. ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μάλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
- ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- ΟΙ. οὐχ ὥς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφέλον τῇδ' ἡμέρα.
- ΟΙ. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
- ΘΕ. πολλῷ γε μάλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
- ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ὥς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ. 1160
- ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον ὥς δοίην πάλαι.
- ΟΙ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;
- ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
- ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κακ ποίας στέγης;
- ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον. 1165
- ΟΙ. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
- ΘΕ. τῶν Λαῖου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
- ΟΙ. ἢ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
- ΘΕ. οἶμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
- ΟΙ. καῖωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
- ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὥς ἔχει.
- ΟΙ. ἢ γὰρ διδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἀναξ.
- ΟΙ. ὥς πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ὥς ἀναλώσαιμί νιν.
- ΟΙ. τεκούσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὅκνῃ κακῶν. 1175
- ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
- ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφήκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
- ΘΕ. κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὥς ἄλλην χθόνα

δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
 κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ 1180
 ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙ. ἰοὺ ἰοὺ· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῇ.
 ὦ φῶς, τελευταῖόν σε πρόσβλέψαιμι νῦν,
 ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 οὐ χρῆν ὁμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών. 1185

στρ. α'. ΧΟ. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 2 ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
 3 τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 4 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
 5 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
 6 καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
 7 τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 8 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα,
 βροτῶν 1195
 9 οὐδὲν μακαρίζω·

ἀντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
 2 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
 3 ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
 4 τὰν γαμφώνυχα παρθένον
 5 χρησμφδόν, θανάτων δ' ἐμᾷ 1200
 6 χώρα πύργος ἀνέστα·
 7 ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
 8 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
 9 Θήβαισιν ἀνάσσω.

στρ. β'. τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 2 τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις
 3 ξύννοικος ἀλλαγᾷ βίου;

1193 τὸν σόν τοι Camerarius; τὸ σόν τοι MSS. 1196 οὐδὲν
 Hermann: οὐδένα MSS. 1197 ἐκράτησε r: ἐκράτησας L. 1205 τίς
 ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις MSS.: corr. Hermann.

4 ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κára,
 5 ᾧ μέγας λιμήν
 6 αὐτὸς ἤρκεσεν
 7 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1210
 8 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἰ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν,
 τάλας,
 9 σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἀντ. β'. ἐφευρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρώων χρόνος·
 2 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
 3 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 4 ἰὼ Λαίειον ᾧ τέκνον,
 5 εἴθε σ' εἴθε σε
 6 μήποτ' εἰδόμαν.
 7 δύρομαι γὰρ ὥσπερ ἰάλεμον χέων
 8 ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ
 σέθεν
 9 καὶ κατεκοίμησα τοῦμὸν ὄμμα. 1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ᾧ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰεὶ τιμώμενοι,
 οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι 1225
 τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
 νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ οὐ

1216 ᾧ add. Erfurdt.

1217 εἴθε σ' εἴθε MSS.: σε add. Wunder.

1218 δδύρομαι MSS.: corr. Seidler.—ὡς περιᾶλλα λαχέων MSS. (in one, περιᾶλα: in another, ἀχέων): corr. J.

- βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής;
 ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. 1235
- ΧΟ. ᾧ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
 ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
 ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 ὅμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
 πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
 θυρῶνος, ἔειπ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
 λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
 πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω
 καλεῖ τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν, 1245
- μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
 τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 γοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
 ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
- χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
 βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
 ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
 φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν, 1255
- γυναικὰ τ' οὐ γυναῖκα, μητρώαν δ' ὅπου
 κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
 οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οἷ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 δεινὸν δ' αὔσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινος, 1260
- πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 ἔκλινε κοῖλα κληῖθρα κάμπιπτει στέγη.
 οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,

1244 ἐπιρρήξασ' MSS.: corr. Dobree. 1245 κάλει MSS.: corr. Erfurdt.

1260 ὑφηγητοῦ r: ὑφ' ἡγητοῦ L.

πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.
 ὁ δ' ὥς ὀρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας 1265
 χαλᾷ κρεμαστήν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τὰνθένδ' ὀρᾶν.
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν
 οὔθ' οἱ ἔπασχεν οὔθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖσθαι, οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γγνωσοῖατο.
 τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλακίς τε κούχ' ἥπαξ 1275
 ἥρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνέεσαν
 φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χαλάζης αἵματοῦς ἐτέγγετο.
 τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα, 1280
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θήμέρα
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ, κακῶν
 ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν' ἐστ' ἀπόν. 1285
 XO. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τινι σχολῇ κακοῦ;
 EΞ. βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 ὥς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι 1290
 μενῶν δόμοις ἀραίως, ὥς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος

1264 f. πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην (from ἐμπεπληγμένην)· ὁ δὲ | ὅπως
 δ' ὀρᾷ νιν L: πλεκταῖς αἰώραις or πλεκταῖσιν αἰώραισιν r: corr. Wecklein
 (but with ὅπως δ' in 1265). 1279 αἵματος L (αἵματος r' r):
 corr. Heath. 1280 κάτα Otto: κακά MSS. 1286 ἐν τινι L.

δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
 δείξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διούγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
 τοιοῦτον οἶον καὶ στυγούντ' ἐποικτίσαι. 1295

κομμός. ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 μεῖζονα δαίμων τῶν μακίστων 1300
 πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρα;
 φεῦ φεῦ, δύστην'·
 ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σ', ἐθέλων
 πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
 πολλὰ δ' ἀθρήσαι· 1305
 τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙ. αἰαῖ, φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ,
 ποῖ γὰς φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
 φθογγὰ διαπωτᾶται φοράδην; 1310
 ἰὼ δαῖμον, ἴν' ἐξήλου.

ΧΟ. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.

στρ. α'. ΟΙ. ἰὼ σκότου

2 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
 3 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. 1315
 4 οἶμοι,
 5 οἶμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδν μ' ἅμα
 6 κέντρων τε τῶνδ' οἷστρον καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟ. 7 καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν
 8 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά. 1320

1303 δύστην' Bothe (δύσταν' Triclinius): δύστανος L, vulg. 1310 δια-
 πέταται MSS.: corr. Musgrave and Seidler. 1315 ὄν add.
 Hermann. δυσούριστ' ἰὼν conj. J. 1320 φέρειν A: φορεῖν L.

ἀντ. α'. ΟΙ. ἰὼ φίλος,

2 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ

3 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.

4 φεῦ φεῦ·

5 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325

6 καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟ. 7 ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς

8 ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

στρ. β'. ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,

2 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330

3 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

4 τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,

5 ὅτῳ γ' ὀρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335

ΧΟ. 6 ἦν ταῦθ' ὅπως περ καὶ σὺ φής.

ΟΙ. 7 τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἦ

8 στερκτόν, ἦ προσήγορον

9 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;

10 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με, 1340

11 ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,

12 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345

13 ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟ. 14 δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,

15 ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γινῶναί ποτε.

ἀντ. β'. ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας

2 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλυσ' ἀπὸ τε φόνου 1350

3 ἔρρυτο κἀνέσωσέ μ', οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.

4 τότε γὰρ ἂν θανὼν

1323 με Erfurdt: ἐμὲ MSS.

μέγαν L (μέγα r): corr. Erfurdt.

ἀναγνῶναί ποτ' ἂν L (ποτε r): corr. Hermann.

ἀγρίας MSS.: ἀπ' del. Triclinius.

νομάδος MSS. μονάδ' conj. J.—ἐλυσ' r: ἐλυσεν L^c, ἐλαβέμ' L^l.—κἀνέσωσεν

MSS.: corr. Campbell.

1341 τὸν ὀλέθριον

1348 ὥς σ' ἠθέλησα μηδ'

1349 ὃς ἀπ'

1350 νομάδ' Elmsley:

- 5 οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος. 1355
- ΧΟ. 6 θέλονται καὶ μοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.
- ΟΙ. 7 οὐκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
8 ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
9 βροτοῖς ἐκλήθην ὦν ἔφυν ἄπο.
10 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίῳν δὲ παῖς, 1360
11 ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
12 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, 1365
13 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- ΧΟ. 14 οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς·
15 κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. ὥς μὲν τάδ' οὐχ ᾧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἀίδου μολών,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε·
οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν
ὀρθοῖς ἐμέλλον ὅμμασιν τούτους ὀρᾶν; 1385
ἥκιστα γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,

ἴν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ. 1390
 ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 ἔμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με 1395
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένα νάπη
 δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 αἶ τοῦμόν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθέ τι,
 οἷ ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 ἀνείτε ταυτοῦ σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
 πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
 αἷσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μὴδὲ δρᾶν καλόν,
 ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν·
 πίθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδείς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
 XO. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
 Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
 χώρας λέλειπται μῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
 OI. οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420

1405 ταυτὸν MSS.: corr. J.

1414 πείθεσθε MSS.: corr. Elmsley.

- πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.
 ΚΡ. οὐχ ὥς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ὥς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
 μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὥς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε·
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῇ μάλισθ' ὀράν 1430
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
- ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
- ΚΡ. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
- ΟΙ. ῥίψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- ΚΡ. ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρῶτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
- ΟΙ. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
- ΚΡ. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἵν' ἕσταμεν
 χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
- ΟΙ. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
- ΚΡ. καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- ΟΙ. καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε καὶ προστρέψομαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
 πατρῶον ἄστνυ ζῶντος οἴκητοῦ τυχεῖν, 1450
 ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῆζεται
 οὐμός Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,

- ἔν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον 1455
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω·
 παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,
 προσθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ 1460
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου·
 τοῖν δ' ἀθλῖαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἐμαῖν,
 οἷν οὐποθ' ἡμῇ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
 τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
 ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μετειχέτην· 1465
 οἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
 ψαῦσαί μ' ἔασον κάποκλαύσασθαι κακά.
 ἴθ' ὦναξ,
 ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε. χερσί τ' αὖν θιγῶν
 δοκοῖμ' ἔχειν σφας, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον. 1470
 τί φημί;
 οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι
 δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων
 ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνουιν ἐμοῖν;
 λέγω τι; 1475
- ΚΡ. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
 γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.
- ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
 δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
 ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε 1480
 ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 αἰ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄραν
 τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξένησαν ὄμματα·
 ὃς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὀρώων οὐθ' ἱστορώων
 πατὴρ ἐφάνθηεν ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην. 1485
 καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἷον βιώναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξειτ' εἰς ὁμιλίας,
 ποίας δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι 1490
 πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἥνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαίς,
 τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
 τοιαυτ' ὀνείδῃ λαμβάνων, ἃ ταῖς ἐμαῖς
 γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; 1495
 τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατήρ
 ὕμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἴσων
 ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφν.
 τοιαυτ' ὀνειδιείσθε· κᾶτα τίς γαμεῖ; 1500
 οὐκ ἔστιν οὐδεῖς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσους φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν.
 ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
 τούτοιον λέλειψαι, νῶ γάρ, ὦ 'φυτεύσαμεν,
 ὀλώλαμεν δὴ ὄντε, μή σφε περιίδῃς 1505
 πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὧδε τηλικάσδ' ὀρώων
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερσί. 1510
 σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχέσθ' μοι,
 οὐ καιρὸς ἐᾷ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶονος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡ. ἄλλῃς ἔν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515
 ΟΙ. πειστέον, κεῖ μηδὲν ἡδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

1494 f. τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν MSS.: corr. B. H. Kennedy.

1513 ἐᾷ Dindorf: ἀεὶ MSS.

- ΟΙ. οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡ. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
- ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
- ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω. ΚΡ. τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
- ΟΙ. φῆς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην. 1520
- ΟΙ. ἀπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
- ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλλη μου. ΚΡ. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν· καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
- ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπους ὅδε, ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ, 1525 οὐ τίς οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν, εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. 1530

1518 ἄποικον r: ἀπ' οἴκων L. 1526 ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων MSS.: corr. Hartung (after Musgrave, ὃν τίς οὐ ζήλῳ πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΤΕΚΝΟΝ τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντά, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι 5
μῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
στῆσόν με κᾶξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἂν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἷ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω· 15
χώρος δ' ὅδ' ἱρός, ὡς σάφ' εἰκάσαι, βρύων

9 θάκοισιν MSS.: corr. Seidler. 11 πυθοίμεθα MSS.: corr. Bruck.

13 ἂν δ' Elmsley: ἂν L, A: χᾶν γ. 16 ὡς σάφ' εἰκάσαι A: ὡς
ἀφεικάσαι L (with π written over φ Ly S): ὡς ἀπεικάσαι vulg.

δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλων· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γὰρ ὥς γέροντι προὔσταλῃς ὁδόν.

20

ΟΙ. κάθιζέ νῦν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝ. χρόνου μὲν οὐνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσταμεν;

ΑΝ. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐ.

ΟΙ. πᾶς γάρ τις ἠῦδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.

25

ΑΝ. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;

ΟΙ. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος.

ΑΝ. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῦν ὀρώ.

ΟΙ. ἢ δεῦρο προσστείχοντα κάξορμώμενον;

30

ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὥς ἀνὴρ ὅδε.

ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὐτῆς θ' ὁρώσης οὐνεχ' ἡμῖν αἴσιος

σκοπὸς προσήκεις ὦν ἀδηλοῦμεν φράσαι—

35

ΞΕΝΟΣ.

πρίν νυν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕ. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.

40

ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕ. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὃ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

ΟΙ. ἀλλ' ἴλεω μὲν τὸν ἰκέτην δεξαίατο·

ὥς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

45

30 προσστείχοντα MSS.: corr. Dindorf.

35 ὦν Elmsley: τῶν MSS.

42 ἐνθάδ' ὦν MSS.: corr. Vauvilliers.

45 ὥς Elmsley: ὥστ' MSS.

- ΞΕ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμήs.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοῦξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
 ΟΙ. πρὸς νυν θεῶν, ὧ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης,
 τοιόνδ' ἀλήτην, ὦν σε προστρέπω φράσαι. 50
 ΞΕ. σήμαινε, κούκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
 ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
 ΞΕ. ὅσ' οἶδα καγὼ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἱρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'. ἔχει δέ νιν
 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς 55
 Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστεῖβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
 ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γυαί
 τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 60
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὧ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
 ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
 ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65
 ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ἦ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστν βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρίν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70
 ΞΕ. ὥς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ὥς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα.
 ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὀρώντα λέξομεν.
 ΞΕ. οἶσθ', ὧ ξέν', ὥς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἰ 75
 γενναῖος, ὥς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος·
 αὐτοῦ μὲν, οὐπερ κάφάνης, ἕως ἐγὼ

τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστν, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινούσιν σοι
εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

80

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝ. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνῃς πέλας.

ΟΙ. ὦ πότνιαι, δεινώπες, εὔτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβω τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν

85

σεμνῶν ἔδραι λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μέν, οἰκήσαντα, τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.

95

ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυσσ' ὁδοιπορῶν,
νῆφω ἀοίνοις, καπὶ σεμνὸν ἐζόμην

100

βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλὰ μοι, θεαί,
βίου κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μείονως ἔχειν, ἀεὶ

μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

105

78 τοῖς Turnebus: τοῖσδ' MSS.

80 εἰ χρή Turnebus: ἢ χρή MSS.

92 οἰκίσαντα conj. Doederlein.

οἰκτίρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας. 110

ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἶδε δὴ τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙ. σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν 115
ἔνεστιν ἠυλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὄρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; 117

2 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεῖς ὁ πάντων,

3 ὁ πάντων ἀκορέστατος; 120

4 προσδέρκου, λεῦσσε δῆ,

5 προσπεύθου πανταχῇ·

6 πλανάτας,

7 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος· προσέβα
γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς 125

8 τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν καὶ

9 παραμειβόμεσθ' ἀδέρκεως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφάμου στόμα φροντίδος 132

10 ἰέντες· τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκειν λόγος οὐδὲν ἄξονθ',

11 ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω 135

12 δύναιμι τέμενος γινῶναι ποῦ μοί

13 ποτε ναίει.

σύστ. α'. ΟΙ. ὅδ' ἐκείνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὀρώ,
τὸ φατιζόμενον.

ΧΟ. ἰὼ ἰώ, 140
δεινὸς μὲν ὀρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

113 ἐξ ὁδοῦ πόδα MSS. : ἐκποδῶν ὁδοῦ conj. H. Keck. 121 λεύσαι·
αὐτὸν· προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ L : προσπεύθου, λεύσσε νιν, | προσ-
δέρκου πανταχῇ Hermann : and so Schneidewin, but without transposing
προσδέρκου and προσπεύθου. (δῆ instead of νιν J.)

ΟΙ. μή μ', ἰκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.

ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξήτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙ. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

πρώτης, ὃ τῇσδ' ἔφοροι χώρας.

145

δηλῶ δ' οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἀλλοτρίοις

ὄμμασιν εἶρπον

καπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ἀντ. α'. ΧΟ. ἐή· ἀλαῶν ὀμμάτων

149

2 ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος; δυσαίων

3 μακραίων θ', ὅσ' ἐπεικάσαι.

152

4 ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ

5 προσθήσει τάσδ' ἀράς.

6 περᾶς γάρ,

7 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς

νάπει ποιάεντι, κάθυδρος οὐ

157

8 κρατῆρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει· τό, 160

9 ξένη πάμμορ', εὖ φύλαξαι· μετάσταθ', ἀπόβαθι.

πολλὰ κέλευθος ἐρατύει·

10 κλύεις, ὃ πολύμοχθ' ἀλάτα; λόγον εἴ τιν' οἴσεις 166

11 πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς,

12 ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει· πρόσθεν δ'

13 ἀπερύκου.

σύστ. β'. ΟΙ. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;

170

ΑΝ. ὃ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρή μελετᾶν,

εἵκοντας ἂ δεῖ κακούοντας.

ΟΙ. πρόσθιγέ νύν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δῆ.

ΟΙ. ὃ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ

σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

175

152 ὡς ἐπεικάσαι MSS.: corr. Bothe.

153 προσθήσεις MSS.:

corr. Blaydes and Postgate.

156 προσπέσῃς MSS.: corr. Hermann.

161 τό Heath: τῶν L (τὸν r).

166 εἴ τιν' ἔχεις MSS.: but L has οἴσεις

superscript (prob. by S).

172 κ' οὐκάκούοντας L: κούκ ἀκούοντας or

κούκ ἄκοντας r: corr. Musgrave.

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τοι μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων, ἃ
γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΟΙ. 2 ἔτ' οὖν; ΧΟ. ἔτι βαῖνε πόρσω. 178

ΟΙ. 3 ἔτι; ΧΟ. προβίβαζε, κούρα, 180
4 πόρσω· σὺ γὰρ αἵεις.

ΑΝ. 5 ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ | - ∪ | — || -

ΟΙ. 6 -----||

ΑΝ. 7 ∪ | ∪ ∪ | - ∪ | - Λ]

8 ἔπεο μάν, ἔπε' ὦδ' ἀμαυρῶ κώλω, πάτερ, ἃ σ' ἄγω.

ΟΙ. 9 - > | ∪ ∪ | — | - Λ]

ΧΟ. 10 τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένης,

11 ὦ τλάμων, ὃ τι καὶ πόλις 185

12 τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγείν

13 καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

σύστ. γ'. ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,

ἵν' ἂν εὖσεβίας ἐπιβαίνοντες

τὸ μὲν εἵπομεν, τὸ δ' ἀκούσαιμεν, 190

καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.

ἀντ. β'. ΧΟ. αὐτοῦ, μηκέτι τοῦδ' αὐτοπέτρου βήματος
ἔξω πόδα κλίνης.

ΟΙ. 2 οὕτως; ΧΟ. ἅλις, ὥς ἀκούεις.

ΟΙ. 3 ἦ ἐσθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου 195

4 λαὸς βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝ. 5 πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχαίᾳ

ΟΙ. 6 ἰὼ μοί μοι.

ΑΝ. 7 βάσει βάσιν ἄρμοσαι,

8 γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν.

ΟΙ. 9 ὦ μοι δύσφρονος ἄτας. 202

178 ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ; MSS.: Bothe del. ἔτι προβῶ.—ἐπίβαινε MSS.:
corr. Reiske. 190 εἵπομεν...ἀκούσαιμεν L: εἵπωμεν...ἀκούσωμεν A.

192 ἀντιπέτρου MSS.: corr. Musgrave. 195 ἦ'σθῶ L, with γρ. ἦ στῶ;

197 ἐν ἡσυχίᾳ MSS.: corr. Reisig. 199 ἀρμόσαι MSS.: corr. Elmsley.

ΧΟ. 10 ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
 11 αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
 12 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἂν
 13 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;

ἀνομοιδ- ΟΙ. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ ΧΟ. τί τόδ'
 στρ. ἀπεννέπεις, γέρον; 209

ΟΙ. μή, μή μ' ἀνέρῃ τίς εἶμι, μηδ' ἐξετάσης πέρα
 ματεύων.

ΧΟ. τί τόδ'; ΟΙ. αἰνὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα. ΟΙ. τέκνον,
 ὦμοι, τί γεγώνω;

ΧΟ. τίνος εἶ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει, πατρόθεν. 215

ΟΙ. ὦμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.

ΟΙ. Λαῖτον ἴστε τιν'; ὦ. ΧΟ. ἰὸν ἰού. 220

ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὄδ' εἶ;

ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟ. ἰώ, ὦ ὦ. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὦ ὦ.

ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225

ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙ. ἂ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;

ΧΟ. οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται
 ὦν προπάθῃ τὸ τίνειν·
 ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις ἐτέρα 230
 παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
 σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὐθις ἀφορμος
 ἐμᾶς

210 μὴ μὴ μὴ μ' MSS.: corr. Hartung. 212 τί τόδε; ΟΙ. δεινὰ
 MSS.: corr. Wunder. 217 βαλνεις Triclinius: μένεις L, A, vulg.

219 μέλλετ' L (μέλλετέ γ' Triclinius): corr. Hermann. 220 Λαῖτον
 ἴστε τιν' ἀπόγονον; MSS.: corr. Reisig.

χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
ἐμᾷ πόλει προσάψῃς. 235

ΑΝ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες,
ἀλλ' ἐπεὶ γεραὸν [ἀλαδὸν] πατέρα
τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων αἰτῶντες αὐδάν, 240
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίραθ', ἃ
πατὴρς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὥς τις ἀφ' αἵματος 245
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι. ἐν ὕμνῳ γὰρ ὡς θεῶ
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἵτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρὸς σ' ὃ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, 250
ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν
ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι,
ἐκφυγεῖν δύναίτο.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτίρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν. 255
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σέ νῦν εἰρημένων.

ΟΙ. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεύσεως ὠφέλημα γίγνεται,
εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας 260

238 ἀλαδὸν, which was inserted in the text of L by S, is absent from A and most of the other MSS. 243 τοῦμοῦ μόνου Hermann: τοῦ μόνου

L, A, vulg.: τοῦμοῦ (without μόνου) Triclinius. τοῦδ' ἀμμόρου conj. J.

247 ὕμνῳ Bergk: ὕμνῳ MSS.

251 λέχος Reiske: λόγος MSS.

260 τὰς γ' Roman editor of scholia (J. A. Lascaris), A.D. 1518: τὰς τ' L, A: τὰς T.

εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
 σῶζειν οἷας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν;
 καῖμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων
 ἐκ τῶνδ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
 ὄνομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε 265
 σῶμ' οὐδὲ τάργα τᾶμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
 πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
 εἰ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν,
 ὦν οὐνεκ' ἐκφοβεῖ με· τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
 ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, 270
 ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
 ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὦδ' ἐγιγνόμην κακός;
 νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἵν' ἰκόμην,
 ἢ φ' ὦν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
 ἀνθ' ὦν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι, 275
 ὥσπερ με κἄνεστήσαθ', ὦδε σώσατε,
 καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς
 μοίραις ποείσθε μηδαμῶς· ἡγείσθε δὲ
 βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του 280
 μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
 ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἐχέγγυον,
 ῥύου με κακφύλασσε· μηδέ μου κἄρα 285
 τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
 ἦκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβῆς τε καὶ φέρων
 ὀνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'· ὅταν δ' ὁ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,
 τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 290
 μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟ. ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τὰνθυμήματα

πολλή 'στ' ἀνάγκη τὰπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι. 295

ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟ. πατρῶον ἄστν γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν
ὃς καὶ δεῦρ' ἔπεμψεν οἴχεται στελῶν.

ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπῇν
ἢ φροντίδ' ἔξειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας; 300

ΧΟ. καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθηται τὸ σόν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦπος ἀγγελῶν;

ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἴτων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν 305
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε καὶ βραδὺς
εὔδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοί τε· τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 310

ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὁρῶ

στείχουσαν ἡμῶν ἄσσουν, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς
κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ; 315

ἄρ' ἔστιν; ἄρ' οὐκ ἔστιν; ἡ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ καπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα·

οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὁμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

300 αὐτὸν ὥστ' Porson: ἀπόνως τ' L, vulg.

321 ἐστὶ δῆλον MSS.: ἔστ' ἀδελφὸν conj. Herwerden, Jacobs.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
 ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὥς ὑμᾶς μόλις 325
 εὐρούσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

- ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄρᾱν.
 ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἄνεν μόχθου γέ μοι.
 ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
 ΟΙ. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον. ΙΣ. ὦ δυσάθλιναι τροφαί. 330
 ΟΙ. ἦ τῆσδε κᾶμοῦ; ΙΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.
 ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἤλθες; ΙΣ. σῆ, πάτερ, προμηθία.
 ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
 ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
 ΟΙ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν; 335
 ΙΣ. εἴς' οὐπὲρ εἰσι· δεινὰ τὰν κείνοις τανῦν.
 ΟΙ. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
 ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 θακοῦσιν ἰστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
 τᾷξω βίου τροφείᾳ πορσύνουσ' αἰεῖ.
 σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
 σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κακὰ
 ὑπερπονεῖτον. ἦ μὲν ἐξ ὅτου νέας 345
 τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καύμασι 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς

327—330 Order in MSS., 327, 330, 328, 329: corr. Musgrave.

331 δυσμόρου δ' MSS.: corr. Markland. 336 δεινὰ δ' ἐκείνοις L¹,

δεινὰ δ' ἐν κείνοις L⁵: δεινὰ τάκείνοις r: corr. Schaefer.

οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφήν ἔχοι.
 σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
 ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ δέ μοι 355
 πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμεν·

νῦν δ' αὖ τίς ἤκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
 ἤκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι. 360

ΙΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοῖης τροφήν,
 παρεῖς' ἑάσω· δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 πονοῦσά τ' ἄλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
 ἃ δ' ἄμφι τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοιεν κακὰ 365
 νῦν ἐστί, ταῦτα σημανοῦς' ἐλήλυθα.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
 θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον· 370

νῦν δ' ἐκ θεῶν του κάλιτηρίου φρενὸς
 εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίον ἔρις κακὴ,
 ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγῶς
 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων 375
 ἀποστερίσκει, κάξελλήλακεν πάτρας.

ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
 ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἦ τὸ Καδμείων πέδον 380
 τιμῇ καθέξον ἦ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

355 μου MSS.: corr. J. 367 ἔρως T. Tyrwhitt, Musgrave: ἔρις MSS.

371 κάλιτηρίου Τουρ: κάξαλιτηροῦ L, κάξ ἀλιτηροῦ A: κάξαλητηροῦ οἱ κάξ
 ἀλητηροῦ r. 381 καθέξον (from καθέξων) A, Brunck: καθέξων L, vulg.

- ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
 ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅπου θεοὶ
 πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὥς ἐμοῦ θεοὺς 385
 ὦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;
- ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασιν.
- ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
- ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ 390
 θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσόιας χάριν.
- ΟΙ. τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
- ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνὴρ;
- ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν.
- ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ. 395
- ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
 ἥξοντα βαιοῦ κούχῃ μυρίου χρόνου.
- ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνεύε μοι.
- ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς ὀστήσωσι Καδμείας, ὅπως 400
 κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ ἔμβαίνῃς ὄρων.
- ΟΙ. ἢ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένον;
- ΙΣ. κείνοις ὃ τύμβος δυστυχῶν ὃ σὸς βαρύς.
- ΟΙ. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.
- ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας 405
 χώρας θέλουσι, μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.
- ΟΙ. ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
- ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἔῃ τοῦμφυλον αἰμά σ', ὦ πάτερ.
- ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε.
- ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
- ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς; 410
- ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.

383 ὅπου Elmsley (in text), Hartung: ὅποι L, vulg.: ὅπη r. 390 εὐ-
 σοίας schol.: εὐνοίας MSS. 391 ὑπ' om. L, add. A and most MSS.
 405 κρατῆς MSS.: corr. Brunck.

- ΟΙ. ἂ δ' ἐνέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὥς φασὶν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κάξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καὶ οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τοῦμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ, φέρω δ' ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἧς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ὥς οὔτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μείνειεν, οὔτ' ἂν οὔξεληλυθὼς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἷ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδ' ἤμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῖν ἐπέμφθην κάξεκηρύχθην φυγὰς. 430
 εἶποις ἂν ὥς θέλουντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 ὀπηνίκ' ἔξει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτ' ἐς τόνδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν·
 χρόνῳ δ', ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 κάμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μέϊζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βία 440
 ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,

421 τὴν πεπρωμένην γ: τῶν πεπραγμένων L. 424 κάπαναιροῦνται
 MSS.: corr. Hermann. 432 κατήνεσεν γ: κατήνυσεν L. 436 ἔρωτος
 τοῦδ' MSS.: corr. P. N. Papageorgius.

- οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρί, δυνάμενοι τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην αἶε.
ἐκ τοῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοι, ὅσον φύσις 445
διδωσιν αὐτοῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, 450
οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἦξει· τοῦτ' ἐγῶδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τε τάξ' ἐμοῦ
παλαίφαθ' ἄμοι Φοῖβος ἥνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ 455
μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει,
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημοῦχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτήρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους. 460
- ΧΟ. ἐπάξιος μὲν, Οἰδίπους, κατοικτίσαι,
αὐτὸς τε παῖδές θ' αἶδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτήρα στυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
- ΟΙ. ὦ φίλταθ', ὥς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει. 465
- ΧΟ. θεοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.
- ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
- ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱρὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θιγών. 470
- ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

451 οὔτε σφιν MSS.: corr. Hermann. 453 τὰ τ' ἐξ ἐμοῦ MSS.:
corr. Heath. 457 θέλητέ μου L, vulg.: θέλητέ μοι r: corr. Dindorf.

458 πρὸ σταῖσι ταῖς L: σὺν ταῖσι ταῖς A, vulg.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
- ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἣ κρόκαισιν, ἣ ποίῳ τρόπῳ;
- ΧΟ. οἶδς σὺ νεαρᾶς νεοπόκῳ μαλλῶ λαβών. 475
- ΟΙ. εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
- ΧΟ. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.
- ΟΙ. ἣ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
- ΧΟ. τρισσὰς γε πηγὰς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
- ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
- ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
- ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;
- ΧΟ. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεῖς ἐλαίας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
- ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
- ΧΟ. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι 490
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταῖην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
- ΟΙ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
- ΑΝ. ἠκούσαμεν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
- ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
τῷ μὴ δύνασθαι μῆδ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν·
σφῶν δ' ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τὰδ' ἐκτίνουσαν, ἣν εὖνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
μὴ λείπετ'· οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμὸν δέμας
ἔρημον ἔρπειν οὐδ' ὑφηγητοῦ δίχα.

475 σὺ add. Bellermann. 499 ἐκτείνουσαν MSS.: corr. Canter.

502 ὑφηγητοῦ δ' ἀνευ L, vulg. (γ' ἀνευ T): corr. Hermann.

- ΙΣ. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 χρησταί μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
 ΧΟ. τοῦκείθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'. ἦν δέ του 505
 σπάνιν τιν' ἰσχυρῆς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.
 ΙΣ. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. 509

στρ. α'. ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὦ
 ξεῖν', ἐπεγείρειν·

2 ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι

ΟΙ. 3 τί τοῦτο;

ΧΟ. 4 τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας

5 ἀλγηδόνας, ἃ ξυνέστας.

ΟΙ. 6 μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης

515

7 τᾶς σᾶς ἃ πέπονθ' ἀναιδῆ.

ΧΟ. 8 τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λήγον

9 χρήζω, ξεῖν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

ΟΙ. 10 ὦμοι.

ΧΟ. 11 στέρξον, ἱκετεύω.

ΟΙ. 12 φεῦ φεῦ.

ΧΟ. 13 πείθου· καὶ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήξεις. 520

ἀντ. α'. ΟΙ. ἦνεγκ' οὖν κακότατ', ὦ ξένοι, ἦνεγκ' ἀέκων μὲν,
 θεὸς ἴστω,

2 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟ. 3 ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙ. 4 κακᾶ μ' εὐνᾶ πόλις οὐδὲν ἴδριν

525

5 γάμων ἐνέδησεν ἅτα.

ΧΟ. 6 ἦ ματρόθεν, ὡς ἀκούω,

7 δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

504 χρῆσται L¹, χρῆ' σται L^c, r. 516 τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ
 MSS. (τὰς σὰς L): corr. Reisig. 522 ἦνεγκον κακότατ' MSS.: corr.
 R. Whitelaw.—ἦνεγκον ἀκων MSS.: corr. Martin, Bergk.

ΟΙ. 8 ὦμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
9 ὦ ξεῖν'· αὐται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν 530

ΧΟ. 10 πῶς φῆς;

ΟΙ. 11 παῖδε, δύο δ' ἄτα

ΧΟ. 12 ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. 13 ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδίνος.

στρ. β'. ΧΟ. σαί τ' εἶς' ἄρ' ἀπόγονοί τε καὶ

ΟΙ. 2 κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί. 535

ΧΟ. 3 ἰώ. ΟΙ. ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.

ΧΟ. 4 ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

ΧΟ. 5 ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδεξ-
άμην

6 δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος 540

7 ἐπωφελήσας πόλεος ἐξελέσθαι.

ἀντ. β'. ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

ΟΙ. 2 τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟ. 3 πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας, ἐπὶ νόσῳ
νόσον.

ΧΟ. 4 ἔκανες ΟΙ. ἔκανον· ἔχει δέ μοι 545

ΧΟ. 5 τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ
φράσω·

6 καὶ γὰρ ἄν, οὓς ἐφόνευσ', ἐμ' ἀπώλεσαν·

7 νόμῳ δὲ καθαρός, αἰδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἀναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. 550

530 μὲν add. Elmsley.

532 παῖδες MSS.: corr. Elmsley.

534 σαί τ' ἄρ' εἰσιν L: σαί τ' ἄρ' εἶς' A: corr. J.

541 ἐπωφέλησα

MSS.: corr. J.—πόλεως MSS.: corr. Hermann.

547 καὶ γὰρ ἄλλους

ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (or κἀπώλεσα) MSS.: corr. Mekler.

550 ἀπε-

στάλη MSS.: corr. Dindorf.

ΘΗΣΕΥΣ.

- πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
 τὰς αἵματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς
 ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαῖου, τανῦν θ' ὁδοῖς
 ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
 σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κára 555
 δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
 θέλω ὑπερέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
 πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
 αὐτὸς τε χῆ σὴ δύσμορος παραστάτις.
 δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις 560
 λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ·
 ὃς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
 ὥσπερ σύ, χῶς εἰς πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
 ἦθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῳ κára·
 ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, 565
 ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσφύζειν· ἐπεὶ
 ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὖριον
 οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.
- ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 παρήκεν ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι. 570
 σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κάφ' ὅτου πατρὸς γεγώς
 καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς·
 ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
 εἰπεῖν ἃ χρῆζω, χῶ λόγος διοίχεται.
- ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω. 575
- ΟΙ. δώσων ἰκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας
 σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
 κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσουν' ἢ μορφὴ καλή.

557 ὑπερέσθαι Reisig: τι ἔρεσθαι L (τὶ r), σ' ἔρεσθαι T. 562 ὡς
 οἶδά γ' MSS.: corr. Dindorf. 563 χῶς εἰς Dobree: χῶστις MSS.
 574 διοίχεται r: διέρχεται L, A.

- ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων;
 ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580
 ΘΗ. ποῖῳ γὰρ ἢ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
 ΟΙ. ὅταν θάνω ἔγω καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.
 ΘΗ. τὰ λολίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
 ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποεῖ.
 ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585
 ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μ' ἐξαίτεῖ χάριν.
 ΟΙ. ὅρα γε μὴν· οὐ σμικρὸς, οὐχ, ἀγὼν ὅδε.
 ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόγιον κάμου λέγεις;
 ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖς', ἀναξ, χρήζουσί με.
 ΘΗ. ἀλλ' εἰ θέλοντά γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν. 590
 ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
 ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
 ΟΙ. ὅταν μάθης μου, νουθέτει, ταυῦν δ' ἔα.
 ΘΗ. δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.
 ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595
 ΘΗ. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρείς;
 ΟΙ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗ. τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπον νοσεῖς;
 ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλλάθην
 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
 πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὥς πατροκτόνῳ.
 ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαιθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;
 ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα.
 ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
 ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῇναι χθονί. 605
 ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ κάκεινων πικρά;
 ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,

588 κάμου Schneidewin: ἢ 'μοῦ MSS.

589 κεῖς' ἀναγκάζουσί με

L, A, vulg. (κεῖς' ἀναγκάσουσί με r): corr. Kayser.

590 θέλοντά

γ' r: θέλοντ' ἂν γ' L, A, vulg.

τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος, 610
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτον οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καυθις φίλα. 615
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου· 620
 ἴν' οὐμὸς εὔδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺν τὰκίνητ' ἔπη,
 ἕα μ' ἐν οἷσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον 625
 πιστὸν φυλάσσω· κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
 ΧΟ. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. 630
 ΘΗ. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλῃ
 τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἢ δορύξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἐστία;
 ἔπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. 635
 ἀγὼ σεβισθεὶς οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπολιν κατοικιδίῳ.
 εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα

617 τὰ London ed. of 1722: τε or τὲ MSS. 632 ὅτῳ Suidas (s. v.
 δορύξενος): ὅτου MSS. 637 ἔμπαλιν MSS.: corr. Musgrave.

τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι. 640

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. τί δῆτα χρήξεις; ἡ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε,

ΘΗ. ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. 645

ΟΙ. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙ. εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙ. οὗτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι. 650

ΘΗ. οὐκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν πώσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;

ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὅρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙ. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τοῦμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ. 655

ΟΙ. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τ' ἀπειλήματα. 660

κείνοις δ' ἴσως κεί δειν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμφέ σε· 665

ὅμως δὲ κάμου μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι

τοῦμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

στρ. α'. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

2 ἵκον τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,

3 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'

4 ἃ λίγεια μινύρεται 670

5 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
 6 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
 7 τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν
 8 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 675
 9 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 10 ἀνήμερόν τε πάντων
 11 χειμώνων· ἔν' ὁ βακχιώτας
 12 ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 13 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις. 680

ἀντ. α'. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 2 ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ ἀεὶ
 3 νάρκισσος, μέγαλαιν θεαῖν
 4 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 5 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπνοι 685
 6 κρῆναι μινύθουσιν
 7 Κηφισοῦ νομάδες ῥέεθρων,
 8 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 9 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 10 ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ 690
 11 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 12 χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἅ
 13 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

στρ. β'. ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 2 οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 3 φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτοποιόν,
 4 ἐγχείων φόβημα δαῖτων,
 5 ὃ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρα, 700
 6 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·

674 τὸν οἰνωπ' ἀνέχουσα (made from οἰνωπὸν ἔχουσα) L, vulg.:
 οἰνώπαν ἔχουσα r: corr. Erfurdt. 680 θεαῖς MSS.: corr. Elmsley.
 698 ἀχείρωτον A: ἀχείρητον L.—αὐτόποιον MSS.: corr. J.

7 τὸ μὲν τις οὐ νεαρὸς οὐδὲ γήρᾳ
8 συνναίων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὀρών
κύκλος

9 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
10 χά γλαυκῶπις Ἀθάνᾳ.

ἀντ. β'. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κρᾶτιστον, 707
2 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὖχνημα
μέγιστον,

3 εὐίππον, εὐπῶλον, εὐθάλασσον. 711

4 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς

5 τόδ' εἰσας αὖχνημ', ἄναξ Ποσειδάν,

6 ἵπποισιν τὸν ἀκεστήρα χαλινὸν

7 πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς. 715

8 ἅ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλῖα χερσὶ παραπτομένα
πλάτα

9 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων

10 Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝ. ὦ πλείστ' ἐπαίνους εὐλογούμενον πέδον, 720
νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; ΑΝ. ἄσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνουτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725

ΧΟ. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

702 οὔτε νεαρὸς οὔτε MSS.: corr. Porson. 703 συνναίων Blaydes:
σημαίνων MSS. 704 ὁ γὰρ εἰς αἰὲν ὀρών L, vulg.: corr. Hermann.
710 χθονὸς add. Porson. 721 σὸν ..δὴ Nauck: σοι...δὴ L: σοι...
δεῖ A, vulg. 726 ἐγὼ L (with κυρῶ superscript by S): κυρῶ A, vulg.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
 ὀρῶ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφότας
 φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου· 730
 ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφήτ' ἔπος κακόν.
 ἦκω γὰρ οὐχ ὥς δρᾶν τι βουλευθεῖς, ἐπεὶ
 γέρον μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένουσιν ἦκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
 πείσων ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
 οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ
 πάντων κελευσθεῖς, οὔνεχ' ἦκέ μοι γένει
 τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματ' εἰς πλείστον πόλεως.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
 ἰκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεῶς
 καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
 ὄσπερ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
 ὀρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον, 745
 αἰεὶ δ' ἀλήτην καπὶ προσπόλου μιᾶς
 βιοστερῇ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἦδε δύσμορος,
 αἰεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κᾶρα 750
 πτωχῷ διαίτη, τηλικούτος, οὐ γάμων
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦπιόντος ἀρπάσαι.
 ἂρ' ἄθλιον τοῦννεδος, ὦ τάλας ἐγώ,
 ὠνειδισ' ἐς σὲ καμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος;
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τὰμφανῇ κρύπτειν· σύ νυν 755
 πρὸς θεῶν πατράων, Οἰδίπους, πεισθεῖς ἐμοὶ
 κρύψον, θελήσας ἄστνυ καὶ δόμους μολεῖν

737 ἀστῶν 1: ἀνδρῶν L, vulg.

- τοὺς σοὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
 εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι πλέον
 δίκη σέβουσ' ἄν, οὔσα σὴ πάλαι τροφός. 760
- ΟΙ. ὦ πάντα τολμῶν κάπὸ παντὸς ἄν φέρων
 λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ κάμει δεύτερον θέλεις
 ἐλεῖν ἐν οἷς μάλιστ' ἄν ἀλγοίην ἀλούς;
 πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς 765
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἤθελες θέλουντι προσθέσθαι χάριν,
 ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος,
 καὶ τοῦν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
 τότε' ἐξεώθεις καῖξέβαλλες, οὐδέ σοι 770
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότε' ἦν φίλον·
 νῦν τ' αὖθις, ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
 ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 καίτοι τίς αὖτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν; 775
 ὥσπερ τις εἰ σοὶ λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μῆδὲν διδοίη μῆδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὦν χρήζοις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι·
 ἄρ' ἄν ματαίου τῆσδ' ἄν ἡδονῆς τύχοις; 780
 τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
 λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
 ἦκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἔν' ἐς δόμους ἄγῃς,
 ἀλλ' ὥς πάραυτον οἰκίσῃς, πόλις δέ σοι 785
 κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλὰ σοι τὰδ' ἔστ', ἐκεῖ
 χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεῖ·

779 φέροι r: φέρει (with oi above) L, A.

786 τῆσδ' Scaliger: τῶνδ' MSS.

- ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
 ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῶ γ', ὅσῳ περ καὶ σαφεστέρων κλύω,
 Φοίβου τε καὶ τοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
 τὸ σὺν δ' ἀφίκεται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
 κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἂν κακῶς
 οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.
- KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σά, 800
 ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μάλλον, ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
 OI. ἐμοὶ μὲν ἐσθ' ἡδιστον εἰ σὺ μῆτ' ἐμὲ
 πείθειν οἶός τ' εἰ μῆτε τούσδε τοὺς πέλας.
- KP. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήραϊ τρέφει; 805
 OI. γλώσση σὺν δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
- KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
 OI. ὥς δὴ σὺν βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
- KP. οὐ δὴθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα. 810
 OI. ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσο' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
- KP. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους
 οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ', ἣν σ' ἔλω ποτέ,—
- OI. τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμαχῶν ἔλοι βία; 815
 KP. ἢ μὴν σὺ καῖνευ τοῦδε λυπηθεῖς ἔσει.
- OI. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
 KP. παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

792 κάκ Doederlein: ἐκ L, vulg.: καὶ A.
 (s. v. χωρὶς).

816 τοῦδε Musgrave: τῶνδε MSS.

808 τὸ καίρια Suidas

ΟΙ. οἴμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ
 χρόνου.

ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ προδώσετε,
 κοῦκ ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὔθ' ἂ πρόσθεν εἰργασαι. 825

ΚΡ. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύεται.

ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾷς, ξένε;

ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830

ΟΙ. ὦ γῆς ἀνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.

ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμούς ἄγω.

στρ. ΟΙ. ἰὼ πόλεις.

ΧΟ. 2 τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον
 εἰ χερῶν. 835

ΚΡ. 3 εἵργον. ΧΟ. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.

ΚΡ. 4 πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.

ΟΙ. 5 οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθες χεροῖν
 6 τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ 'πίτασσ' ἂ μὴ κρατεῖς.

ΧΟ. 7 χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

ΧΟ. 8 πρόβαθ' ὦδε, βᾶτε βᾶτ', ἔντοποι. 841

9 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.

10 πρόβαθ' ὦδέ μοι.

ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.

ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι. 845

ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΚΡ. οὐκουν ποτ' ἐκ τούτοις γε μὴ σκλήπτρουι ἔτι

821 τήνδε γ' MSS. : corr. Bothe. 837 πημάλνεις MSS. : corr. Porson.

841 ὦδε, βᾶτε] ὦδ' ἐμβᾶτε MSS. : corr. Triclinius.

- ὁδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὦν ὁμῶς,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
 ὁθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾶς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω, βία φίλων
 ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' αἰὲ λυμαίνεται. 855
- ΧΟ. ἐπίσχεσ αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.
 ΧΟ. οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' ἐγ' ἐστερημένος.
 ΚΡ. καὶ μείζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
 θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ τούτοις μόναιν.
 ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. 860
 ΧΟ. δεινὸν λέγοις ἄν. ΚΡ. τοῦτο νῦν πεπράξεται.
 ΧΟ. ἦν μὴ γ' ὁ κραινὼν τῆσδε γῆς ἀπειργάθη.
 ΟΙ. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἥ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
 ΚΡ. αὐδῶ σιωπᾶν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες
 θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι· 865
 ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
 πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βία.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὁ πάντα λεύσσω· Ἥλιος δολὴ βίον
 τοιοῦτον οἶον καμὲ γηρᾶναί ποτε. 870
- ΚΡ. ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
 ΟΙ. ὁρώσι καμὲ καὶ σέ, καὶ φρονούσ' ὅτι
 ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.
 ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βία
 κεῖ μουνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875
- ἀντ. ΟΙ. ἰὼ τάλας.
 ΧΟ. 2 ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν.
 ΚΡ. 3 δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

861 λέγοις L, A: λέγεις r. ἄν add. Hermann.

865 τῆς London ed. 1747: γῆς MSS. (from 862).

- KP. 4 τοῖς τοι δικάίοις χῶ βραχὺς νικᾷ μέγαν. 880
 OI. 5 ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; XO. τὰ γ' οὐ τελεῖ.
 6 Ζεὺς μοι ξυνίστω. KP. Ζεὺς γ' ἂν εἰδείη, σὺ
 δ' οὔ.
 XO. 7 ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰδ'; KP. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.
 XO. 8 ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
 9 μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν 885
 10 περῶσ' οἷδε δῆ.
 ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
 βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
 τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὥς εἰδῶ τὸ πᾶν,
 οὐ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. 890
 OI. ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
 πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
 ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνυας; λέγε.
 OI. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
 ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895
 ΘΗ. πῶς εἶπας; OI. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.
 ΘΗ. οὔκουν τις ὥς τάχιστα προσπόλων μολῶν
 πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεῶν
 ἀνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
 σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι 900
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
 ὥς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
 ἴθ', ὥς ἀνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκου ἥς ὅδ' ἄξιος, 905
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χειρός·

882 Ζεὺς μοι ξυνίστω add. J.—Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ MSS.:
 corr. Hartung (who supplies *ίστω μέγας* Ζεὺς before these words).
 886 περῶσι δῆ L, vulg.: περῶσι δῆτα Triclinius: corr. Elmsley.
 906 οὐ μεθῆκ' ἂν A: οὐδ' ἀφῆκ' ἂν L (but with οὐ μεθῆκ' ἂν in marg.,
 written prob. by the first hand).

νῦν δ' οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
 τούτοισι κούκ ἄλλοισιν ἄρμοσθήσεται.
 οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
 κείνας ἐναργεῖς δευρό μοι στήσης ἄγων· 910
 ἐπεὶ δέδρακας οὗτ' ἐμοῦ καταξίως
 οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς οὔτε σῆς χθονός,
 ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
 κἄνευ νόμου κραίνουσιν οὐδέν, εἴτ' ἀφείς
 τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' ὦδ' ἐπεισπεσὼν 915
 ἄγεις θ' ἂ χρήξεις καὶ παρίστασαι βία.
 καί μοι πόλιν κέανδρον ἢ δούλην τινὰ
 ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν, 920
 οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίαιτο
 συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτῆρια.
 οὐκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 925
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς
 οὐθ' εἶλκον οὗτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην
 ξένον παρ' ἀστοῖς ὥς διαιτᾶσθαι χρεών.
 σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος 930
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 τὰς παῖδας ὥς τάχιστα δευρ' ἄγειν τινά,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 εἶναι βία τε κούχ ἐκών· καὶ ταῦτά σοι 935
 τῷ νῶ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

XO. ὁρᾷς ἴν' ἦκεις, ὦ ξέν'; ὥς ἀφ' ὧν μὲν εἰ
 φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.

- ΚΡ. ἐγὼ οὐτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
 ὦ τέκνον Αἰγέως, οὐτ' ἄβουλον, ὥς σὺ φής, 940
 τοῦργον τόδ' ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδέεις ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
 ἤδη δ' ὀθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
 κἄναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι 945
 ξυνόντες ἠϋρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὖβουλον πάγον
 ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
 ᾧ πίστιν ἰσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν. 950
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡρᾶτο καὶ τῶμῳ γένει·
 ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἡξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
 ἐρμημία με, κεῖ δίκαι' ὅμως λέγω,
 σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
 καὶ τηλικόσδ' ὧν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
- ΟΙ. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
 πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ, τόδε;
 ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
 τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 τάχ' ἂν τι μνηΐουσιν εἰς γένος πάλαι. 965
 ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμὸν
 ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
 τὰδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
 ἐπεὶ δίδασxon, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν, 970

πῶς ἂν δικάως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί,
 ὃς οὔτε βλάστας πῶ γεγεθλίου πατρός,
 οὐ μητρός εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανείς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην,
 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιείς ὧν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
 μητρός δέ, τλήμων, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἴους ἐρῶ τάχ'· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὦμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότη οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ 985
 κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν οὔθ' οἷς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
 φόνους πατρώους ἐξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μόνον ὧν σ' ἀνιστορῶ.
 εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνει παραστάς, πότερα πυνθάνοι ἂν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι ἂν εὐθέως;
 δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἵτιον 995
 τίνοι ἂν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἴ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

977 πῶς γ' ἂν MSS.: corr. Elmsley.
 over ε by an early hand): ἐμφέρεις A.

989 ἐμφέρεις L (with o written

τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
 καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
 καὶ τὰς Ἀθήνας ὥς κατῴκηνται καλῶς·
 καὶ ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει, 1005
 ὁθούνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται
 τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῶδ' ὑπερφέρει·
 ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἰκέτην γέροντ' ἐμέ
 αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἶχει λαβῶν.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1010
 καλῶν ἰκνούμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
 ἐλθεῖν ἀρωγούς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθῃς
 οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.
 ΧΟ. ὁ ξεῖνος, ὦναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν. 1015
 ΘΗ. ἄλλις λόγων· ὥς οἱ μὲν ἐξεργασμένοι
 σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἔσταμεν.
 ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῶ φωτὶ προστάσσεις ποεῖν;
 ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δ' ἐμέ
 χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020
 τὰς παῖδας ἡμῖν, αὐτοὺς ἐκδείξῃς ἐμοί·
 εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
 ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
 χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
 ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γινῶθι δ' ὥς ἔχων ἔχει 1025
 καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλωρ
 τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῶζεται.
 κοῦκ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ'· ὥς ἔξοιδά σε
 οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν
 ἤκουτα τόλμης τῆς παρεστῶσης ταυνῦν, 1030

1007 τιμαῖς MSS. (the α made in L from ἀ): corr. Turnebus.—τῶδ'
 Kuhnhardt: τοῦδ' L, vulg.: τοῦθ' r. 1016 ἐξηρπασμένην L (-ην made
 from -οι): ἐξηρπασμένοι r: corr. F. W. Schmidt. 1019 δέ με MSS.:
 corr. Hermann. 1021 ἡμῶν MSS.: corr. Elmsley.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τάδε.
 ἂ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μῆδὲ τήνδε τὴν πόλιν
 ἐνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.

νοεῖς τι τούτων, ἣ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
 δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμῆχανῶ;

1035

ΚΡ. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἂ χρὴ ποεῖν.

ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
 ἔκηλος αὐτοῦ μῖμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
 ἦν μὴ θάνω ἔγὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

1040

ΟΙ. ὄναιο, Θεσεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.

στρ. α'. ΧΟ. εἶην ὅθι δαῖτων

1 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφᾷ

1045

3 τὸν χαλκοβόαν Ἄρη

4 μείξουσιν, ἣ πρὸς Πυθίαις

5 ἣ λαμπάσιν ἀκταῖς,

6 οὗ πότνια σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη

1050

7 θνατοῖσιν, ὦν καὶ χρυσέα

8 κλῆς ἐπὶ γλώσση βέβακε

9 προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·

10 ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν

11 Θεσέα καὶ τὰς διστόλους

1055

12 ἀδμητὰς ἀδελφὰς

13 αὐτάρκει τάχ' ἐμμείξειν βοᾷ

14 τοῦσδ' ἀνὰ χώρους·

ἀντ. α'. ἥ που τὸν ἐφέσπερου

2 πέτρας νιφάδος πελώσ'

1060

3 Οἰάτιδος εἰς νομόν,

1050 σεμναὶ MSS.: corr. Valckenaer.

1061 εἰς νομόν Hartung: ἐκ νομοῦ MSS.

- 4 πώλοισιν ἢ ῥίμφαρμάτοισ
 5 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 6 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, 1065
 7 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 8 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός,
 9 πᾶσα δ' ὀρμᾶται καθεῖς'
 10 ἀμπυκκῆρια στομίων
 11 ἄμβασις, οἷ τὰν ἱππίαν 1070
 12 τιμῶσιν Ἀθάναν
 13 καὶ τὸν πόντιον γαῖάοχον
 14 Ῥέας φίλον υἱόν.

- στρ. β'. ἔρδουσ' ἢ μέλλουσιν; ὥς 1074
 2 προμνᾶταί τί μοι
 3 γνῶμα τάχ' ἀντάσειν
 4 τὰν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὐρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
 μων πάθη.
 5 τελεῖ τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ·
 6 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1080
 7 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
 8 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων
 9 αἰωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα.

- ἀντ. β'. ἰὼ θεῶν πάνταρχε, παντ- 1085
 2 ὅπτα Ζεῦ, πόροις
 3 γὰς τᾶσδε δαμούχοις
 4 σθένει ἑπινικεῖω τὸν εὖαγρον τελειῶσαι λόχον,

1068 καθεῖς' Schneidewin: κατ' MSS. 1069 ἀμπυκκῆρια φάλαρα
 πῶλων MSS.: corr. Wecklein. (Bothe and Hermann had deleted φάλαρα.)
 1074 ἔρδουσιν MSS.: corr. Elmsley. 1076 ἀντάσειν Buecheler: ἀν
 δώσειν MSS. 1077 τὰν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὐρούσαν MSS.: corr. Reisig
 (from schol. in L).—αὐθαίμων Bothe: αὐθομαίμων MSS. 1083 ἄνωθ'
 Hermann: αὐτῶν δ' MSS. 1084 αἰωρήσασα Dindorf (ἐωρήσασα Wun-
 der): θεωρήσασα MSS. 1085 f. ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν | παντόπτα
 πόροις MSS.: corr. J. 1088 ἐπινικεῖω σθένει L: ἐπινίκω σθένει r:
 corr. Hermann.

5 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθήνα. 1090
 6 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω
 7 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὁπαδὸν
 8 ὠκυπόδων ἐλάφω στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
 9 μολεῖν γὰρ τᾷδε καὶ πολίταις. 1095

ὦ ξεῖν' ἀλήτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς
 ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 τάσδ' ἄσσουν αὖθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙ. ποῦ ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ πάτερ,
 τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν 1100
 δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἡ πάρεστον; ΑΝ. αἶδε γὰρ χέρες
 Θησεῶς ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὁπαόνων.

ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μῆδαμὰ
 ἐλπισθὲν ἤξειν σῶμα βαστάσαι δότε. 1105

ΑΝ. αἰτεῖς ἂν τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙ. ποῦ δῆτα, ποῦ ἵστον; ΑΝ. αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρνη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙ. ὦ σκηπτρα φωτός. ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα.

ΟΙ. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος 1110
 θανὼν ἂν εἴην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοί.
 ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
 ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κάναπνεύσατον
 τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
 καί μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
 ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος. 1116

ΑΝ. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
 οὐ καῖστι τοῦργον· τοῦμὸν ὧδ' ἔσται βραχύ.

1112 ἀμφιδεξιὸν L, ἀμφι δεξιὸν r: corr. Mudge. 1113 ἐμφύσᾱ L
 (made by S from ἐμφύσᾱ: a later hand has restored the acute accent, but
 without deleting the circumflex): ἐμφύσα vulg., ἐμφύτε A: corr. Mudge.—
 κάναπαύσετον L, vulg.: κάναπαύσατον r: corr. J. 1118 καὶ σοὶ τε
 τοῦργον τοῦμὸν ἔσται βραχύ L: (so the other mss., except that L² has καὶ
 σοὶ γε: T and Farn., ἔσται δὲ βραχύ:) corr. Wex.

- ΟΙ. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
 τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120
 ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
 τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην·
 σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
 καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὥς ἐγὼ θέλω,
 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὖσεβὲς 1125
 μόνοις παρ' ὑμῖν ἡῦρον ἀνθρώπων ἐγὼ
 καὶ τοῦπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
 εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε·
 ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ κοῦκ ἄλλον βροτῶν.
 καὶ μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὥς 1130
 ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
 καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
 θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς ᾧ τίς οὐκ ἐνι
 κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
 οὐδ' οὖν ἐάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν 1135
 μόνοις οἶόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
 σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπὰ μου
 μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
- ΘΗ. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
 τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω, 1140
 οὐτ' εἰ πρὸ τοῦμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη·
 βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
 οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
 λαμπρὸν ποεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
 δείκνυμι δ'· ὦν γὰρ ὄμοσ' οὐκ ἐψευσάμην 1145
 οὐδὲν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
 ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
 χῶπως μὲν ἀγὼν ἤρέθη, τί δεῖ μάτην

1130 χέρ' A: χαῖρ' L.

1132 πῶς σ' Hermann: πῶς δ' MSS.

1141 οὐτ' Elmsley: οὐδ' MSS.

1148 χῶπως μὲν ἀγὼν οὗτος ἤρέθη, τί

δεῖ μάτην MSS.: οὗτος del. Heath.

- κομπεῖν, ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ τούτοιιν ξυνών;
 λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
 στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
 σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
 πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.
- ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 ὥς μὴ εἰδότης αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πυνθάνει. 1155
- ΘΗ. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
 οὐκ ὄντα, συγγενῇ δέ, προσπесόντα πως
 βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
 θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.
- ΟΙ. ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι; 1160
- ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν· σοῦ γάρ, ὥς λέγουσί μοι,
 βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.
- ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.
- ΘΗ. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μόνον
 αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ. 1165
- ΟΙ. τίς δὴτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
- ΟΗ. ὄρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
 ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
- ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχές οὐπερ εἶ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;
- ΟΙ. μή μου δεηθῆς. ΘΗ. πράγματος ποίου; λέγε. 1170
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
- ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;
- ΟΙ. παῖς οὐμός, ὠναξ, στυγνός, οὗ λόγων ἐγὼ
 ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
- ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἢ μὴ 1175
 χρήξεις; τί σοι τοῦδ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
- ΟΙ. ἔχθιστον, ὠναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
 καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλλης τάδ' εἰκαθεῖν.

1164 μόνον Vauvilliers: μολόντ' MSS.

1165 τ' add. Vauvilliers.

1169 ὦ φίλτατ' ἴσχεις L (ἐπίσχεις A): corr. Heath.

1176 τοῦδ'

Elmsley: τοῦτ' MSS.

- ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει·
μή σοι πρόνοι' ἦ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πᾶτερ, πιθοῦ μοι, κεῖ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἂ βούλεται,
καὶ νῶν ὑπείκει τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπῶσει 1185
γνώμης, ἂ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκούσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ἡύρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πᾶτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔασον· εἰσὶ χυλίοις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νοουθετούμενοι
φίλων ἐπὶ δαῖς ἐξεπάρχονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκοπεῖ 1195
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ' ἄπαθες·
κἂν κείνα λεύσσης, οἶδ' ἐγώ, γινώσκει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητῶμενος. 1200
ἀλλ' ἡμῖν εἴκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
- ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον. 1205
μόνον, ξέν', εἶπερ κείνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

1187 κακῶς Hermann: καλῶς MSS.

1190 δυσσεβεστάτων MSS.:

corr. Dawes.

1191 θέμιν conj. Dawes.

1192 ἀλλ' αὐτὸν or

ἀλλ' αὐτὸν MSS.: corr. London ed. of 1722.

1199 οὐχι (sic) βλαία

L, οὐ βλαία r, vulg.: corr. Musgrave.

ΘΗ. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χρήζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὦν
σὼς ἴσθ', ἐάν περ καμέ τις σφῶζῃ θεῶν. 1210

στρ. ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου
παρεῖς
2 ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω· ἐν ἐμοὶ κατάδηλος
ἔσται.
3 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεντο δὴ
4 λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου,
5 ὅταν τις ἐς πλεόν πέσῃ
6 τοῦ δέοντος· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος, 1220
7 Ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
8 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
9 θάνατος ἐς τελευτάν.

ἀντ. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ,
2 βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει πολὺν δεύτερον ὡς
τάχιστα. 1228
3 ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον,
4 τίς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;
5 φθόνος, στάσεις, ἔρις, μάχαι
6 καὶ φόνοι· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235
7 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
8 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
9 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐπ. ἐν ᾧ τλάμων ὁδ', οὐκ ἐγὼ μόνος.
πάντοθεν βόρειος ὥς τις

1240

1209 σὺ δὲ MSS. (in L δέ σε superscr. by S): corr. Dindorf. 1210 σῶν
MSS.: corr. Scaliger. 1212 παρεῖς] πέρα conj. Schneidewin. 1220 τοῦ
θέλοντος MSS.: corr. Reiske.—ὁ δ' ἐπίκουρος Hermann: οὐδ' ἐπι κούρος L;
οὐδ' ἐπὶ κόρος A. 1226 κείθεν ὅθεν] κείσ' ὀπίθεν conj. Blaydes.
1231 πλαγὰ Herwerden: πλάγχθη MSS. 1233 f. φόνοι...καὶ φθόνος
MSS.: corr. Faehse.

ἀκτὰ κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται,
 ὥς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
 δειναὶ κυματοαγεῖς
 ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
 αἱ μὲν ἀπ' αἰελίου δυσμᾶν, 1245
 αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
 αἱ δ' ἐννυχίᾳ ἀπὸ Ῥιπᾶν.

AN. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος,
 ἀνδρῶν γε μούνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος 1250
 ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.

OI. τίς οὔτος; AN. ὄνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
 γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τάμαντοῦ κακὰ
 πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὀρών 1255
 πατρὸς γέροντος; ὅν ξένης ἐπὶ χθονὸς
 σὺν σφῶν ἐφύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
 ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
 γέρον γέροντι συγκατώκηκεν πίνος
 πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ 1260
 κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἄσσεται·
 ἀδελφὰ δ', ὥς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτῆρια.
 ἀγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1265
 ταῖς σαῖσιν ἤκειν· τὰμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
 ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,

1248 αἱ δὲ νυχίαν L (νυχίαν r): corr. Lachmann from schol.

1259 πίνος Scaliger: πόνος MSS.

1266 τὰμὰ Reiske: τᾶλλα MSS.

- παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
 ἄκη μὲν ἔστι, προσφορά δ' οὐκ ἔστ' ἔτι. 1270
 τί σιγᾶς;
 φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
 οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
 πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἀ μηνίεις φράσας;
 ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, 1275
 πειράσας· ἀλλ' ὑμεῖς γε κινήσαι πατρὸς
 τὸ δυσπρόσοιστον καμπροσήμερον στόμα,
 ὥς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
 οὕτως ἀφῇ με, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.
- AN. λέγ', ὦ ταλαίπωρ, αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρει. 1280
 τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἦ τέρψαντά τι
 ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως
 παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
- ΠΟ. ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι· 1285
 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
 ἄρωγόν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
 ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
 λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ.
 καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι
 καὶ τοῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί. 1290
 ἃ δ' ἦλθον ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
 γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέηλαμαι φυγὰς,
 τοῖς σοῖς πανάρχοις οὐνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
 γονῇ πεφυκὸς ἡξίουں γεραιτέρα.
 αὐθ' ὦν μ' Ἑτεοκλῆς, ὦν φύσει νεώτερος, 1295
 γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
 οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
 πόλιν δὲ πείσας. ὦν ἐγὼ μάλιστα μὲν
 τὴν σὴν Ἑρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
 ἔπειτα καπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω. 1300

ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν,
 λαβὼν Ἄδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
 ἔστησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
 πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί,
 ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον 1305
 ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων
 αὐτός τ' ἑμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1310
 οἳ νῦν σὺν ἐπτά τάξεσιν σὺν ἐπτά τε
 λόγχαις τὸ Θήβης πεδίου ἀμφεστᾶσι πᾶν·
 οἷος δορυσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
 δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
 ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1315
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
 τέταρτον Ἴππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὖχεται κατασκαφῇ
 Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστρῳ δηώσειν πυρί·
 ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1320
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δὲ σός, κεῖ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
 ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1325
 οἳ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἔξαιτούμενοι
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὀρμωμένῳ
 τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 ὅς μ' ἐξέωσε κάπεσὺλῃσεν πάτρας. 1330
 εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.

πρὸς νῦν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρειαθεῖν, ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ· 1335
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κἀγώ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.

ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγώ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
ὦν, εἰ σὺ τῇμῃ ξυμπαραστήσῃ φρενί, 1340

βραχεὶ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἑμαυτόν, κείνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345

ΧΟ. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὐνεκ', Οἰδίπους,
εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙ. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες τῇσδε δημοῦχοι χθονός,
μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαίων ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
οὐ τᾶν ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·

νῦν δ' ἀξιοθεὶς εἴσι κακούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ' ἂν τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·
ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἂν νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355

τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας
κᾶθηκας ἀπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἅς νῦν δακρύεις εἰσορών, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360
τάδ', ἕωσπερ ἂν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,

1337 ἐξειληχότες r, Brunck: ἐξειληφότες L, vulg. 1340 ξυμπαρ-
στήσεις L, vulg. (-στήση r): corr. Reiske. 1348 δημοῦχοι L¹ (-os L^s).
δημοῦχος the other MSS. 1361 ἕωσπερ Reiske: ὥσπερ MSS.

σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
 ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
 εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1365
 τὰς παῖδας, ἧ τὰν οὐκ ἂν ἦ, τὸ σὸν μέρος·
 νῦν δ' αἶδε μ' ἐκσώζουσιν, αἶδ' ἐμαὶ τροφοί,
 αἶδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
 ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοῦκ ἐμοῦ πεφύκατον.
 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω 1370
 ὥς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινοῦνται λόχοι
 πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
 κείνην ἐρείψει, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 πεσεῖ μιανθεὶς χῶ σύναιμος ἐξ ἴσου.
 τοιάσδ' ἀράς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ 1375
 νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
 ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
 καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
 τοιῶδ' ἔφυτον. αἶδε γὰρ τὰδ' οὐκ ἔδρων.
 τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1380
 κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
 σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε καπάτωρ ἐμοῦ,
 κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 ἅς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
 δόρει κρατῆσαι μήτε νοστήσαί ποτε
 τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεὶ χερὶ
 θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὔπερ ἐξελέηλασαι.
 τοιαῦτ' ἀρώμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
 στρυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίση, 1390
 καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κάξάγγελλ' ἰὼν

1373 ἐρείψεις Turnebus: ἐρεῖ τις (or τίς) MSS.

1386 δορί MSS.: corr. Reisig.

1389 τὸ Hermann: τοῦ MSS.

- καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σ' αὐτοῦ θ' ἅμα
 πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὔνεκ' Οἰδίπους 1395
 τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.
- ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνήδομαί σου, νῦν τ' ἔθ' ὥς τάχος πάλιν.
- ΠΟ. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδοῦ τέλος 1400
 Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγώ·
 τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαί τινα
 ἔξεσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
 ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχη.
 ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ 1405
 τὰ σκληρὰ πατρός κλύετε ταῦτ' ἀρωμένον,
 μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραι
 πατρός τελῶνται καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
 νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃτέ γε,
 ἀλλ' ἐν τάφοις θέσθε κὰν κτερίσμασιν. 1410
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
 ἔτ' ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.
- ΑΝ. Πολύνεικες, ἵκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.
- ΠΟ. ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε. 1415
- ΑΝ. στρέψαι στρατεύμ' ἐς Ἄργος ὥς τάχιστα γε,
 καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
- ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
 στρατεύμ' ἄγοιμι ταῦτ' ἐν εἰσάπαξ τρέσας;
- ΑΝ. τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι 1420
 πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
- ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ

1398 σου Wecklein: σοι MSS.

1402 τινι Tyrwhitt: τινὰ MSS.

1406 ταῦτ' Sehrwald: τοῦδ' MSS.

1407 σφώ γ', ἐὰν Elmsley: σφῶν

γ' ἂν L, vulg.

1417 σέ γ' αὐτὸν MSS.: corr. Brunck.

1418 αὖθις

ἂν Vauvilliers: αὖθις αὖ MSS.

οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝ. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ. χρῆζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426

ΑΝ. οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρος, οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟ. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μῆδὲ τάνδεα λέγειν. 1430

ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟ. καὶ μὴ μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ

πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων·
σφῶ δ' εὐδοοίῃ Ζεὺς, τάδ' εἰ θανόντι μοι 1435

τελεῖτ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις. ΑΝ. ὦ τάλαινα' ἐγώ.

ΠΟ. μὴ τοί μ' ὀδύρου. ΑΝ. καὶ τίς ἄν σ' ὀρμώμενον
εἰς προὔπτον Ἄιδην οὐ καταστένοι, κάσι; 1440

ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. ΑΝ. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟ. μὴ πείθ' ἂ μὴ δεῖ. ΑΝ. δυστάλαινά τᾶρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φῦναι χάτέρα. σφῶν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρώμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν· 1445
ἀνάξιαί γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν.

κομμός. ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι

στρ. α'. 2 κακὰ βαρύποτμα παρ' ἀλαοῦ ξένου,

3 εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει. 1450

4 ματᾶν γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.

1435 f. σφῶ Hermann: σφῶν MSS.—τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι | θανόντ' MSS.:
corr. Lobeck. 1448 βαρύποτμα κακὰ MSS.: corr. J. H. H. Schmidt.

1450 κιχάνη L (made from τυγχάνη, prob. by S): κιχάνη or κιχάνει r:
corr. Hermann. 1451 ματᾶν Hermann: μάτην MSS.

5 ὄρᾱ ὄρᾱ ταῦτ' αἰὲ χρῶνός, στρέφων μὲν ἕτερα,
6 τὰ δὲ παρ' ἡμάρ αὐθις αὖξων ἄνω. 1455
7 ἔκτυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ὦ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιώμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξεται 1460
βροντὴ πρὸς Ἀιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὥς τάχος.

ἀντ. α'. ΧΟ. μέγας, ἴδε, μάλ' ὅδ' ἐρείπεται

2 κτύπος ἄφατος διόβολος· ἐς δ' ἄκραν

3 δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465

4 ἔπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.

5 τί μὲν ἀφήσει τέλος; δέδοικα δ'· οὐ γὰρ ἄλιον

6 ἀφορμᾷ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς. 1470

7 ὦ μέγας αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτή, κούκέτ' ἔστ' ἀποστροφή.

ΑΝ. πῶς οἴσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὥς τάχιστα μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

στρ. β'. ΧΟ. ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὐθις ἀμφίσταται

2 διαπρύσιος ὄτοβος.

3 ἴλαος, ὦ δαίμων, ἴλαος, εἴ τι γᾶ 1480

4 ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.

5 ἐναισίῳ δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν

1454 στρέφων Hartung: ἐπεὶ MSS. 1455 τὰ δὲ παρ' ἡμάρ Canter
from schol.: τάδε πῆματ' MSS. 1462 f. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται | κτύπος
ἄφατος ὅδε | διόβολος MSS.: corr. J. 1469 δέδοικα δ' Nauck: δέδεια τόδ'
L (δέδεια τόδ' r, vulg.): δέδεια δ' Triclinius. 1470 οὐδ' Heath: οὐκ MSS.
1477 ἔα] ἔα ἔα MSS.: corr. Bothe, Seidler. 1482 σοῦ τύχοιμι Cobet:
συντύχοιμι MSS.

6 ἀκερδῇ χάριν μετὰσχοιμί πως·

7 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

1485

ΟΙ. ἄρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; ἄρ' ἔτ' ἐμφύχου, τέκνα,
κιχήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;

ΑΝ. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;

ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

1490

ἀντ. β'. ΧΟ. ἰὼ ἰώ, παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκρα

2 περὶ γύαλ' ἐναλίφ

3 Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

4 βούθυτον ἐστὶαν ἀγίζων, ἰκοῦ.

1495

5 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ

6 δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών.

7 σπεῦσον, αἴισσ', ὦναξ.

ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνός, ἢ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

1500

ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης, καὶ σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῇσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

1505

ΘΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαῖον, νέορτον αὖ;

ΟΙ. ῥοπή βίου μοι· καί σ' ἄπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

1510

ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσίν μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

1491 ff. ἰὼ ἰώ Hermann: ἰὼ MSS.—ἄκρα | περὶ γύαλ' J.: ἄκραν | ἐπιγύ-
αλον (or ἐπὶ γύαλον) MSS.

1494 ποσειδωνίῳ Vat.: ποσειδαωνίῳ L,
vulg.: ποσειδαονίῳ R.

1495 ἀγίζων A (and superscr. by S in L):
ἀγιάζων L.

1499 σπεῦσον add. Triclinius.

1501 ἀστῶν Reiske:

αὐτῶν MSS.

1506 θῆκε τῇσδε MSS.: corr. Heath.

- ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;
- ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλὰ τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλλη. 1515
- ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρω
κοῦ ψευδόφημα· χῶ τι χρὴ ποεῖν λέγε.
- ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γῆρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1520
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις·
ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ. 1525
ἂ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κείσ' ὅταν μόλῃς μόνος·
ὥς οὔτ' ἂν ἀστών τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῶζε, χῶταν εἰς τέλος 1530
τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν', ὃ δ' ἀεὶ τῶπιόντι δεικνύτω.
χοῦτως ἀδῆγον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
κὰν εὔ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν. 1535
θεοὶ γὰρ εὔ μὲν ὀψὲ δ' εἰσορώσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδὸτ' ἐκδιδάσκομεν.
χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρόν, 1540
στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.

1515 στρέψαντα MSS.: corr. Pierson.

1541 μηδ' ἔτ' Reisig: μηδὲ γ' L, vulg.

χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐάτέ με
 αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1545
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 τῇδ', ὦδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἧ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν,
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπτεται δέμας. 1550
 ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' "Αἰδην· ἀλλά, φίλτατε ξένων,
 αὐτὸς τε χώρα θ' ἦδε πρόσπολοί τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, καπ' εὐπραξία
 μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί. 1555

στρ. ΧΟ. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 2 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 3 ἐννυχίων ἀναξ,
 4 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ, λίσσομαι 1560
 5 ἄπονα μῆδ' ἐπὶ βαρναχεῖ
 6 ξένον ἐξανύσαι·
 7 μόρφ τὰν παγκευθῇ κάτω
 8 νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
 9 πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν 1565
 10 πημάτων ἱκνουμένων
 11 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι.

ἀντ. ὦ χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου 1568
 2 θηρός, δν ἐν πύλαισι
 3 ταῖσι πολυξένοις 1570
 4 εὐνᾶσθαι κνυξεῖσθαι τ' ἐξ ἄνθρωπον
 5 ἀδάματον φύλακα παρ' "Αἰδα

1561 ἄπονα μῆδ' Wecklein: μῆτ' ἐπιπόνω L: μῆτ' (or μῆποτ') ἐπίπονα r.
 1562 ἐξανύσαι Vauvilliers: ἐκτανύσαι MSS. 1564 νεκρῶν Triclinius:
 νεκύνων MSS. 1565 f. πολλῶν γὰρ αὐ τέρματ' ἂν | πημάτων ἱκνούμενον
 conj. J. 1567 σφε Reiske: σε MSS. 1570 ταῖσι Bergk: φασί
 MSS. 1572 ἀδάμαστον L, vulg.: corr. Bruck.

- 6 λόγος αἰὲν ἔχει·
 7 τόν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 8 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι 1575
 9 ὁρμωμένῳ νερτέρας
 10 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
 11 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄνδρες πολῖται, ξυντομώτατον μὲν ἂν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα· 1580
 ἂ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τᾶργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
 ΧΟ. ὀλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὥς λελοιπότα
 κείνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο.
 ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ; 1585
 ΑΓ. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
 ὥς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἴρπε, καὶ σύ που παρῶν
 ἔξοισθ', ὑφηγητήρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
 ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν 1590
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατήρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστ' αἰὲ ξυνθήματα·
 ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595
 κοίλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου
 καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.

1573 ἔχει Triclinius: ἀνέχει L, vulg. 1574 τόν Hermann: ὄν MSS.
 1578 αἰὲν ἄπνον L¹, vulg.: αἰὲν ὑπνον L². 1579 ξυντομωτάτως MSS.:
 corr. Elmsley. 1584 αἰε L: αἰε A, vulg. 1586 τοῦτ' r: ταῦτ'
 L, vulg. 1588 ὑφηγητήρος r: ὑφ' ἡγητήρος L. 1595 ἐφ' οὗ
 μέσου MSS. (μέσον Vat.): corr. Brunck, Musgrave. 1597 ἔλυσε r:
 ἔδυσε L, vulg.

κἄπειτ' αὖσας παῖδας ἠνώγει ρυτῶν
 ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
 τῷ δ' εὐχλόου Διμήτρος εἰς προσόψιον 1600
 πάγον μολοῦσαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
 ταχεῖ ἔπορευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἧ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
 κοῦκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὧν ἐφίετο, 1605
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδ' ἀνίεσαν
 στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν, 1610
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν· ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμά, κοῦκέτι
 τὴν δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον 1615
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ οὗτου πλέον
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὗ τητῶμεναι
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
 λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὥς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
 ἦν μὲν σιωπῇ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 θῶϋξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στηῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. 1625
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
 ὦ οὔτος οὔτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται.

1600 προσόψιον L: ἐπόψιον r, vulg.

1619 τὸν βίον] τὸν om. MSS., add. Elmsley. τοῦ βίου Suidas.

ὁ δ' ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
 κᾶπεὶ προσήλθεν, εἶπεν· ὦ φίλον κᾶρα,
 δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ὀρκίαν τέκνοις,
 ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκῶν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς ἀεί. 1635
 ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
 κατήνεσεν τάδ' ὀρκίος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
 ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει·
 ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
 ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ στραφέντες, ἐξαπείδομεν
 τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον 1650
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινοῦ τινος
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
 ὀρώμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταὐτῷ λόγῳ. 1655
 μόρῳ δ' ὁποῖῳ κείνος ὤλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησέως κᾶρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία

1632 ὀρκίαν P. N. Papageorgius: ἀρχαίαν MSS.

1640 φρενὶ A: φέρειν L.

θίελλα κινηθείσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἢ τὸ νερτέρων
 εὖνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον·
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἶ τε παῖδες χοῖ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἶδ' οὐχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας.

στρ. α. ΑΝ. αἰαῖ, φεῦ· ἔστιν ἔστι νῶν δὴ 1670
 2 οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον
 3 ἄλαστον αἶμα δυσμόροιον στενάζειν,
 4 ᾧτινι τὸν πολλὸν
 5 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἵχομεν,
 6 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 7 ἰδόντε καὶ παθούσα.

ΧΟ. 8 τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. 9 βέβηκεν; ΑΝ. ὥς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.

10 τί γάρ, ὅτῳ μῆτ' Ἄρης
 11 μήτε πόντος ἀντέκυσεν, 1680
 12 ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν
 13 ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
 14 τάλαινα, νῶν δ' ὀλεθρία
 15 νῦξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε. πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν
 16 γὰν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου 1686
 17 δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

1662 ἀλύπητον] L has γρ. ἀλάμπετον written above by the first reviser (S), and this v. l. is in the text of F (cod. Par. 2886, late 15th cent.), which usually adopts his corrections.

1669 φθόγγοι σφε γ: φθόγγοις δὲ L, vulg. 1677 ἔστιν μὲν Hermann: οὐκ ἔστι (or -ν) μὲν MSS. 1678 εἰ πόθῳ L, vulg. (εἰ πόθον γ): corr. Canter.

1682 φερόμενον Kuhnhardt (-αι Hermann): φαινόμεναι L, vulg. (φαινόμενα γ).

- ΙΣ. 18 οὐ κάτοιδα. κατὰ με φόνιος Ἀΐδας ἔλοι
 19 πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ 1690
 20 τάλαιναν· ὥς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
 ΧΟ. 21 ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ
 φέρειν,
 22 μηδ' ἔτ' ἄγαν φλέγεσθον· οὔτοι κατάμεμπτ'
 ἔβητον. 1695

- ἀντ. α. ΑΝ. πόθος τοι καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. 1697
 2 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον,
 3 ὅποτε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 4 ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν αἰὲ κατὰ 1700
 5 γᾶς σκότον εἰμένος·
 6 οὐδέ γ' ἔνερθ' ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 7 καὶ τᾷδε μὴ κυρήσης.

ΧΟ. 8 ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἤθελεν.

- ΧΟ. 9 τὸ ποῖον; ΑΝ. ἄς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας 1705
 10 ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
 11 νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
 12 οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.
 13 ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 14 στένει δακρῦον, οὐδ' ἔχω 1710
 15 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ'
 ἄχος.
 16 ὦμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
 17 ἔρημος ἔθανες ὦδέ μοι.

1688—1692 οὐ κάτοιδα...βιωτός. The MSS. give these vv. to Antigone: Turnebus restored them to Ismene. 1694 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ φέρειν Wecklein: τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς | φέρειν χρὴ MSS. 1695 μηδ' ἔτ' ἄγαν Bellermann: μηδ' ἄγαν οὕτω MSS. 1697 τοι add. Hartung. 1698 ὁ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον φίλον L (A has δ instead of ὁ): corr. Brunck. 1702 οὐδέ γ' ἔνερθ' Wecklein: οὐδὲ γέρων MSS. 1709 ἀνὰ γὰρ Hermann: αἰὲ γὰρ MSS. 1713 ὦμοι Wecklein: ἰὼ μὴ MSS.

ΙΣ. 18 ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὦδ'
 υ | - υ | - Λ || 1715

19 - υ | - υ | - υ | - υ ||

20 ἐπαμμένει σέ τ', ὦ φίλα, τὰς πατρὸς ὦδ' ἐρήμας;

ΧΟ. 21 ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσσε τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
 22 λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεὶς.

στρ. β'. ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὡς τί ρέξομεν;

ΑΝ. 2 ἥμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς; 1725

ΑΝ. 3 τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν

ΙΣ. 4 τίνος; ΑΝ. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣ. 5 θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐστί; μῶν

6 οὐχ ὀρᾶς; ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1730

ΙΣ. 7 καὶ τόδ', ὡς ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὖθις;

ΙΣ. 8 ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός.

ΑΝ. 9 ἄγε με, καὶ τότ' ἐπενάριζον.

ΙΣ. 10 αἰαῖ· δυστάλαινα, ποῦ δῆτ'

11 αὖθις ὦδ' ἔρημος ἄπορος 1735

12 αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

ἀντ. β'. ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟ. 2 καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;

ΧΟ. 3 τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740

ΑΝ. 4 φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;

ΑΝ. 5 ὅπως μολοῦμεθ' ἐς δόμους

6 οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτευε.

ΑΝ. 7 μόγος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπείχε.

1715 After αὖθις ὦδ' the MSS. add ἔρημος ἄπορος, prob. borrowed from
 1735. To fill the lacuna J. H. H. Schmidt conj. ἀνόλβιος. 1717 ἐπ-
 αμμένει Hermann: ἐπιμένει MSS. 1724 ρέξομεν Α: ρέξωμεν L, vulg.
 1733 ἐνάριζον L, vulg. (ἐξενάριζον r): corr. Elmsley. 1736 τλάμων
 MSS.: corr. Hermann. 1739 f. καὶ πάρος ἀπεφεύγετον | σφῶν τὸ μὴ
 πίτνειν κακῶς L, vulg. (μὴ om. L²): corr. Hermann. 1741 ὅπερ νοεῖς
 Graser: ὑπερνοεῖς MSS. 1744 ἐπείχε Wunder: ἐπεῖ MSS.

- AN. 8 τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὑπερθεν. 1745
 XO. 9 μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
 AN. 10 φεῦ, φεῦ· ποῖ μὴλῳμεν, ὦ Ζεῦ;
 11 ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με
 12 δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει; 1750

- σύστ. ΘΗ. παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
 χάρις ἢ χθονία ξύν' ἀπόκειται,
 πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
 AN. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; 1755
 AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐταὶ
 πατρὸς ἡμετέρου.
 ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 AN. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;
 ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπέειπεν ἐμοὶ κείνος 1760
 μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
 θήκην ἱεράν, ἣν κείνος ἔχει.
 καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
 χῶ πάντ' αἴων Διὸς Ὀρκος.
 AN. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
 ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
 τὰς ὠγυγίους πέμψον, εἴαν πως 1770
 διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
 τοῖσιν ὁμαίμοις.

1745 ἄπορα Wunder: πέρα MSS. 1747 Between ἐλάχετόν τι and φεῦ, φεῦ, the MSS. insert, AN. ναὶ ναί. XO. ξύμφημι καυτός: del. Dindorf.
 1749 ἐς τίν' ἔτι με Hermann: ἐς τί με MSS. 1752 ξύν ἀπόκειται L: ξυναπόκειται A, vulg. (συναπόκειται r): corr. Reisig. 1754 προσπίτνομεν r: προσπίτνομεν L, vulg. 1758 After θεμιτόν the MSS. add κείσε μολεῖν: del. Bothe.

ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἂν
 μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
 καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,

1775

πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
 ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μῆδ' ἐπὶ πλείω
 θρῆνον ἐγείρετε·
 πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1773 ὅπόσ' ἂν Porson: ὅσ' ἂν L, vulg.: ὅσα ἂν A.

1776 οὐ δεῖ Hermann: οὐ γὰρ δεῖ MSS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἽΩ ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὅποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ
οὔτ' αἰσχροῦν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποῖον οὐ 5
τῶν σῶν τε καμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδῆμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κείσῃκουσας; ἢ σε λαυθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μῖᾱ θανόντοιν ἡμέρα διπλῇ χερσί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝ. ἤδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνῃ κλύοις.

- ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20
- ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων
τὸν μὲν προτίσας τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
'Ετεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃς
χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς. 25
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσιν φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἔαν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
κάμοί, λέγω γὰρ κάμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
σαφῇ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὥς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, 35
φόνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.
- ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ ῥάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
- ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
- ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;
- ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
- ΙΣ. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
- ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμόν, καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς, 45
ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς' ἀλώσομαι.
- ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
- ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἵργειν μέτα.

23 f. σὺν δίκῃ | χρησθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ MSS.: corr. G. H. Müller, J.
29 ἄκλαιστον ἄταφον r: ἄταφον ἄκλαυτον L. 33 τοῖσι Heath: τοῖς
MSS. 40 ἢ θάπτουσα MSS.: corr. Brunck from schol. 48 μ' add.
Brunck.

- ΙΣ. οἷμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὥς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρῳ μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει
ὄσῳ κᾶκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτι
ἔφυνμεν, ὥς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα·
ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς 65
ξυγγνοῖαν ἴσχειν, ὥς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
- ΑΝ. οὐτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι 70
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῶνς μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κείνον δ' ἐγὼ
θάψω· καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλῃ μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος 75
ὄν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.
- ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ 80
βία πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
- ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον

χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣ. οἷμοι ταλαίνης, ὥς ὑπερδέδοικά σου.

ΑΝ. μὴ 'μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ
τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῖθε, σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ. 85

ΑΝ. οἷμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή.

ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90

ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.

ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.
ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανέν 100

2 Θήβα τῶν προτέρων φάος,

3 ἐφάνθησ ποτ', ὦ χρυσέας

4 ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μο-
λοῦσα,

5 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκβάντα φῶτα παν-
σαγία 106

6 φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·

σύστ. α'. ὃς ἐφ' ἡμετέρα γᾶ Πολυνείκους 110

83 μὴ 'μοῦ Schaefer: μὴ μου MSS. 100 ἀελίου L¹, ἀελιοιο L^c.
106 ἐκβάντα φῶτα Feussner, Schütz: φῶτα βάντα MSS. 110 δν...
Πολυνείκης MSS.: corr. Scaliger.

ἄρθεις νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 ὀξέα κλάζων
 αἰετὸς εἰς γᾶν ὥς ὑπερέπτα,
 λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
 πολλῶν μεθ' ὅπλων
 ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.

115

ἀντ. α'. στὰς δ' ὑπὲρ μελάνθρων, φονώσαισιν ἀμφιχανῶν
 κύκλῳ
 1 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,
 2 ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων
 3
 4 αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναί τε καὶ στεφάνωμα
 πύργων
 5 πευκάενθ' Ἡφαιστον ἐλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
 ἐτάθη
 6 πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δρά-
 κοντος.

120

126

στίστ. β'. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
 ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδὼν
 πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
 χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις,
 παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
 ἐπ' ἄκρων ἤδη
 νίκην ὀρμώντ' ἀλαλάξαι.

130

στρ. β'. ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γᾶ πέσε ταυταλωθεὶς
 1 πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένα ξύν ὀρμᾷ.

135

117 φονώσαισιν Bothe and Boeckh from schol.: φονίαισιν MSS.
 125 f. ἀντιπάλῳ...δράκοντι MSS. (except that V, a MS. of 13th or 14th
 cent., has ἀντιπάλῳ...δράκοντος); several, as L and A, having the v. l.
 ἀντιπάλου...δράκοντος indicated by a reviser: corr. J. 130 ὑπερ-
 οπλίαις Vauvilliers: ὑπεροπτίας L (with ὑπερόπτας superscr. by an early
 hand): ὑπεροπτείας and ὑπερέπτα r. 134 ἀντίτυπα L, vulg. (ἀντί-
 τυπος Triclinius): corr. Porson.

- 3 βακχεύων ἐπέπνει
 4 ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
 5 εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν,
 6 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
 "Αρης
 7 δεξιόσειρος.

140

σύστ. γ'. ἐπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
 πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὧ πατρὸς ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

145

ἀντ. β'. ἀλλὰ γὰρ ἅ μεγαλῶνυμος ἦλθε Νίκα
 2 τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβα,
 3 ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 4 τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
 5 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 6 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὃ Θήβας δ' ἐλε-
 λίχθων
 7 Βάκχιος ἄρχοι.

150

σύστ. δ'. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
 Κρέων ὁ Μενοικέως, — νεοχμὸς
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχαῖς
 χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσω,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προὔθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας;

155

160

138 f. εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν, | ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdt: εἶχε δ' ἄλλα
 τὰ μέν ἄλλα τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις L, vulg. 151 θέσθαι r: θέσθε L, vulg.
 153 ἐλελίχθων r: ἐλελίξων L (with γρ. ἐλελίχθων from S). 156 Before
 νεοχμὸς a word has prob. dropped out, perh. ἄρχων or ταγός.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
 πολλῶ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
 ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 ἔστειλ' ἰκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαῖου 165
 ἔβουντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰὲ κράτη,
 τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 καπὲι διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
 παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν 170
 καθ' ἡμέραν ὄλοντο παῖσαντές τε καὶ
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν 175
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
 μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει, 180
 κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων αἰεῖ,
 οὐτ' ἂν σιωπήσαιοι τὴν αἶτην ὀρώων 185
 στείχουσιν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἀνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 θεῖμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γινγνώσκων ὅτι
 ἥδ' ἐστὶν ἡ σφύζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
 πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
 τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν·
 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

- ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὄλωλε τῇσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί, 195
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
 ἂ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
 τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ 200
 πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα,
 ἑᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας 205
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κοῦ ποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
 τιμῇ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. 210
- XO. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν κὰς τὸν εὐμενῇ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἔνεστί σοι
 καὶ τῶν θανόντων χῶπόσοι ζῶμεν πέρι.
- KP. ὥς ἂν σκοποὶ νυν ᾗτε τῶν εἰρημένων. 215
- XO. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεσ.
- KP. ἀλλ' εἴς' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
- XO. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
- KP. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

193 τῶν r: τῶνδ' L. 196 ἐφαγνίσαι L: ἀφαγνίσαι r. 203 ἐκκεκη-
 ρύχθαι (sic) MSS.: corr. Musgrave. 206 αἰκισθέν τ^α L, where the
 final α has been added by S, lest αἰκισθέν τ' should be read.
 αἰκισθέν τ' r. 208 τιμῇν MSS.: corr. Pallis. 212 κὰς Dindorf:
 καὶ MSS. 213 πού γ' Erfurdt: ποῦτ' L: πού τ' or ποτ' r. 218 ἄλλωι
 L, with o superscr. by the first hand: ἄλλω or ἄλλο r.

- ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὥς θανεῖν ἐρῶ. 220
 ΚΡ. και μὴν ὁ μισθὸς γ' οὗτος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 ἀνέρας τὸ κέρδος πολλάκις ἐιώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

- ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
 δούσπυρους ἰκάνω, κοῦφον ἐξάρας πόδα·
 πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
 ὅσοις κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν·
 ψυχὴ γὰρ ἡὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
 τάλας, τί χωρεῖς οἷ μολῶν δώσεις δίκην;
 τλήμων, μένεις αὖ; κεῖ τάδ' εἴσεται Κρέων
 ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ ὅητ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
 τοιαῦθ' ἐλίσσων ἥνυτον σχολῇ βραδύς,
 χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίνεταί μακρά.
 τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
 σοί· κεῖ τὸ μῆδεν ἐξερώ, φράσω δ' ὅμως.
 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι θεόραγμένος, 235
 τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
 ΚΡ. τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
 ΦΤ. φράσαι θέλω σοι πρότα τάμαυτοῦ· τὸ γὰρ
 πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ' οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν,
 οὔδ' ἂν οἰκαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι. 240
 ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κάποφράγνυσαι κύκλῳ
 τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.
 ΦΤ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.
 ΚΡ. οὐκ οὐν ἐρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
 ΦΤ. και ὅη λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως 245

223 τάχους MSS.: σπουδῆς Arist. *Rhet.* 3. 14. § 11. 231 σχολῇ
 βραδύς MSS.: γρ. ταχύς S in marg. of L. 235 δεδραγμένος E (with
 φαρ superscr.), V³: πεπραγμένος L: πεφραγμένος r. 242 σημανῶν r:
 σημαίνων L.

- θάψας βέβηκε καπὶ χρωτὶ διψίαν
 κόνιν παλύνας καφαγιστεύσας ἅ χρή.
- ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
- ΦΥ. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
 πληγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
 καὶ χέρσος, ἄρρῳξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
 τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
 ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος
 δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
 ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ, 255
 λεπτή δ' ἄγος φεύγοντος ὥς ἐπῆν κόνις.
 σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
 ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
 λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
 φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγίγνετο 260
 πληγὴ τελευτώσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
 εἷς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὔξειργασμένος,
 κοῦδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
 ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἵρειν χεροῖν,
 καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν 265
 τὸ μῆτε δρᾶσαι μῆτε τῷ ξυνειδέναι
 τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι μῆτ' εἰργασμένῳ.
 τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
 λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κᾶρα
 νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἵχομεν 270
 οὔτ' ἀντιφωνεῖν οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
 πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον
 σοὶ τοῦργον εἴη τοῦτο κοῦχλὶ κρυπτέον.
 καὶ ταῦτ' ἐνίκα, καμὲ τὸν δυσδαίμονα
 πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάγαθὸν λαβεῖν. 275
 πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι·
 στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

263 ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι MSS.: corr. Erfurdt.

- ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ἣ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
- ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καὶ με μεστῶσαι λέγων, 280
μὴ 'φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας 285
ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἦ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεοὺς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κára σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος 295
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσυχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἵπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω, 305
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμῖν "Αἰδης μῶνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,

280 κάμῃ MSS. (καμῇ L): corr. Seidler.

284 ὑπερτιμῶντες r: -as L.

ἔν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον 310
 τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθηθ' ὅτι
 οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
 ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
 ἀτωμένους ἴδοις ἢ σεσωσμένους.

ΦΤ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω ; 315

ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις ;

ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὥσιν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει ;

ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου ;

ΦΤ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.

ΚΡ. οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. 320

ΦΤ. οὐκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΤ. φεῦ.

ἢ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.

ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
 φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι 325
 τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΤ. ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
 ληφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
 οὐκ ἔσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με·
 καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330
 σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

στρ. α'. ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κοῦδὲν ἀνθρώπου δεινότερον
 πέλει·

2 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ 335

3 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν

4 περῶν ὑπ' οἷδμασιν·

5 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν

318 δὲ r: δαί L. 321 τό γ' Reiske: τόδ' mss. 323 ᾧ δοκεῖ L.
 (with ἦν and ἡ written over ᾧ and εἰ by the first hand): ἦν δοκῇ r.
 326 τὰ δεινὰ L, vulg: γρ. τὰ δειλὰ S in L.

6 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
7 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, 340
8 ἱππεῖω γένει πολεύων.

ἀντ. α'. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει 343
2 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345
3 σπεύραισι δικτυοκλώστοις,
4 περιφραδῆς ἀνὴρ·
5 κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
6 θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ' 350
7 ἵππον ὀχμάζεται ἀμφὶ λόφον ζυγῶν,
8 οὐρειὸν τ' ἀκμήτα ταῦρον.

στρ. β'. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν 354
2 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ
δυσαύλων
3 πάγων ἐναίθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη,
4 παντοπόρος· ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360
5 τὸ μέλλον· Ἄϊδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
6 νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.

ἀντ. β'. σοφόν τι τὸ μηχανόεν 365
2 τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων τοτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ'
ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
3 νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
4 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370
5 ξύνεστι τόλμας χάριν. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
6 γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν, ὃς τὰδ' ἔρδει. 375

339 f. γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων S in marg. of L. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (AIIA having become AIIA). ἀπλωμένων, εἰλωμένων, or παλλομένων r.
351 ὀχμάζεται G. Schöne: ἔξεται L: ἄξεται r.—ἀμφὶ λόφον ζυγῶν Schöne and Franz (ζυγῶν J. W. Donaldson): ἀμφίλοφον ζυγόν MSS. 357 ἐν-
αίθρεια Helmke: αἰθρία MSS. 368 γεραίρων Reiske: παρείων MSS.

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
 τόδε· πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
 τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
 ὦ δύστηνος
 καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα, 380
 τί ποτ'; οὐ δὴ που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
 τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
 καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειρασμένη·
 τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385

ΧΟ. ὃδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾶ.

ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποῖα ξύμμετρος προὔβην τύχῃ;

ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον·
 ψεύδει γὰρ ἢ ἴπινοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
 σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ, 390
 ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε·

ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
 ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
 ἥκω, δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
 κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθηρέθην τάφον 395
 κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
 ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε.

καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὥς θέλεις, λαβὼν
 καὶ κρίνε καξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλευθερος
 δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400

ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;

ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.

ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

382 βασιλείοις L (whence Boeckh conj. ἀπάγουσι): corr. Triclinius.
 384 ἢ om. L. 386 εἰς δέον r: εἰς μέσον L. 387 ξύμμετρος
 ἐξέβην L (with προὔβην superscr. by S): ποῖα ξύμμετρος προὔβη τύχῃ r.
 395 καθηρέθην anon. in *Class. Journ.* xvii. 58: καθευρέθῃ L, vulg.

- ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπείπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφὴ λέγω; 405
- ΚΡ. καὶ πῶς ὁράται καπίληπτος ἤρεθῃ;
- ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δαίν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι 415
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καὺμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφῶς αἰέρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὑλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη μέγας 420
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἢ παῖς ὁράται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὄξυν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· 425
οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῶμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἡρᾶτό τοῖσι τοῦργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρει κόνιν,
ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἄρδην πρόχου 430
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χῆμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο, 435

ἄμ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
 ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
 ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
 ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

KP. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κára,
 φῆς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

AN. καὶ φημὶ δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

KP. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις
 ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον·

445

σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
 ἥδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;

AN. ἥδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

KP. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

450

οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους·

οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥόμην τὰ σὰ
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·

455

οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
 ζῇ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν ἐξ ὅτου ῥάνη.

τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
 φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην

δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;

460

κεῖ μὴ σὺ προῦκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.

ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὥς ἐγώ, κακοῖς
 ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;

οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν

465

παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς

436 ἄμ' Dindorf: ἀλλ' MSS.

447 ἥδεις τὰ MSS.: corr. Cobet.

452 τοιούσδ'...ὥρισεν Valckenaer: οἱ τοῦσδ'...ὥρισαν MSS.

μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμόν ἐξ ὦμού πατρὸς
 τῆς παιδός· εἵκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ

475

θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις·
 σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
 αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,

480

νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
 ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
 τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
 ἥ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ,
 εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.

485

ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμονεστέρα
 τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου κυρεῖ,
 αὐτὴ τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
 μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
 ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσάι τάφον.

490

καὶ νῦν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν·
 φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεῦς
 τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
 μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις

495

ἀλούς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλών;

467 ἡνσχόμην A: ἡλσχόμην L (ἡνεσχόμην and ἡνειχόμην r). ἡσχυναν
 κύνες conj. Semitelos. 486 ὁμαιμονεστέρα L^c, -ais L¹: -as r, vulg.

ΚΡ. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

ΑΝ. τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστόν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ. 500
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφν.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθείσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήῃ φόβος. 505
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κάξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.

ΚΡ. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας.

ΑΝ. ὀρώσι χοῦτοι· σοὶ δ' ὑπὶλλουσιν στόμα.

ΚΡ. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510

ΑΝ. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχχνους σέβειν.

ΚΡ. οὐκουν ὅμαιμος χῶ καταντίον θανών;

ΑΝ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.

ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;

ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. 515

ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.

ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπερ.

ΑΝ. ὅμως ὅ γ' Ἄιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.

ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσους. 520

ΑΝ. τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῇ τάδε;

ΚΡ. οὗτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

ΑΝ. οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφν.

ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. 525

ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,

504 ἀνδάνειν A: ἀνδάνει L, vulg.

ἐγκλείσοι L: ἐγκλήσοι or ἐκκλείσοι r.

πορθῶν γε r.

MSS.

505 ἐγκλήῃ Schaefer:

518 πορθῶν δὲ L, vulg.:

520 ἴσους conj. Nauck (who however prefers ἴσα): ἴσος

MSS. 521 γρ. κάτωθεν S in L: κάτω'σιν MSS.

φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἵματόεν
ρέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

530

ΚΡ. σὺ δ', ἥ κατ' οἴκους ὥς ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπέ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἣ ἔχομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

535

ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἴπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἑάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλου ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

540

ΑΝ. ὦν τοῦργον, Ἄιδης χοῖ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

545

ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἂ μὴ ὄχιγες
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;

ΑΝ. Κρέουντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

550

ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝ. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣ. οἶμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

555

ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

527 δάκρυ' εἰβομένη Triclinius: δάκρυα λειβόμενα L (λειβομένα or
-η γ). 535 τό μ' εἰδέναι L (τό made from τὸ). 551 γελῶ γ
Heath: γελῶτ' L, γέλωτ' γ.

- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ ὀρόκουν φρονεῖν.
 ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ἕξαμαρτία.
 ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
 τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν. 560
 ΚΡ. τῷ παιδε φημὶ τῷδε τὴν μὲν ἀρτίως
 ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφν.
 ΙΣ. οὐ γὰρ ποτ', ὦναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλάβστη μένει
 νοῦς τοῖς κακῶς πρᾶσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
 ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλου σὺν κακοῖς πρᾶσσειν κακά. 565
 ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
 ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
 ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
 ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χᾶτέρων εἰσὶν γύαι.
 ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
 ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας νιέσι στυγῶ.
 ΑΝ. ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
 ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
 ΧΟ. ἡ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
 ΚΡ. "Αιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί. 575
 ΧΟ. δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 ΚΡ. καὶ σοί γε κάμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
 κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρῆ
 γυναῖκας εἶναι τάσδε μὴδ' ἀνειμένας.
 φεύγουσι γὰρ τοι χοῖ θρασεῖς, ὅταν πέλας 580
 ἦδη τὸν "Αἰδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
- στρ. α'. ΧΟ. εὐδαιμόνες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
 2 οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
 3 οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς ἐπὶ πληῆθος ἔρπον· 585

557 μὲν τοῖς A: μέντοι L. 567 μέντοι Brunck: μέντοι L,
 vulg.: μέντοι σοὶ E. 572 Given in the Aldine ed. (1502 A.D.) to
 Antigone; in the MSS., to Ismene. 574 Given by Boeckh to the
 Chorus; in the MSS., to Ismene. 576 Given in L to the Chorus; in
 most of the later MSS., to Ismene.

4 ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὕταν
 5 Θρηῖσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
 6 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα, καὶ 590
 7 δυσάνεμοι στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλήγες ἀκταί.

ἀντ. α'. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὀρώμαι 593
 2 πῆματα φθιτῶν ἐπὶ πῆμασι πίπτουτ', 595
 3 οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
 4 θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
 5 ρίζας δ' τέτατο φάος ἐν Οἰδίου δόμοις, 600
 6 κατ' αὐτὴν φοινία θεῶν τῶν νευτέρων
 7 ἀμᾶ κόνις, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν ἐρινύς.

στρ. β'. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατὰ-
 σχοι; 605
 2 τὰν οὐθ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὁ πάντ' ἀγρεύων,
 3 οὔτε θεῶν ἄκματοι μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ
 4 δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσιν αἵ-
 γλαν. 610
 5 τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
 6 καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
 7 νόμος ὅδ'· οὐδὲν ἔρπει
 8 θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντ. β'. ἀ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπίς πολλοῖς μὲν ὄνασις
 ἀνδρῶν, 616
 2 πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
 3 εἰδότες δ' οὐδὲν ἔρπει, πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις

591 δυσάνεμοι Bergk: δυσάνεμον MSS. 595 φθιτῶν Dindorf:
 φθιμένων MSS. 600 δ add. Hermann. 602 κόνις MSS.: κοπὶς
 conj. J. Jortin, Askew, Reiske. 606 πάντ' ἀγρεύων J.: παντογῆρως L,
 vulg.: πανταγῆρως A. 607 οὔτε θεῶν ἄκμητοι Hermann: οὔτ' ἀκάματοι
 θεῶν MSS. 614 πάμπολύ γ' Heath: πάμπολις L, vulg. (πάμπολιν Vat.,
 made from πάμπολυν).

4 προσαύση. σοφία γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέ-
φανται, 621

5 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν

6 τῷδ' ἔμμεν ὄτῳ φρένας

7 θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

8 πρίσσει δ' ὀλίγιστον χρόνον ἐκτὸς ἄτας. 625

ὁδε μὴν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν

νέατον γέννημ'. ἄρ' ἀχνύμενος

τῆς μελλογάμου

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,

ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; 630

ΚΡ. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελεῖαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σὸς εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων 635

χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.

ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος

μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

ΚΡ. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρή διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρώας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640

τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς

κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,

ὥς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,

καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.

ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, 645

625 ὀλιγοστὸν γ (ὀλίγωστὸν L): corr. Bergk. 628 f. τῆς μελλογάμου
νύμφης | τάλιδος MSS.: corr. Brunck. (Triclinius del. τῆς μελλογάμου
νύμφης.) 637 ἀξιώσεται Musgrave: ἀξίως ἐσται L, vulg. 645 φυ-
τεύει MSS.: corr. Brunck.

τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλην αὐτῷ πόνους
 φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
 μή νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς
 γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι
 ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, 650
 γυνή κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
 γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
 ἀλλὰ πτύσας ὥσεί τε δυσμενῇ μέθης
 τὴν παῖδ' ἐν Ἰδαίου τήνδε νυμφεύειν τινί.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ 655
 πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
 ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
 ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῇ φύσει
 ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
 ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
 χρηστός, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν·
 ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
 ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
 οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
 ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
 καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία·
 καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖν ἐγὼ
 καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
 δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.
 ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορὸς
 τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ' ὀρθομένων 675
 σφάζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

648 φρένας γ'] γ' add. Triclinius. 659 τά γ' Erfurdt: τάτ' L (τάδ' r).

674 συμμάχου Reiske, Bothe: συμμάχη L: σὺν μάχῃ r.

οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
 κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
 κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
 κοῦκ ἂν γυναικῶν ἡσσοιες καλοῖμεθ' ἄν. 680

ΧΟ. ἡμῖν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
 λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
 ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, 685
 οὗτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
 γένοιτο μέντ' ἄν χᾶτέρῳ καλῶς ἔχον.

σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
 λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.
 τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ 690

λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
 ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
 τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
 πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτῃ
 κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει· 695

ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
 πεπτῶτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
 εἶας' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός·
 οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
 τοιάδ' ἐρεμνὴ σίγ' ἐπέρχεται φάτις. 700

ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
 τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
 ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
 μή νυν ἐν ἡβῃ μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, 705
 ὡς φῆς σύ, κοῦδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
 ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

684 κτημάτων] χρημάτων MSS. (but L has κτ superscr. by the first hand).

690 τὸ σὸν γὰρ γ.

703 εὐκλεία conj. T. Johnson.

ἡ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἡ ψυχὴν ἔχειν,
οὔτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κεῖ τις ἦ σοφός, τὸ μανθάνειν 710
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὄρα's παρὰ ρείθροισι χειμάρροισι ὅσα
δένδρων ὑπέικει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
αὐτῶς δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῇ πόδα 715
τείνας ὑπέικει μηδέν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἴκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις καπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺν 720
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὔν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ. 725

ΚΡ. οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙ. μηδέν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τᾶργα σκοπεῖν.

ΚΡ. ἔργον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς.

ΚΡ. οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦδ' ἐπείληπται νόσφ;

ΑΙ. οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.

ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙ. ὄρα's τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735

ΚΡ. ἄλλω γὰρ ἢ 'μοὶ χρὴ με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἐνός.

ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;

718 θυμοῦ r: θυμῶι L, A. 725 διπλᾶ r: διπλᾶι L (διπλῇ Hermann).

736 ἄλλωι γὰρ ἢ (sic) μοι χρὴ γε L: corr. Dobree.

- ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
 ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
 ΑΙ. εἵπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
 ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
 ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνουνθ' ὀρώ.
 ΚΡ. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 ΑΙ. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.
 ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 ΑΙ. καὶ σοῦ γε κἄμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
 ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
 ΑΙ. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
 ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
 ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς ἡνώμας λέγειν;
 ΚΡ. κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. 755
 ΚΡ. γυναικὸς ὧν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
 ΑΙ. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
 ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,
 οὐθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τοῦμόν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρῶν,
 ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών. 765
 ΧΟ. ἀνὴρ, ἀναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 νοῦς δ' ἐστὶ τηλικούτος ἀλγήσας βαρύς.
 ΚΡ. δράτω, φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἀνδρ' ἰών·
 τῷ δ' οὖν κόρα τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

747 οὐ τὰν Elmsley: οὐ κἂν (i.e. οὐκ ἂν) L. 757 κλύειν r: λέγειν L.

760 ἄγετε r: ἄγαγε L.

ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῶ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770

ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλευεῖ κτανεῖν;

ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ἦ βροτῶν στίβος
κρύψῳ πετρῶδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον ὥς ἄγος μόνον προθείς, 775
ὅπως μῖασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.

καῖεῖ τὸν "Αἰδην, δν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἣ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τᾶν "Αἰδου σέβειν. 780

στρ. ΧΟ. Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν, Ἔρωσ, ὃς ἐν κτήμασι
πίπτεις,

2 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,

3 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς· 785

4 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς

5 οὐθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων μέ-
μηνεν. 790

ἀντ. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβα·

2 σὺ καὶ τότε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταραξας·

3 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον 795

4 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς

5 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. 799

νῦν δ' ἤδη ἴγῳ καὐτὸς θεσμῶν

ἔξω φέρομαι τὰδ' ὀρώων, ἴσχειν δ'

οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,

τὸν παγκοίτην ὅθ' ὀρώ θάλαμον

τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. 805

790 σέ γ' ἀνθρώπων Nauck: ἐπ' ἀνθρώπων L, vulg. (ἀπ' ἀνθρώπων r.)

797 πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς MSS.: ὥστε πέρα δρᾶν conj. Semitelos.

στρ. α'. ΑΝ. ὀράτ' ἔμ', ὧ γὰς πατρίας πολῖται, τὰν νεάταν
ὁδὸν

2 στείχουσαν, νεάτον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου,
3 κοῦποτ' αὖθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοίτας Ἕαιδας ζῶσαν
ἄγει

4 τὰν Ἀχέροντος 812

5 ἀκτάν, οὐθ' ὕμεναίων ἔγκληρον, οὐτ' ἐπινύμφειός

6 πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμ-
φεύσω.

σύστ. α'. ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ' 817

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεύθος νεκύων,

οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις

οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ', 820

ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ

θνητῶν Ἀΐδην καταβήσει.

ἀντ. α'. ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν
ξέναν

2 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, τὰν κισσὸς ὡς
ἀτενῆς 825

3 πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν ὄμβροι τακο-
μέναν,

4 ὡς φάτις ἀνδρῶν,

5 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι
παγκλαύτοις 830

6 δειράδας· ἃ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

σύστ. β'. ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενυῆς,

ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

835

καίτοι φθιμένην μέγα ἀκούσαι

814 ἐπινύμφειος Dindorf: ἐπινυμφίδιος MSS. 828 ὄμβροι Musgrave:
ὄμβρῳ MSS. 831 τέγγει θ' r, τάκει τ' L: δ' for τ' Bothe.—παγκλαύτοις
r, -ους L. 836 μέγ' ἀκούσαι MSS.: corr. M. Seyffert.

τοῖς ἰσοθέοις σύγκληρα λαχεῖν
ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.

στρ. β'. ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρώων,
2 οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840
3 ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμενες ἄνδρες·
4 ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι
5 Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας ξυμμάρτυρας
ὑμῖν ἐπικτῶμαι, 845
6 οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἷοις νόμοις
7 πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
ταινίου·
8 ἰὼ δύστανος, βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα 850
9 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.

στρ. γ'. ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
2 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
3 προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ. 855
4 πατρώων δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

ἀντ. β'. ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
2 πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον τοῦ τε πρόπαντος
3 ἀμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 861
4 ἰὼ ματρῶαι λέκτρων
5 αἶται κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσ-
μόρου ματρός, 865
6 οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν·

837 σύγκληρα Schaefer: ἔγκληρα MSS. 838 ζῶσαν...θανοῦσαν.
This v. is in L and in most of the later MSS., but is omitted by A, and by
the Aldine ed. 840 οἰχομέναν J. F. Martin, Wunder: δλομέναν L,
δλλυμέναν r. 848 ἔργμα L (with two dots over γ, indicating ἔρμα),
vulg.: ἔργμα V: ἔρυμα H. 851 βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα M.
Seyffert (so Boeckh, but with οὗτ' ἐν): οὗτ' ἐν βροτοῖσιν οὗτ' ἐν νεκροῖσιν L,
vulg. (Triclinius changed βροτοῖσιν to βροτοῖς.) 855 πολύ r: πολύν
L. 864 αὐτογέννητ' r, αὐτογενῆ τ' L: corr. Turnebus. 865 δυσ-
μόρου r: -ωι L.

7 πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 8 ἰὼ δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 9 θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με. 871

ἀντ. γ'. ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 1 κράτος δ', ὅτφ κράτος μέλει,
 3 παραβατὸν οὐδαμᾶ πέλει·
 4 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. 875

ἐπ. ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ταλαίφρων ἄγομαι
 τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν.
 οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν
 ὄμμα θέμις ὀρᾶν ταλαίνα· 880
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡ. ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 οὐκ ἄξεθ' ὥς τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ 885
 τύμβω περιπτύξαντες, ὥς εἶρηκ' ἐγώ,
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
 ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται. 890

ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἴκησις αἰείφουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
 ὦν λιοισθία ἔγω καὶ κάκιστα δὴ μακρῶ 895
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.

869 ἰὼ] ἰὼ ἰὼ L. 887 ἄφετε Vat.: ἀφεῖτε L, vulg.: μόνην
 ἀφῆτ' A.—χρῆ MSS.: corr. Dindorf. 888 τυμβεύειν L: τυμβεύει A:
 τυμβεύσει Triclinius. 894 φερσέφασσ' L (the first σ from ρ): Περσέ-
 φασσ' r.

ἔλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἤξειν πατρί, προσφιλῆς δὲ σοί,
 μήτηρ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κára·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ 900
 ἔλουσα κακóσμησα κάπιτυμβίους
 χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.
 [καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα, τοῖς φρονούσιν, εὖ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, 905
 οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
 βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ᾦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἥμπλακον· 910
 μητρὸς δ' ἐν Ἑιδού καὶ πατρὸς κεκευθότιον
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας' ἐγὼ
 νόμφ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κára. 915
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὔτω λαβὼν
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος
 ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·] 920
 ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 τὴν δυσσέβειαν εὖσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
 ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, 925
 παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
 εἰ δ' οὔδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθουεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
 ψυχῆς ῥίπαι τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
 κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
 τοῦπος ἀφίκται.
- ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθούμαι 935
 μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.
- ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστρ' πατρῶον
 καὶ θεοὶ προγενεῖς,
 ἄγομαι δὴ κούκέτι μέλλω.
 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
 τὴν βασιλιδᾶν μούνην λοιπήν,
 οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

- στρ. α'. ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
 2 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. 945
 3 κρυπτομένα δ' ἐν τιμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη·
 4 καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ παῖ,
 5 καὶ Ζηνὸς ταμιεύσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
 6 ἀλλ' ἅ μοιριδία τις ξύνασις δεινά·
 7 οὐτ' ἄν νιν ὄλβος οὐτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ
 ἄλκ' αὖτις
 8 κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

- ἀντ. α'. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955
 2 Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίσις ὀργαῖς,
 3 ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
 4 οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

931 τοιγὰρ] τοι γάρ τοι L. 941 τὴν βασιλῖδα L, vulg. (τὴν βασιλείαν Triclinius): corr. K. Winckelmann, M. Seyffert. 949 καὶ add. Hermann. 952 ὄλβος Erfurdt: ὄμβρος MSS. 955 ὀξύχολως MSS.: corr. Scaliger.

5 ἀνθηρόν τε μένος. κείνος ἐπέγνω μανίαις 960
6 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.
7 παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικάς εὐϊὸν τε πῦρ,
8 φιλαύλους τ' ἡρέθιζε Μούσας. 965

στρ. β'. παρὰ δὲ Κυνεᾶν πελάγει διδύμας ἀλὸς
2 ἀκταὶ Βοσπόριαι ἡδ' ὁ Θρηκῶν — —
3 Σαλμυδησσός, ἔν' ἀγχίπολις Ἄρης 970
4 δισσοῖσι Φινεΐδαις
5 εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος
6 τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
7 ἀλαδὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις,
8 ἀραχθέντων ὑφ' αἵματηραῖς 975
9 χεῖρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.

ἀντ. β'. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν 977
2 κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν. 980
3 ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
4 ἄντασ' Ἐρεχθεῖδαν,
5 τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
6 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρφάις
7 Βορεᾶς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου, 985
8 θεῶν παῖς· ἀλλὰ κάπ' ἐκείνῃ
9 Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει. 990

965 φιλαύλους τ' r: τ' om. L. 966 f. παρα δε κυανένων πελάγεων
(sic) πετρῶν | διδύμας ἀλὸς L. πετρῶν del. Brunck: Κυνεᾶν Wieseler:
πελάγει J. 968 ff. ἀκταὶ βοσπόριαι | ἡδ' (ἡδ' r) ὁ θρηκῶν σαλμυδησσός |
L.—ἡδ' ὁ] ἰδ' ὁ, καὶ ὁ, or θ' ὁ τε conj. J.—After Θρηκῶν Boeckh supplies
ἄξενος. (κλήζεται conj. J.) 975 ἀραχθέντων Seidler, Lachmann:
ἀραχθὲν ἐγγέων L., vulg. (ἀραχθὲν ἀχέων r.) 980 ματρὸς r: πατρὸς L.

- ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
 ΤΕ. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 ΚΡ. οὐκ οὐν πάρος γε σῆς ἀπεστάτου φρενός.
 ΤΕ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.
 ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. 995
 ΤΕ. φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 ΤΕ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
 εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν, 1000
 ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
 κλάζοντα οἷστρω καὶ βεβαρβαρωμένῳ·
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνω· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην 1005
 βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 "Ηφαιστός οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 καῖτυφε κἀνέπτυνε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρνεῖς 1010
 μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα·
 ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1015
 βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάrai τε παντελεῖς
 πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίου γόνου.
 κατ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 ἀνδροφθόρου βεβρώτες αἵματος λίπος.

ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἁμάρτη, κείνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκείται μὴδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μὴδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.

ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοῦδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶν δ' ὑπαὶ γένους 1035
ἐξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνειτ', ἐμπολᾶτε τὰ πὸ Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἵετοὶ βορὰν 1040
φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὥς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιάίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὧ γεραιῇ Τειρεσία, βροτῶν 1045
χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσυχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕ. φεῦ·

ἀρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται

ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινων λέγεις;

ΤΕ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050

ΚΡ. ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1036 κάμπεφόρτισμαι L: κάκ- A. 1037 τὰ προ (sic) σάρδεων L
(with ὄν above τὰ from the first hand): τὸν πρὸς σάρδεων A: corr. Blaydes,
Nauck.

- ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
 ΚΡ. ἄρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
 ΤΕ. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.
 ΤΕ. ὄρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΤΕ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 ΚΡ. ὥς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
 τρόχους ἀμιλλητήρας ἡλίου τελῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχχνων ἕνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1070
 ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὦν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν "Αἰδου καὶ θεῶν Ἑρινύες, 1075
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
 καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
 λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
 ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, 1080
 ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγγισαν
 ἢ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων

1065 τρόχους Erfurdt: τροχοὺς MSS.

1069 κατῴκισας L, vulg.:

κατοικίσας r.

1081 καθήγγισαν MSS.: καθήγγισαν Burton.

ἀνόσιον ὁσμὴν ἐστιοῦχον ἐς πόλιν.

τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης

ἀφήκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1085

βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα

τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,

καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν

τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἣ νῦν φέρει.

1090

ΧΟ. ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·

ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ

τῆνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,

μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεύδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας·

1095

τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ

ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, λαβεῖν.

ΚΡ. τί δῆτα χρή δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης

1100

ἄνες, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν;

ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ

θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι

1105

τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟ. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.

ΚΡ. ὦδ' ὥς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ' ὁπάονες,

οἳ τ' ὄντες οἳ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν

ὀρμᾶσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

1110

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,

αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.

1098 λαβεῖν L: λαχεῖν E: κρέον A, vulg.

1102 δοκεῖς MSS.:

corr. J. 1105 καρδίας r: καρδίᾳ L.

1108 ἴτ' ἴτ' Triclinius: ἴτ'

vulg. (ἴτ' L): οἴτ' A.

δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἢ σφύζοντα τὸν βίον τελεῖν.

στρ. α'. ΧΟ. πολυώνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115
2 καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
3 γένος, κλυτὰν δς ἀμφέπεις
4 Ἴταλίαν, μέδεις δὲ
5 παγκοίνοις Ἐλευσινίας 1120
6 Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν
7 ὁ ματρόπολιν Θήβαν
8 ναιετῶν παρ' ὑγρὸν
9 Ἴσμηνοῦ ρέϊθρόν τ' ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δρᾶ-
κοντος· 1124

ἀντ. α'. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε
2 λιγνύς, ἔνθα Κωρύκiai
3 στείχουσι Νύμφαι Βακχίδες,
4 Κασταλίας τε νᾶμα. 1130
5 καὶ σε Νυσαίων ὀρέων
6 κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ
7 πολυστάφυλος πέμπει,
8 ἀμβρότων ἐπέων
9 εὐαζόντων, Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς· 1135

στρ. β'. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
2 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
3 καὶ νῦν, ὥς βιαιᾶς ἔχεται 1140
4 πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου,
5 μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτὺν
6 ἢ στονόεντα πορθμόν. 1145

ἀντ. β'. ἰὼ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρον, νυχίων

1119 Ἴταλιαν MSS. (Ἰτάλειαν L): Ἰκαρίαν conj. R. Unger. 1123 f.
ναιετῶν Dindorf: ναιῶν MSS.—ρέϊθρόν τ' J.: ρέεθρον L, vulg. (παρ' ὀγρῶν...
ρέεθρων Triclinius.) 1128 Νύμφαι στείχουσι MSS.: corr. Blaydes.
1146 πνεόντων MSS.: corr. Brunck.

2 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 3 παῖ Διὸς γένεθλον, προφάνηθ',
 4 ὦναξ, σαῖς ἅμα περιπόλοις 1150
 5 Θυῖαισιν, αἷ σε μαινόμεναι πάννυχτοι χορεύουσι
 6 τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροιχοι καὶ δόμων Ἀμφίλονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' αἰεί·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ,
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβὼν τε χώρας παντελῇ μοναρχίαν
 ἡὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
 καὶ νῦν ἀφείται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
 τούτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων;

ΑΓ. τεθνῆσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἵτιοι θανεῖν.

ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175

ΧΟ. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

1150 προφάνηθ', ὦναξ Bergk: προφάνηθι ναξίας MSS. 1152 θυῖαισιν
 MSS.: corr. Boeckh. 1166 ἄνδρες Athenaeus 7. 280 c: ἀνδρὸς MSS.
 1167 This v., omitted by the MSS., is preserved by Athen. l. c., where he
 quotes 1165—1171.

ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

ΧΟ. ὦ μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.

ΑΓ. ὡς ὧδ' ἐχόντων τάλλα βουλευεῖν πάρα.

ΧΟ. καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ 1180
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἣ τύχῃ πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἄστοί, τῶν λόγων ἐπησθόμην

πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. 1185

καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης

χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ

βάλλει δι' ὧτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι

δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.

ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὖθις εἶπατε· 1190

κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὔσ' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγώ, φίλῃ δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,

κοῦδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὦν ἐς ὕστερον

ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἀλήθει' αἰεί. 1195

ἐγὼ δὲ σφ' ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει

πεδίου ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς

κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν

Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν, 1200

λούσαντες ἄγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν

θαλλοῖς ὃ δὴ ἔλειπτο συγκατήθομεν,

καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς

χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης

νυμφεῖον Ἀιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. 1205

φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων

1197 πεδίου ἐπ' ἄκρον 1: πεδίου ἐπ' ἄκρων L.

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών.
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἔρποντι μᾶλλον ἄσσουν, οἰμῶξας δ' ἔπος 1210
ἱήσι δυσθρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ,
ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
ἴτ' ἄσσουν ὠκέϊς, καὶ παραστάντες τάφῳ 1215
ἀθρήσαθ', ἀρμόν χώματος λιθοσπαδῇ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
φθόγγον συνίημ', ἥ θεοῖσι κλέπτομαι.
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότης κελευσμάτων
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λαισθίῳ τυμβεύματι 1220
τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνας καθημμένην,
τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν
καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος. 1225
ὁ δ' ὥς ὀρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμῶξας ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκύσας καλεῖ·
ὦ τλήμον, οἶον ἔργον εἵργασαι· τίνα
νοῦν ἔσχεις; ἐν τῷ συμφορᾷ διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον, ἰκέσιός σε λίσσομαι. 1230
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ κούδεν ἀντειπών, ξίφους
ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακ'· εἴθ' ὁ δύσμορος
αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς 1235
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·

1219 κελεύσασιν MSS.: corr. Burton.

1232 ξίφους r: ὅλως L, but with ξίφους superscr. by the first hand.

- καὶ φυσιῶν ὀξεΐαν ἐκβάλλει ῥοήν
 λευκῇ παρειᾷ φοίνιου σταλάγματος.
 κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ 1240
 τέλη λαχὼν δαίλαιος ἔν γ' Ἄιδου δόμοις,
 δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
 ὄσφ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
- ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
 φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον. 1245
- ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
 ἄχῃ τέκνου κλύουσιν ἐς πόλιν γόους
 οὐκ ἀξιώσκειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
 δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
 γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν. 1250
- ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
 δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλὴ βοή.
- ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι καὶ κατάσχετον
 κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
 δόμους παραστείχοντες· εὖ γὰρ οὖν λέγεις· 1255
 καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.
- ΧΟ. καὶ μὲν ὄδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει
 μνήμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
 ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτῶν. 1260

στρ. α'. ΚΡ. ἰὼ

- 2 φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
 3 στερεὰ θανατόεντ'·
 4 ὦ κτανόντας τε καὶ
 5 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους·
 6 ὦμοι ἐμῶν ἀνολβα βουλευμάτων. 1265
 7 ἰὼ παῖ, νέος νέφ ξὺν μόρω,

1238 ῥοήν L: πνοήν r, and schol. in L. 1241 ἐν αἴδου L (εἰν — r):
 γ' add. Heath. 1254 θυμουμένη L (a line drawn through ι): -η r.
 1265 ὦμοι Turnebus: ἰὼ μοι MSS.

8 αἰαῖ αἰαῖ,

9 ἔθανες, ἀπελύθης,

10 ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

στρ. β'. ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὠφὲ τὴν δίκην ἰδεῖν. 1270

ΚΡ. οἴμοι,

2 ἔχω μαθὼν δειλαιοσ· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ

3 θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων

4 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,

5 οἴμοι, λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275

6 φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὥς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278

τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις

ἔοικας ἦκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;

ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ἀντ. α'. ΚΡ. ἰώ,

2 ἰὼ οὐσκάθαρος Ἰλίδου λιμήν, 1284

3 τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285

4 ὦ κακάγγελτά μοι

5 προπέμψας ἄχῃ, τίνα θροεῖς λόγον;

6 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπέχειργάσω.

7 τί φῆς, ὦ παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον,

8 αἰαῖ αἰαῖ, 1290

9 σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ

10 γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

1267 αἰ *ter* L, vulg. (*quater* r): corr. Dindorf.

κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; MSS.: corr. Canter.

add λόγον: del. Seidler.

1281 τί δ' ἔστιν αὖ

1290 After νέον the MSS.

ΧΟ. ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ἀντ. β'. ΚΡ. οἷμοι,

2 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295

3 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

4 ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον,

5 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,

6 φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον. 1300

ΕΞ. ἥδ' ὀξυθήκτῳ βωμία περὶ ξίφει

λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν

τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,

αὐθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς

πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305

στρ. γ'. ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ,

2 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν

3 ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

4 δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ, 1310

5 δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύα.

ΕΞ. ὥς αἰτίαν γε τῶνδε κακείνων ἔχων

πρὸς τῆς θανούσης τῇσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

ΚΡ. ποίῳ δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞ. παίσας ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως 1315
παιδὸς τόδ' ἦσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

στρ. δ'. ΚΡ. ὦμοι μοι, γὰρ οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

2 ἐμᾶς ἀρμόσει πυτ' ἐξ αἰτίας.

3 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,

4 ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι, 1320

5 ἄγετέ μ' ὅ τι τάχιστ', ἄγετέ μ' ἐκποδῶν,

6 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

1301 ἥ δ' (ἥδ' L) ὀξυθήκτος ἥδε (ἥ δὲ L) βωμία περίξ MSS.: corr. Arndt.

1303 λάχος Bothe: λέχος MSS.

1310 αἰαῖ Erfurdt: φεῦ φεῦ MSS.

1321 τάχιστ' Erfurdt: τάχος MSS.

ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

ἀντ. γ. ΚΡ. ἴτω ἴτω,
2 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἔχων 1329
3 ἐμοί, τερμίαν ἄγων ἀμέραν,
4 ὕπατος· ἴτω ἴτω,
5 ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1333

ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν. 1335

ΚΡ. ἀλλ' ὦν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατηξάμην.

ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ.

ἀντ. δ'. ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,
2 ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν κατέκανον 1340
3 σέ τ' αὖ τάνδ', ὧμοι μέλεος· οὐδ' ἔχω
4 πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γὰρ
5 λέχρια τὰν χεροῖν, τὰ δ' ἐπὶ κρατὶ μοι 1345
6 πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τὰ γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι 1350
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτείσαντες
γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1330 ἔχων Pallis: ἐμῶν MSS. 1336 ἐρῶ μέν] μέν om. L, add. r (ἐρῶ-
μεν V). 1340 κατέκανον W. Schneider: κατέκτανον MSS. 1341 σέ
τ' αὐτὰν MSS.: corr. Seidler. 1342 f. πρὸς πότερον] ὅπα πρὸς πρότερον
L (πότερον r): corr. Seidler.—κλιθῶ Musgrave: καὶ θῶ MSS. 1344 τὰν
Brunck: τάδ' ἐν L, vulg. (τά τ' r.)

ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ἌΕΙ μέν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πειράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὄρῳ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἵχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὖρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἰδρώτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

5

10

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλότης ἐμοὶ θεῶν,
ὥς εὐμαθές σου, καὶ ἀποπτος ἧς ὄμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωσ' εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

15

- κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρῶτος ἄσκοπον
 ἔχει περάνας, εἴπερ εἵργασται τάδε·
 ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 καὶ γὰρ ἑλόντ' ἡμῶν ὑπεζύγην πόνω.
 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν 25
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει 30
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἰχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
 τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χειρί. 35
 ΑΘ. ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.
 ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
 ΑΘ. ὥς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.
 ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα; 40
 ΑΘ. χόλῳ βαρυθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
 ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
 ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
 ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
 ΑΘ. κἂν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγὼ. 45
 ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
 ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
 ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη καπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
 ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

24 ἐθελοντῆς r: θελοντῆς I, vulg.

28 νέμει A, vulg.: τρέπει L.

33 ὅτου L (τ in an erasure), vulg.: ὅπου r.

45 ἐξεπράξατ' L:

ἐξέπραξεν r.

- ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
- ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον 55
 κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. 60
 κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
 ὥς ἄνδρας, οὐχ ὥς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. 65
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῇ νόσον,
 ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στείχε δωμάτων πάρος.
 ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σίγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; 75
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;
 ΟΔ. ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῃ καὶ τανῦν ἔτι.

61 πόνου r: φόνου L, vulg. 70 ἀπείρξω A, vulg.: ἀπείργω L
 (with ξ superscr. by a late hand). 75 ἀρεῖ Schneidewin: ἀρηῖς L
 (with εἰς superscr. by a later hand, and near it, in a still more recent hand,
 ἀρηῖ): ἀρεῖς or ἀρηῖς r.

- ΑΘ. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἄρκεϊ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
 ΑΘ. μεμνηνότες ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δευροκότα. 85
 ΟΔ. γένοιτο μέντ' αὖ πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
 ΑΘ. σίγα νυν ἔστως καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοίμ' ἄν' ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὦ οὔτος, Αἴας, δευτερόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

- ὦ χαῖρ' Ἀθήνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὥς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῇσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ;
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἷδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνῶσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα. 100
 ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφενγέ σέ;
 ΑΙ. ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ'. Ὀδυσσεά τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

- ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοιनिχθεῖς θάνῃ. 110
- ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδὲ γ' αἰκίσῃ.
- ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τείσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.
- ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς. 115
- ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' αἰεὶ μοι σύμμαχον παρεστάναι.
- ΑΘ. ὀρᾷς, Ὀδυσσεύ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνοούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὔρέθη τὰ καίρια; 120
- ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτίρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπας, καί περ ὄντα δυσμενῇ,
ὀθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
ὀρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλην 125
εἰδῶλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
- ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἶπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σῶφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, 135
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγῇ Διὸς ἢ ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

πτηνῆς ὥς ὄμμα πελείας. 140
 ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν, 145
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
 κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εὐπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,
 χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ.
 ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

149 πᾶσιν A, vulg.: πάντων L (πάντων Ὀδυσσεύς conj. Nauck).

151 εὐπειστα L, A, vulg.: εὔπιστα r.

155 ἀμάρτοις L: ἀμάρτοι

A, vulg. 169 δ' add. Dawes.

τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺν φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

στρ. ἦ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
 2 ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 3 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 4 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 5 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 6 ἦ ρά κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖς, ἀδώροις
 7 εἴτ' ἐλαφαβολίαις;
 8 ἦ χαλκοθώραξ μή τιν' Ἐννάλιος
 9 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
 10 μαχαναῖς ἐτείσατο λώβαν;

ἀντ. οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, 183
 2 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 3 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
 4 ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 5 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργεῖων φάτιν.
 6 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους
 7 οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 8 ἦ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 9 μή, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις
 10 ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη.

ἐπ. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι
 στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων. 195
 ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
 ὀρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

177 ψευσθεῖσα δώροις MSS. : corr. Stephanus, Musgrave. 179 μή
 τιν' Musgrave : ἦ τιν' MSS. 191 μή, μή μ' ἄναξ, ἔθ'] μὴ μηκέτ', ὦναξ
 conj. Morstadt : μὴ, μὴ, ἄναξ, ἔθ' Wilamowitz-Moellendorf. 197 ὀρμᾶτ'
 L, vulg. : corr. Triclinius.

πάντων καγχαζόντων
 γλώσσαις βαρυάλγητα·
 ἔμοι δ' ἄχος ἕστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἄρωγοι τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς
 Αἴας θολερῶ
 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας
 νύξ ἥδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
 λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρὶς ὑπείπαις.

210

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
 μανία γὰρ ἀλούς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
 χειροδαΐκτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός.

215

220

στρ. ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθονος
 2 ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν,
 3 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν,
 4 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

225

199 βαρυάλγητα r: βαρυάλγητ' L. 205 μέγας r: ὁ μέγας L,
 vulg. 208 τῆς ἡμερίας MSS. 210 τελεύταντος L: τελλεύταντ-
 os r. 221 ἀνέρος conj. Hermann: ἀνδρὸς MSS.

5 οἷμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
 6 θανεῖται, παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς 230
 7 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

ΤΕ. ὦμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233
 δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·
 ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίᾳς, 235
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥιπτεῖ θερίσας,
 τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δῆσας 240
 μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
 παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
 κακὰ δευνάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
 κοῦδεῖς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

ἀντ. ΧΟ. ὥρα τιν' ἤδη τοι κρᾶτα καλύμμασι
 2 κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 3 ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον
 4 ποντοπόρῳ ναῖ μεθεῖναι. 250
 5 τοίᾳς ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 6 καθ' ἡμῶν· πεφύβημαι λιθόλευστον Ἄρη
 7 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αἰς' ἄπλατος
 ἴσχει.

ΤΕ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257
 ἄξας ὀξὺς νότος ὥς λήγει.
 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
 τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 260
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

232 ἵππονόμους L, vulg. (ἵππονόμας r): corr. Porson. 236 τὰ δὲ
 Triclinius: τὰς δὲ L, vulg. 245 ἤδη τοι L, vulg.: τοι om. r.—κρᾶτα
 L, vulg.: κᾶρα Triclinius.

- ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπauται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονούντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ' ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσαν ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δὴ σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280
- ΤΕ. ὥς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
- ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὥς κοινωνὸς ὢν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρήμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι στρατός.
ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν νηχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφιζε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθείς γέλων πολύν,
 ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ἰών.
 κᾶπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλήρες ἄτης ὥς διοπτεύει στέγος,
 παίσας κára ὀθῶξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμην ἀπρίξ ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνῆρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κἀγώ, φίλοι, δείσασα τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
 ἄς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἄλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε ταῦρος ὥς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ

295 λέγειν L, vulg.: φράζειν r. — 297 εὐερόν τ' Schneidewin:
 εὐκερῶν τ' MSS. 301 ὑπάξας A: ἀπαξας L¹, ὑπαλξας L²: ἐπάξας r.
 305 ἐπάξας A, vulg.: ἀπαλξας L. 313 φανοίην r: φανεῖν L, vulg.
 314 κυροῖ Suidas s. v.: κυρεῖ L, vulg.

ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330

ΧΟ. Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύταντος, λέγεις,
 ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.

ΤΕ. τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος, οἷαν τήνδε θωῦσσει βοήν; 335

ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙ. ἰὼ παῖ παῖ.

ΤΕ. ὦμοι τάλαιν'· Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ. 340
 τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
 λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε·
 τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345

ΤΕ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγῃ, καὐτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.

στρ. α'. ΑΙ. ἰὼ

2 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
 3 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμφ, 350
 4 ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
 5 ἀμφίδρομον κυκλείται.

ΧΟ. οἷμ' ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
 δηλοῖ δὲ τοῦργον ὥς ἀφροντίστως ἔχει. 355

330 λόγοις Stobaeus *Flor.* 113. 8: φίλοι MSS.

350 μόνοι ἔτ' Hermann: μόνοι (or μούντοι) τ' MSS.

ἀντ. α'. ΑΙ. ἰὼ

2 γένος ναῖας ἄρωγόν τέχνας,
3 ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
4 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσονται·
5 ἀλλά με συνδαΐξουν. 361

ΧΟ. εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

στρ. β'. ΑΙ. ὀρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
2 τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις, 365
3 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
4 οἴμοι γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕ. 5 μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε.

ΑΙ. 6 οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
7 αἰαῖ αἰαῖ. 370

ΧΟ. 8 ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙ. 9 ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν
10 μεθήκα τοὺς ἀλάστορας, ἐν δ' ἐλίκεσσι
11 βουστὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις 375
12 ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

ΧΟ. 13 τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
14 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

ἀντ. β'. ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὀρώων, ἀπάντων τ' αἰεὶ
2 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου, 380
3 κακοπινέστατόν τ' ἄλλημα στρατοῦ,
4 ἣ πού πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

ΧΟ. 5 ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾶ κώδύρεται.

ΑΙ. 6 ἴδοιμι μὴν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
7 ἰὼ μοί μοι. 385

358 ἀλίαν MSS.: corr. Hermann. 360 πημονὰν Reiske: ποιμένων
L, vulg. 372 χερὶ Hermann: χερσὶ L, vulg.: χερσὶν Triclinius.
380 λαερτίου L, vulg.: corr. Triclinius. 384 μὴν add. Dindorf.

ΧΟ. 8 μηδὲν μέγ' εἴπῃς· οὐχ ὀράς ἔν' εἶ κακοῦ;

ΑΙ. 9 ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,
10 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον, ἐχθρὸν ἄλημα,
11 τοὺς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς 390
12 τέλος θάνοιμι καὐτός;

ΤΕ. 13 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἄμοι θανεῖν
14 εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

στρ. γ. ΑΙ. ἰὼ

2 σκότος, ἐμὸν φάος,
3 ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὥς ἐμοί, 395
4 ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
5 ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων
6 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400
7 ἀλλὰ μ' ἅ Διὸς
8 ἀλκίμα θεὸς
9 ὀλέθριον αἰκίζει.
10 ποῖ τις οὖν φύγῃ;
11 ποῖ μολῶν μενῶ;
12 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῖσδ' 405
13 ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,
14 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
15 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. 16 ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
17 φωνεῖν, ἢ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν.

ἀντ. γ. ΑΙ. ἰὼ

2 πόροι ἀλίρροθοι
3 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
4 πολὺν πολὺν με δαρὸν τε δῆ

390 ὀλέσας L, vulg.: corr. Triclinius.—βασιλῆς r (βασιλῆς L, the ι subscript perh. from a later hand): βασιλεῖς vulg. 396 ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' L, vulg.: ἔλεσθέ μ' ἔλεσθ' r: corr. Elmsley. 402 ὀλέθριον MSS.: οὔλιον conj. Wunder. 405 f. τοιοῖσδ' Hermann: τοῖσδ' MSS.

5 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
6 ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. 416
7 ὦ Σκαμάνδριοι

8 γείτονες ῥοαί,

9 εὐφρονες Ἀργείοις, 420

10 οὐκέτ' ἄνδρα μὴ

11 τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος

12 ἐξερῶ μέγ', οἷον οὔτινα

13 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425

14 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

15 ὦδε πρόκειμαι.

ΧΟ. 16 οὔτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν

17 ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἂν ποτ' ὄρεθ' ὦδ' ἐπώνυμον 430

τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;

νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ

καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·

ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς

τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἄριστεύσας στρατοῦ 435

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον

Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,

οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,

ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι. 440

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,

εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι

κρίνειν ἐμελλε κράτος ἀριστείας τινί,

οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445

ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

417 ὦ Triclinius: ὡ L, vulg. 423 ἐξερέω MSS.: corr. Porson.

428 οὐδ' Elmsley: οὐθ' MSS.

κεί μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
 νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
 ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
 ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
 κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάπτοι, φύγοι τᾶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός,
 ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας 460
 μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαίου περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὦν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνους
 καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
 ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
 οὐκ ἔστι ταῦτα. πείρά τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μὴ τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμάρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475

450 ἀδάματος MSS.: corr. Elmsley. 451 ἐπεντύνοντ' L (made from ἐπενθύνοντ' either by the first hand or by an early corrector), A, vulg.: ἐπεντείνοντ' r (with γρ. ἐπεκτείνοντ'). 456 τᾶν Erfurdt, Elmsley: τ' ἂν r: γ' ἂν L, vulg.

- ἀλλ' αἰδέσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων, αἰδέσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
 θεοῖς ἄρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
 οἴκτιρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Ἄιδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σφύζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνήστιν· ἀνδρί τοι χρεῶν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἢ τίκτους' αἰεὶ·
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.
 ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτον ὥς καγὼ φρενὶ 525
 θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
 ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 εἰ μόνον τὸ ταχθεὶν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
 ΤΕ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
 ΑΙ. κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὥς ἴδω. 530
 ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
 ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἦ τί μοι λέγεις;
 ΤΕ. μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
 ΑΙ. πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τούμοῦ τόδε.
 ΤΕ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 ΑΙ. ἐπ' ἤνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

516 ἄλλη r: ἀλλ' ἢ L, vulg.—τε L¹, r: με L^c.

521 πάθοι A, vulg.: πάθη L.

- TE. τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
 AI. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
 TE. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 AI. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 TE. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 AI. ἔρποντι φωνεῖς, ἣ λελειμμένῳ λόγων;
 TE. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 AI. αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ 545
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρώθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,] 554 b
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἴου ἑράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίση 560
 στυγναῖσι λάβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεῖ τανῦν

546 που τόνδε A: τοῦ τόνδε L: τοῦτόν γε Γ. 554 b. τὸ μὴ φρονεῖν...κακόν] This v. is in the MSS., and was read by the schol. in L, but is omitted by Stobaeus *Flor.* 78. 9 (where he quotes 550—555): del. Brunck. 557 δείξεις L (made from δέξῃς). The later MSS. are divided between δείξεις and δέξῃς (or -ης).

- τηλωπὸς οἶχνεϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὕπῳ
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρί τ', Ἐριβοία λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ 570
 [μέχρις οὐ μυχοὺς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ].
 καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μῆθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφῳν 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκῆνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.
 ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
 ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖς φρενί; 585
 ΑΙ. μὴ κρίνε, μὴ ἔξεταζε· σωφρονεῖν καλόν.
 ΤΕ. οἴμ' ὥς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.
 ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὥς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590
 ΤΕ. εὐφημα φώνει.
 ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
 ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσεις;
 ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

571 μέχρις οὐ L, vulg.: μέχρις ἂν r.—Elmsley del.

573 μῆθ' ὁ] Schaefer conj. μήτε.

ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.

ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὥς τάχος;

ΤΕ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

στρ. α'. ΧΟ. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μέν

2 που ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαί-

3 μων, πᾶσιν περίφαντος αἰεί·

4 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 600

5 Ἰδαῖα μίμνων λειμώνι' ἔπαυλα μηνῶν

6 ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμαι,

7 χρόνῳ τρυχόμενος, 605

8 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

9 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον αἰδῆλον" Αἰδαν.

ἀντ. α'. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴ-

2 ας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὥμοι 610

3 μοι, θεία μανία ξύναυλος·

4 ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ

5 κρατοῦντ' ἐν Ἀρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

6 φίλοις μέγα πένθος ἠϋρῆται. 615

7 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

8 μεγίστας ἀρετὰς

9 ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεί-

δαις. 620

στρ. β'. ἦ που παλαιᾷ μὲν σύντροφος ἀμέρα,

2 λευκῇ δὲ γήρα μάτηρ νιν ἔταν νοσοῦντα 625

597 ἀλίπλακτος Γ: ἀλίπλαγκτος L, vulg. 601—3 Ἰδαῖα μίμνων | λειμωνία (sic) ποίαι μῆλων | ἀνήριθμος αἰὲν εὐνόμαι L. (Ἰδαία μίμνω A, vulg.) Ἰδαῖα...λειμώνι' ἔπαυλα Lobeck: μηνῶν Hermann: εὐνώμαι Bergk. 610 ὥμοι μοι Brunck: ἰώ μοι μοί μοί L (ἰώ μοι μοι γ). 616 f. χεροῖν | μεγίστας Triclinius: χερσὶν μέγιστ' L, vulg. 623 σύντροφος Nauck: ἔντροφος MSS.

3 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 4 αἴλινον αἴλινον,
 5 οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 6 ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ῥῥᾶς 630
 7 θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
 8 ἐν ἑστέρνοισι πεσοῦνται
 9 δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.

ἀντ. β'. κρείσσων γὰρ Ἄιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 2 ὃς ἐκ πατρώας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
 3 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 4 οὐκέτι συντρόφοις
 5 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640
 6 ὦ τλᾶμον πάτερ, οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 7 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 8 ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν
 9 αἰὼν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

ΑΙ. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος χαί περισκελεῖς φρένες.
 καὶ γὰρ, ὃς τὰ δαίμ' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός· οἰκτίρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίστας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,

634 ἄμυγμα Bothe: ἀμύγματα MSS. 637 ἄριστος add. Triclinius:
 om. L, vulg. 649 χαί Brunck: καὶ MSS. 656 ἐξαλύξωμαι
 Hesych. s. v.: ἐξαλεύσωμαι L, vulg.

γαίᾱς ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Ἀιδῆς τε σφζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μῆν;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λύει πεδήσας, οὐδ' αἰὲ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἔγωγ'· ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐθις, ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὔχου τελεῖσθαι τοῦμὸν ὦν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταῦτ' αὖτ' ἐμοὶ τάδε

668 *τι μή* MSS.: corr. Linwood, Herwerden. 672 *αἰανῆς* L:
αἰανῆς r. 678 *ἔγωγ'* Blaydes (*ἔγωγ' ἐπίσταμαι* Brunck): *ἐγὼ δ'*
ἐπίσταμαι MSS. 679 *ἐχθαρτέος* L¹, r: *ἐχθραντέος* L^c, vulg.
 683 *ἑταιρείας* L, vulg.: *ἑταιρίας* r.

τιμάτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλη, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.

ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον·

690

ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσσωσμένον.

στρ. ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν. ἰὼ ἰὼ

Πὰν Πάν,

2 ὦ Πὰν Πὰν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιονοκτύ-
που

695

3 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποί'
ἄναξ,

4 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῇ ξυνῶν
ἰάψης.

700

5 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

6 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλ-
λων ὁ Δάλιος εὐγνωστος

7 ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὐφρων.

705

ἀντ. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἰὼ ἰὼ.
νῦν αὖ,

2 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος

3 θοᾶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν, 710

4 θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστα.

5 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·

6 κοῦδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν, εὐτέ γ' ἐξ
ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη

715

7 θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

700 ἰάψης r: ἰάψεις L.

705 ξυνείη L¹, Γ: ξυνείης L^c, vulg.

714 τε καὶ φλέγει after μαραίνει add. mss. (om. Stobaeus *Ecl. Phys.* I. 9.
24): del. Brunck.

718 θυμοῦ τ' Hermann: θυμόν τ' A: θυμόν
(without τ') L, vulg.: θυμῶν Triclinius.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
 κρημινῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν
 ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ, 725
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730
 λήγει δ' ἔρις δραμούσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἔστιν, ὥς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
 ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φρουῶδος ἀρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταξεύξας τρόποις.
 ΑΓ. ἰοὺ ἰοῦ.
 βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἔπεμψεν, ἣ ἴφάνην ἐγὼ βραδύς.
 ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740
 ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
 μὴ ἔξω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.
 ΧΟ. ἀλλ' οἷχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπείς
 γνῶμης, θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου.
 ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745
 εἵπερ τι Κάλχας εὔφρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;

ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα

750

εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

θεὸς εἶπε κάπésekηψε παντοία τέχνη

εἶρξαι κατ' ἡμάρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε

Αἶανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μῆδ' ἀφέντ' ἐᾶν,

εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

755

ἐλὰ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνη

δίας Ἀθάνας μῆνις, ὥς ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν

760

βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονῇ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθύς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος ἡυρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, δορὶ

βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

765

ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρόνως ἡμείψατο·

πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μῆδὲν ὦν ὁμοῦ

κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον

770

δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν

ἡυδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,

τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·

ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.

775

τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾷς

747 πάρει Schneidewin: πέρι MSS.

758 κἀνόνητα MSS.: κἀνόητα

v. l. in Suidas s. v. τὰ γάρ (where, however, the best MS. has καννόνητα).

771 δῖαν Ἀθάναν conj. Mehlhorn.

776 τοιοῖσδε τοῖς MSS.: corr.

Hermann.

ἐκθήσατ' ὀργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἵπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'. ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μ' αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρως, ὡς ἥκει φέρον
 Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν ἦν ἡλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕ. οἴμοι, τί φῆς, ἄνθρωπε; μὲν ὀλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἵπερ ἐστίν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.

ΑΓ. ἐκείνον εἵργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
 σκηνηῆς ὕπαυλον μὴδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκείνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕ. οἱ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
 καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
 ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρως ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένην
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένην.

791 ἄνθρωπε Γ: ὦ νῦνθρωπε vulg.

799 Αἴαντος εἰς ὀλεθρον conj. Blaydes.

οἷμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον·
 ἀλλ' εἶμι καὶ γὰρ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή
 σῶζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν.

ΧΟ. χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δείξω μόνον.
 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἥ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἴεκτορος, ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὀράν·
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής· 820
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδὲ μοι
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεῖς πάρος
 ρίφθῳ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἀρωγούς τὰς αἰεῖ τε παρθένους 835
 αἰεῖ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὥς διόλλυμαι τάλας·

812 θέλοντας L¹: θέλοντες L^c, vulg.—ὃς σπεύδῃ] ὃς ἂν σπεύδει (made from σπεύδῃ) L: ὃς σπεύδει A: ὃς ἂν σπεύδῃ r. 831 προστρέπω schol.
 in L: προτρέπω MSS. 836 αἰεῖ θ' r¹: αἰεῖ δ' L, vulg.

καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ 840
 [αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἑρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
 ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῃ τροφῇ.
 ἢ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μύτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρῶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
 καίτοι σὲ μὲν κάκεϊ προσανδῆσω ξυνών. 855
 σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρῆναί τε ποταμοί θ' οἷδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἀΐδου τοῖς κίτῳ μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

841 f. del. Bothe and Hermann.

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδού,

870

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜ. Β. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜ. Α. τί οὖν δῆ;

ΗΜ. Β. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜ. Α. ἔχεις οὖν;

875

ΗΜ. Β. πόνου γε πλήθος, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜ. Α. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

στρ. ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων

2 ἄλιαδᾶν ἔχων αὐπνους ἄγρας,

880

3 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν

4 Βοσπορίων ποταμῶν,

5 τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι

885

6 πλαζόμενον λεύσσω

7 ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

8 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

9 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

10 ἀλλ' ἀμνηνδὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου.

890

ΤΕ. 11 ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. 12 τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕ. 13 ἰὼ τλήμων.

ΧΟ. 14 τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρώ

15 Τέκμησαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕ. 16 ὄχῳκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. 17 τί δ' ἔστιν;

ΤΕ. 18 Αἶας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

19 κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

869 κούδεις ἐπίσταται σφε συνναλεῖν τόπος conj. J. 870 ἰδού bis L,
vulg.: corr. Hermann. 884 ἔδρις after ποταμῶν add. L, vulg.: om. r.
891 ἰὼ bis L: corr. Triclinius. 896 ὄχῳκ' mss.: corr. Dindorf.

ΧΟ. 20 ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
 21 ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
 22 τόνδε συνναύταν, τάλας·
 23 ὦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕ. 24 ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.

ΧΟ. 25 τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905

ΤΕ. 26 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
 27 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟ. 28 ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφρακτος
 φίλων· 910

29 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρις,
 30 κατημέλησα. πᾶ πᾶ
 31 κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;

ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἷμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαλεῖν, μόλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
 ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,
 ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ἀντ. ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925
 2 στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσσειν κακὰν
 3 μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνων. τοιά μοι
 4 πάννυχα καὶ φαέθοντ' 930

900 f. ὦμοι... | ὦμοι Dindorf: ἰώ μοι...ἰώ μοι L, vulg. 902 τάλας]
 ἰὼ τάλας L, vulg. (ὦ τάλας r): corr. Hermann. 908 ὦ μοι Triclinius:
 ἰώ μοι L, vulg. 920 βαστάσει r: βαστάσει L, A. 921 ἀκμαῖ'
 ἄν Wakefield: ἀκμαῖος MSS. 926 ἐξανύσσειν L: ἐξανύσειν r, vulg.
 (ὧδ' ἐξανύσειν Erfurdt.)

- 5 ἀνεστέναζες ὠμόφρων
 6 ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις
 7 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 8 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 9 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935
 10 — — — ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.
 ΤΕ. 11 ἰὼ μοί μοι.
 ΧΟ. 12 χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
 ΤΕ. 13 ἰὼ μοί μοι.
 ΧΟ. 14 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
 15 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
 ΤΕ. 16 σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
 ΧΟ. 17 ξυναυδῶ.
 ΤΕ. 18 οἶμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 19 χωροῦμεν, οἶοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί. 945
 ΧΟ. 20 ὦμοι, ἀναλγήτων
 21 δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδ'
 22 ἔργ' Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
 23 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
 ΤΕ. 24 οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα. 950
 ΧΟ. 25 ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἥνυσαν.
 ΤΕ. 26 τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
 27 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν. 953
 ΧΟ. 28 ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνὴρ,
 29 γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν
 30 πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,
 31 ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960
 ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελόντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ 'πόθουν,

936 χρυσοδέτων conj. Musgrave. 947 f. ἀναυδον | ἔργον MSS.:
 corr. Hermann. 951 γὰρ add. Elmsley. 956 ὁ πολύτλας MSS.:
 ὁ del. Porson. 957 τοῖσδε Elmsley; τοῖς L, vulg. (τοῖσι Triclinius.)

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός· ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὄνπερ ἤθελεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.
ΧΟ. σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
ΤΕΤ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὅμμ' ἐμοί,
ἄρ' ἡμπόληκας ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ;
ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
ΤΕΤ. ὦμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980
ΧΟ. ὥς ὦδ' ἐχόντων
ΤΕΤ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.
ΧΟ. πάρα στενάζειν.
ΤΕΤ. ὦ περισπερχὲς πάθος.
ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε.
ΤΕΤ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.
ΤΕΤ. οὐχ ὅσον τάχος 985
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὥς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· τοῖς θανούσί τοι
964 τάγάθ' ἐν χεροῖν γ.

- φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.
 ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
 ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
 ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἄλγιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ,
 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχχον, ἣν δὴ νῦν ἔβην, 995
 ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
 μόρον διώκων καῖξιχνοσκοπούμενος.
 ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος
 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἶχει θανών.
 ἀγῶ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ὦν 1000
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὀρῶν ἀπόλλυμαι
 οἴμοι.
 ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτφ πάρα 1010
 μῆδ' εὐτυχοῦντι μῆδὲν ἥδιον γελαῖν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.

994 πασῶν L^c, A: ἀπασῶν L¹, Γ. (ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδὸς κ.τ.λ. conj. Brunck.) 1000 δύστηνος L, vulg.: δειλαιος r. 1008 ἦ πού με] με om. MSS., add. Kuster in Suidas s. v. ποῖ.—θ' ἄμα L (made from τ' ἴσως either by the first hand or by S): of the later MSS. most (including A) have τ' ἴσως, but some θ' ἄμα. 1011 ἥδιον L, vulg.: ἱλεων L, Γ.

τοιαύτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρα βαρύς,
 ἐρεί, πρὸς οὐδεν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστός γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγισιν αὐτ' ἐλευθέρου φανείς. 1020

τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡρόμην.
 οἶμαι, τί ὄρασω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κυώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ 1025
 φονέως ὄρ' ἐξέπνευσας; εἴζες ὡς χρόνῳ
 ἔμελλέ σ' Ἑκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.

Ἑκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι πρισθείς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐκνάπτειτ' αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσέματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
 καὶ κείνον Ἀΐδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
 φασκοίμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτῳ δὲ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνός τ' ἐκείνα στεργέτω κάγῳ τάδε.

ΧΟ. μὴ τέινε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἅ δὴ κακούργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν ὅστις ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΥ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετήης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐὰν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ. 1050

ΤΕΥ. οὐκουν ἂν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;

ΜΕ. ὁθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν

ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·

ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055

νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δορί·

κεῖ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεισεν,

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἦν ὃδ' εἴληχεν τύχην,

θανόντες ἂν προῦκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,

οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς 1060

τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.

ὦν οὐνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων

τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ,

ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος

ὄρνεσι φορβὴ παραλίοις γενήσεται. 1065

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.

εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ὀδυνήθημεν κρατεῖν,

πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κὰν μὴ θέλῃς,

χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου

λόγων γ' ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070

καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἀνδρα δημότην

μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.

οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς

φέρουσιντ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,

οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075

μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.

1053 ἄγειν L (with ξ superscr.), A, vulg.: ἄξειν R

1070 λόγων τ' L: λόγων r.

ἀλλ' ἄνδρα χρή, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο· 1080

ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἂ βούλεται παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδόμεθα 1085
οὐκ ἀντιτεῖσειν αὐθις ἂν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἰθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς. 1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς

εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΤ. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,

ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἴθ' ἁμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095

τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἥ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν 1100

ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὃδ' ἤγαγ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν·

οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον

ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἥ καὶ τῷδε σέ.
ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων 1105

στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.

ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1081 παρῇ L, vulg.: πάρα r.

1101 ἤγαγ' Pal.: ἡγεῖτ' L, vulg. (ἡγεν conj. Porson: ἡγετ' Elmsley.)

κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
 εἶθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
 ἀλλ' οὐνεχ' ὄρκων οἴσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφείην, ἕως ἂν ᾗς οἶός περ εἶ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
 τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶ ὑπέρδικ' ᾗ, δάκνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

ΤΕΤ. οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤ. καὶ ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὥπλισμένω.

ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΤ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;

ΤΕΤ. κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσφάζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΤ. μὴ νυν ἀτίμα θεοῦς, θεοῖς σεσωσμένος.

ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

ΤΕΤ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών.

ΜΕ. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΤ. ᾗ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΤ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ἠύρέθης. 1135

ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλῃ.

ΤΕΤ. πόλλ' ἂν καλῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

1117 ἔως (superscr. in Aug. c), Bonitz, Wunder: ὡς MSS. 1137
 καλῶς L (with κ written over λ, perh. by the first hand: but S defends
 καλῶς by the gl. ἀντὶ τοῦ ἐμπείρως): κακῶς A, vulg.

- ME. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 TET. οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ME. ἔν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140
 TET. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὥς τεθάψεται.
 ME. ἦδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντά χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν ἡῦρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφείς 1145
 πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
 οὔτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
 TET. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφορῆς ἐμοὶ
 ὀργήν θ' ὅμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
 ὦνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
 ὀρῶ δέ τοί νιν, κᾶστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνιξάμην;
 ME. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις
 λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160
 TET. ἀφερπέ νυν· κάμοι γὰρ αἷσχιστον κλύειν
 ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
 XO. ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.
 ἀλλ' ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
 σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
 τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰέμνηστον
 τάφον εὐρώεντα καθέξει.

1141 ἀλλ' L, Γ: σὺ δ' r. 1154 ὦνθρωπε L: ἄνθρωπε A.

1160 πάρα L^c, A, vulg.: παρῇ Γ (παρῇ L¹).

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
 πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
 ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἰκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
 ἰκτῆριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
 γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
 αὕτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
 κινήσάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω
 τάφου μεληθεὶς τῷδε, καὶ μηδεὶς ἐᾷ.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκ-
 των ἐτέων ἀριθμός, 1185
 2 τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων
 ἄταν ἐπάγων
 3 ἀντὰν εὐρώδεα Τρωΐαν, 1190
 4 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

ἀντ. α'. ὄφελε πρότερον αἰθέρα δύναι μέγαν ἢ τὸν πολύ-
 κοινον "Αἰδαν
 2 κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερώων ἔδειξεν ὄπλων "Ελλασσι
 κοινὸν "Αρη. 1196
 3 ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων·
 4 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1190 ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν MSS.: corr. Ahrens.

1192 ὄφελε Triclinius: ὠφελε L, vulg.

στρ. β'. ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
 2 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 3 νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
 4 οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
 5 δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
 6 τέρψιν ἰαύειν·
 7 ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι. 1205
 8 κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 9 αἰὲ πθικιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας,
 10 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210

ἀντ. β'. καὶ πρὶν μὲν αἰὲν νυχίου
 2 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 3 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 4 νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῶ
 5 δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215
 6 τέρψις ἐπέσται;
 7 γενοίμαν ἴν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 8 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 9 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, τὰς ἱερὰς ὅπως 1220
 10 προσείποιμεν Ἀθάνας.

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
 δῆλος δέ μουστί σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σέ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω·
 ἧ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

1199 οὔτε στεφάνων Hermann: οὐ στεφάνων MSS. 1211 αἰὲν
 νυχίου G. Wolff: ἐννυχίου MSS. 1228 τὸν ἐκ τῆς L, vulg.: σέ τὸν
 τῆς Γ.

ὑψήλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόροις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
 κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ φής, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
 ποῖ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις
 εἴκειν ἂ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὺν δόλῳ κενθήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων. οὐκ ἄν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κἄξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260

1237 ποῖ βάντος r: ποῦ βάντος L, vulg.

1253 πλευρὰ r, Stob. Flor. 3. 5: πλευρὰ L¹, πλευρὰν L³: πλευρὰς A.

- ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λεγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω.
 ΧΟ. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265
 ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὥς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστῖν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί· 1270
 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
 ᾧ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἥνίκα
 ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
 ἤδη τὸ μὴδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
 ἐρρύσατ' ἐλθὼν μούνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὑπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; οὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 ὃν οὐδαμοῦ φῆς, οὐ σὺ μή, βῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς, 1285
 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ

1272 κἀνόητ' L (with ν above ὁ from a later hand), A: κἀνόνητ' r.

1281 οὐ σὺ μή, βῆναι J. Krauss, Madvig: οὐδὲ συμβῆναι MSS.

ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῷ δείπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὃ φητίσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

τοιοῦτος ὦν τοιῶδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἴσχει ξύνεννον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ᾗδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.

ἄρ' ὦδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος, 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εἰ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χήμας τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.

ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικός, ἣ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἔμοι θρασύς. 1315

ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρεϊ.

ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἤσθόμην
 βοῇν Ἀτρειδῶν τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.

1312 σοῦ γ' Bothe: σοῦ θ' MSS.

- ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
 ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
 ΑΓΑ. οὐ φήσ' ἑάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψει ἐμοῦ.
 ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἠφίλω
 σοὶ μηδὲν ἥσσουν ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
 ΑΓΑ. εἵπ'· ἦ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
 ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
 μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας θντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἂν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
 ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει

1329 ξυνηρετεῖν Lobeck: ξυνηρετεμῖν L, vulg. (ξυνηρεμῖν r). 1339
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἂν Bothe: οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἂν L (οὖν made from ἂν by
 an early hand): οὐκ οὖν (or οὐκ οὖν)—vulg.: οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν r (οὐκ ἂν
 γ'—Triclinius).

- ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔ. ὃδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἑχθρας πολὺ.
 ΑΓΑ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
 ΟΔ. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὺθις πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θήμερα φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵζομαι. 1365
 ΑΓΑ. ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἄμαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὥς ἂν ποήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓΑ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῇσδε καὶ μεῖζω χάριν·
 οὗτος δὲ καὶ ἐκὶ καὶ ἐνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἑχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' αἰ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνῶμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἀριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
 τούτῳ γὰρ ὦν ἑχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ

1358 βροτῶν L: βροτοῖς r.

1373 χρῆς Dindorf: χρή MSS.

1379 ὅσων Porson, Elmsley: ὅσον MSS.

μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν
 αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠθέλησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
 μνήμων τ' Ἑρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
 τάφον μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἑἶν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.
 ΟΔ. ἀλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον 1400
 πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἰμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥ. ἄλῃς· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων 1405
 θέσθ' ἐπικάειρον·
 μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν Ἴλη
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θυγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
 τάσδ' ἐπικουφίζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415

κούδενί πω λῶονι θνητῶν.

[Αἶαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]

ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γινῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων, ὅ τι πράξει.

1420

1417 Dindorf, in his ed. of 1825, was the first to reject this v.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ ΤΟΥΤ' στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνωνος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλήγης ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5
αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους ὀρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
ὅθεν σε πατὴρ ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε
πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἤνεγκα καῖξέσωσα καῖξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὥς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἐῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῇ,
μέλαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, 20

ξυνάπτετον λόγοισιν· ὥς ἐνταῦθ' ἐμὲν
 ἔν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῇ
 σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
 ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἦ γέρων, 25
 ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
 ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
 ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.
 τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
 ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
 εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεῖον, ὥς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ μοι τοιαῦθ' ὃ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα· 35
 ἄσκειον αὐτὸν ἀσπιδῶν τε καὶ στρατοῦ
 δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγὰς.
 ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἵσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῇ.
 οὐ γάρ σε μὴ γήρα· τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὧδ' ἡνθισμένον.
 λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
 Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὃ γὰρ 45
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἄγγελλε δ' ὅρκον προστιθεὶς ὀθούνεκα
 τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχληάτων

21 f. ὥς ἐνταῦθ' ἵνα | οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρός conj. Hotchkis (but with
 ἔστιν instead of ἔστ' ἔτ'). 47 ὅρκῳ MSS. : corr. Reiske.

δῖφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω.
 50 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὥς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἴτ' ἄψορρον ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χερσὶν,
 55 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθ' αἶψα που κεκρυμμένον,
 ὅπως λόγῳ κλέπτουντες ἠδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τοῦμόν ὥς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 60 ἔργοισι σωθῶ κάξενέγκωμαι κλέος;
 δοκῶ μὲν, οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἴθ' ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 65 ὥς καὶ μ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὥς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοί τ' ἐγγώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὦ πατρῶον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 70 δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλῃτε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἴρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν
 75 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

- ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις 80
 μείνωμεν αὐτοῦ κάπακούσωμεν γόων;
- ΠΑ. ἡκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
 πειρώμεθ' ἔρδειν καπὸ τῶνδ' ἀρχηγετῆιν,
 πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
 νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85
- σύστ. ΗΛ. ὦ φάος ἀγνὸν
 καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὥς μοι
 πολλὰς μὲν θρήνων ὥδās,
 πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
 στέρνων πληγὰς αἵμασσομένων, 90
 ὁπότεν δνοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ·
 τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
 ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
 φοῖνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἡμῇ χῶ κοινολεχῆς
 Αἴγισθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι,
 σχίζουσι κἀρα φονίῳ πελέκει·
 κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100
 ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
- ἀντισύστ. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
 λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
 ἔστ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων 105
 ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν
 ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῶων

81 κάπακούσωμεν Nauck: κάνακούσωμεν MSS. 87 ἰσόμενος
 MSS.: corr. Porson. 105 f. The MSS. have λεύσσω twice, after
 ἔστ' ἂν and after ῥιπὰς: Hermann deleted it in the former place.

πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Ἀἴδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρά,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὀρᾶθ',
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς 115
 φόνον ἡμετέρον,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. 120

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας
 1 Ἥλέκτρα ματρός, τίν' αἰὲ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον
 οἰμωγὰν
 3 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
 4 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα 125
 5 κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὥς ὁ τάδε πορῶν
 6 ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.
 ΗΛ. 7 ὦ γενέθλα γενναίων,
 8 ἤκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. 130
 9 οἶδά τε καὶ ξυνήμι τάδ', οὗ τί με
 10 φυγγάνει· οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 11 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 12 ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 13 ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, 135
 14 αἰαί, ἰκνούμαι.

113 f. ὀρᾶθ', | αἱ τοὺς Dobree: ὀρᾶτε, | τοὺς MSS. 124 ἀθεωτάτας
 MSS.: corr. Erfurd, Porson. 129 After γενναίων the MSS. add
 πατέρων (or τοκέων γ): del. Monk, Hermann.

ἀντ. δ. ΧΟ. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα
 2 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις
 οὔτε λιταῖσιν·

3 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140

4 ἄλγος αἰὲ στενάχουσα διόλλυσαι,
 5 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.

6 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. 7 νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς 145

8 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

9 ἀλλ' ἐμέ γ' ἄ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,

10 ἂ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,

11 ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

12 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, 150

13 ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ

14 αἰεὶ δακρύεις.

στρ. β'. ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν,

2 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά, 155

3 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,

4 οἷα Χρυσόθεμις ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,

5 κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,

6 ὄλβιος, ὃν ἄ κλεινὰ 160

7 γὰ ποτε Μυκηναίων

8 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονι

9 βήματι μολόντα τάνδε γὰν Ὀρέσταν.

ΗΛ. 10 ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,

11 τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, 165

12 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον

13 οἷτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται

14 ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

139 οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν L, vulg. (λιταῖς r): οὔτε γόοισιν οὔτ' εὐχαῖς conj. Erfurdt (οὔτε γόοισιν οὔτ' ἄνταις Hermann). 160—163 The

MSS. and older edd. give these four vv. to Electra: corr. Tyrwhitt, Reiske.

164 ὃν γ' ἐγὼ Hermann: ὃν ἔγωγ' MSS.

15 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170
16 αἰὲ μὲν γὰρ ποθεῖ,
17 ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ἀντ. β'. ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον· ἔτι μέγας οὐρανῶ
2 Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει· 175
3 ᾧ τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουςα
4 μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου.
5 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.
6 οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν 180
7 βούνομον ἔχων ἀκτὰν
8 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
9 οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσω.

ΗΛ. 10 ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἥδη 185
11 βίोटος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
12 ἄτις ἄνευ τεκέων κατατάκομαι,
13 ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
14 ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία
15 οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν 190
16 ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
17 κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

στρ. γ'. ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά,
2 οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῷαις
3 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταῖα 195
4 γενύων ὠρμάθη πλαγὰ.
5 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
6 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
7 μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν

174 ἔτι L¹: ἔστι L^c, A, vulg.—μέγας ἐν οὐρανῶ MSS.: ἐν del. Heath.
180 Κρίσαν r: Κρίσαν L, vulg. 181 βούνομον L¹: βουνόμον L^c, A.
187 τεκέων Meineke (a conjecture found also in a Vienna MS., cod. Vindob.
281, of the 14th or 15th cent.): τοκέων MSS. 192 ἀμφίσταμαι r: ἀφί-
σταμαι L¹: ἐφίσταμαι L^c, A, vulg. 195 ὅτε σοι MSS.: corr. Hermann.

- 8 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων. 200
 ΗΛ. 9 ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
 10 ἐλθοῦς' ἐχθίστα δὴ μοι·
 11 ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
 12 ἔκπαυλ' ἄχθη,
 13 τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ 205
 14 θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
 15 αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
 16 πρόδοτον, αἶ μ' ἀπώλεσαν·
 17 οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
 18 ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, 210
 19 μῆδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο
 20 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

- ἀντ. γ'. ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.
 2 οὐ γνῶμαν ἴσχεις ἐξ οἴων
 3 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας 215
 4 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
 5 πολὺν γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 6 σῶ δυσθύμῳ τίκτους' αἰεὶ
 7 ψυχᾷ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
 8 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. 220

- ΗΛ. 9 δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
 10 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
 11 ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
 12 ταύτας ἄτας,
 13 ὄφρα με βίος ἔχῃ. 225
 14 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλῃα γενέθλα,
 15 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος,
 16 τίνι φρονοῦντι καίρια;
 17 ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι·
 18 τάδε γὰρ ἄλυστα κεκλήσεται, 230

19 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
20 ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ἐπ. ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,

μάτηρ ὥσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

235

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφν; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὐκληλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.

240

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν
κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν.

245

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοῦμὸν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν·
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγνωτε. πῶς γάρ, ἥτις εὐγενὴς γυνή,
πατρῷ' ὀρώσα πήματ' οὐ δρώη τάδ' ἄν,
ἀγὼ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην αἰεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνουθ' ὀρώ;
ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἢ μ' ἐγείνατο
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἵτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κακ τῶνδ' ἄρχομαι, κακ τῶνδέ μοι

255

260

244 γὰ L, vulg.: γὰ A.

λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατράοις, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λειβὰς ἔνθ' ἐκείνον ὤλεσεν, 270
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξύν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαιδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην·
 ἢ δ' ὥδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι 275
 ξύνεστ', Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένην·
 ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾗ τότε
 πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
 ταύτῃ χοροὺς ἴστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 280
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλαίω, τέτῃκα, κάπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαίτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνή
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν; 290
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξαιαν οἱ κάτω θεοί.
 τὰδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἥτις ἐκ χερῶν 295

272 γρ. αὐτοέντην schol. in L: αὐτοφόντην MSS.

- κλέψας' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἄλλ' ἴσθι τοι τείσουσά γ' ἄξιαν δίκην.
 τοιαυτὸν ὕλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτ' αὖ νυμφίος παρών, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένονσ' ἀεὶ
 παυστήρ' ἐφήξειν ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου 305
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν, ἀλλ' ἔν τοι κακοῖς
 πολλή 'στ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.
 ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἡ βεβῶτος ἐκ δόμων;
 ΗΛ. ἡ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
 ΧΟ. ἡ καὶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὦδε ταῦτ' ἔχει; 315
 ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει· τί σοι φίλον;
 ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,
 ἥξοντος, ἡ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
 ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποεῖ.
 ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πρᾶσσων μέγα. 320
 ΗΛ. καὶ μὴν ἐγὼ γ' ἔσωσ' ἐκείνου οὐκ ὀκνῶ.
 ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.
 ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
 ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὀρώ
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, 325
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν
 φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

300 ταῦτα MSS.: corr. Blomfield.

309 πολλή'στ' L: πολλή γ' r.

314 ἡ δ' ἄν L¹, vulg. (ἡ δᾶν r): ἡ καὶ L^c, A.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
 ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
 330 κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντήν, ὅτι
 ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, 335
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μὴ.
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποεῖν.
 καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ἧ' γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 340 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.
 ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς οὐ σὺ παῖς ἔφυς
 κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθετήματα
 κείνης διδακτά, κοῦδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 345 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἧ' φρονεῖν κακῶς,
 ἧ' τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἧ' μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἄν τῶνδε ληξιάσῃ γόων;
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
 355 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,

ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σα
 μέλλοι τις οἴσκειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, 360
 τούτοις ὑπείκασθαι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρέιτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σύ, σῶφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς 365
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακῇ,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὥς τοῖς λόγοις
 ἔνεστιν ἀμφόιν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μέν, ὦ γυναῖκες, ἡθᾶς εἰμί πως
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
 ἦκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375

ΗΛ. φέρ' εἶπε δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδὲ μοι
 μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
 μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου 380
 φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
 στέγῃ χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἦ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἰγισθος μόλῃ.

ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὔνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

- ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἂν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
 ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλὸν γε μέντοι μὴ ᾔξ' ἀβουλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα· μή πω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαί τ᾽ ῥ' οἴπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτὴ· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμου δευτέραν ὁμιλίαν
 ἐλθόντος εἰς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ 420

413 λέγοις Triclinius: λέγεις L, vulg.

414 σμικρὸν L^c, Γ: σμικροῦ (or -ῶι) L¹: σμικρῶν r.

αὐτός, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον
πάσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἥλιφ
δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. 425

πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλία πεσεῖν·
εἰ γάρ μ' ἀπώσσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430

ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
τύμβφ προσάψης μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει 435

κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σφῆξέσθω κάτω.

ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτῃ γυνῇ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς 440
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.

σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς,
ύφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενῆς

ἐμασχαλίσθη, καπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ 445
κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως 450
ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα

433 ἀπὸ om. L¹, add. L^c (above the line): it is wanting in some of the later MSS. (as I¹), but present in A, E, and others. 443 δέξεσθαι Heath: δέξασθαι MSS. 451 τήνδε γ' (τ' J.) ἀλιπαρον conj. Hartung.

- καὶ ζῶμα τοῦμὸν οὐ χλιδαῖς ἤσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῇ
ἡμῖν ἄρωγόν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς 455
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέρας
χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κακείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνειράτα· 460
ὅμως δ', ἀδελφή, σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε
ἐμοὶ τ' ἄρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Ἄιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
XO. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δέ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε. 465
XP. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγῇ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
ὥς εἰ τάδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν 470
δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.
- στρ. XO. εἰ μὴ ἔγωγ' ἀπαράφρων μάντις ἔφυν
2 καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς, εἴσιν ἂ πρόμαντις 475
3 Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη·
4 μέτεισιν, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
5 ὕπεστί μοι θάρσος, ἀδυπνόων κλύουσαν 480
6 ἀρτίως ὀνειράτων·
7 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστέϊ γ' ὁ φύσας σ' Ἑλλάνων ἄναξ,
8 οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
9 ἃ νιν κατέπεφνευ αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.

479 θάρσος L (made by an early hand, perh. the first, from θράσος),
A, vulg.: θράσος r. 480 κλύουσαν L: κλυούση (or -α) r. 482 ὁ
φύσας σ'] σ' om. MSS., add. Fröhlich.

- ἀντ. ἤξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ
 2 ἂ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἑρινύς.
 3 ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων 491
 4 γάμων ἀμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
 5 πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει μή ποτε μή ποθ' ἡμῖν 495
 6 ἀψευγὲς πελᾶν τέρας
 7 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι μαντεῖαι βροτῶν
 8 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις, 500
 9 εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.
- ἐπ. ὦ Πέλοπος ἂ πρόσθεν πολύπονος ἵππεία, 505
 ὥς ἔμολες αἰανὴς τᾶδε γᾶ.
 εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρυσέων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις 510
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς, οὗ τί πω
 ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία. 515

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ὥς ἔοικας, αὖ στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰεὶ
 μή τοι θυραῖαν γ' οὔσαν αἰσχύνουν φίλους·
 νῦν δ' ὥς ἄπεστ' ἐκείνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ 520
 ἐξεῖπας ὥς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμὰ.
 πατήρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ 525

495 f. πρὸ τῶνδε...ἡμῖν] So A and most mss. The second μή ποτε is absent from L, Γ, and a few others. After ἔχει, Γ, Aug. c, and Pal. add θάρσος. A possible reading is, πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει με, μή ποθ' ἡμῖν.
 506 αἰανὴς L: αἰανή L^c, vulg. 510 παγχρύσων mss.: corr. Hermann. 513 οὗ τίς πω mss.: corr. Hermann. 514 ἔλειπεν L, A, vulg.: ἔλειπεν Γ.—οἴκου L (but with traces of an erased σ), vulg.: οἴκους Triclinius: οἴκον conj. Dobree.

ὥς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
 ἢ γὰρ Δίκη· νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονούσ' ἐτύγχανες.
 ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς αἰεὶ, 530
 τὴν σὴν ὅμαιμον μῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτους' ἐγώ.
 εἶεν, δίδαξον δὴ με, τοῦ χάριν, τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρείς; 535
 ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 ἀλλ' αὐτ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
 τὰμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
 οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρός 540
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
 ἢ τῶν ἐμῶν Ἰλίδης τιν' ἕμερον τέκνων
 ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνὴν; 545
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 φαίη δ' ἂν ἢ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς, 550
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα τοὺς πέλας ψέγε.
 ΗΛ. ἐρείς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὥς ἄρξασά τι
 λυπηρόν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὑπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὑπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ. 555
 ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'. εἰ δέ μ' ὦδ' αἰεὶ λόγους
 ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτείνειναι. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχύων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι, 560
 ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τανῦν ξύνει.
 ἔροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
 ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
 ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565
 πατὴρ ποθ' οὐμός, ὥς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν.
 καὶ τοῦδε μηνίσασα Δητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὥς πατὴρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις 575
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὖν, ἔρω γὰρ καὶ τὸ σόν, κείνου θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χρὴν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
 ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλον, σύ τοι
 πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τίθης.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν 585
 αἰσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
 πατέρα τὸν ἄμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,

564 ἔσχ' ἐν L, vulg.: ἔσχεν r. 581 τίθης L: τίθης A, vulg.

584 τίθης L, vulg.: τιθῆς r.

καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὖσεβεῖς
 κᾶξ εὖσεβῶν βλαστώντας ἐκβαλοῦς' ἔχεις. 590
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 αἰσχυρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμείσθαι τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ ἰουθετεῖν ἔξεστί σε, 595
 ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὥς τὴν μητέρα
 κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότην
 ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἢ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
 ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
 τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον·
 ὃν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάστορα
 ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθηνον,
 ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὐνεκα 605
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν
 εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἵδρις,
 σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.
 ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσιν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ 610
 ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
 ΚΛ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
 ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρά σοι δοκεῖ
 χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; 615
 ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν,
 κεῖ μὴ δοκῶ σοι· μαθάνω δ' ὀθούνεκα
 ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεϊκότα.
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σά

593 αἰσχυρῶς δ' L, A, vulg.: δ' om. Γ.

603 δὴ με σοὶ Brunck: δὴ μέ σοι L, vulg. 606 χρῆς: Wunder: χρῆ MSS.

ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ· 620

αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροῖα πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδές, ἦ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἔπη
καὶ τᾶργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποεῖ.

ΗΛ. σύ τοι λέγεις νυν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποεῖς
τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. 625

ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Ἀΐγισθος μόλη.

ΗΛ. ὀρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθείσά μοι
λέγειν ἂν χρήζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛ. οὐκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμευ βοῆς 630
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛ. ἐὼ, κελεύω, θύε· μῆδ' ἐπαιτιῶ
τοῦμὸν στόμ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἀνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἂν νῦν ἔχω.

κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640

μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπεῖρη ματαιαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν.

ἀλλ' ὦδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ καὶ γὼ φράσω.
ἂν γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα 645

δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,

εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
καὶ μὴ με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες

δόλοισι βουλευουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
ἀλλ' ὦδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650

δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνούσαν οἷς ξύνειμι νῦν

εὐήμεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
 δύσνοια μὴ πρόσσεστιν ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἴλεως κλύων 655
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
 τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπῶσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐστὶ πάνθ' ὄραν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

- ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς 660
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
 ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
 ΠΑ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
 ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἦδε σοι κείνη πάρα. 665
 ΠΑ. ὦ χαῖρ', ἄνασσα· σοὶ φέρων ἦκω λόγους
 ἠδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθω θ' ὁμοῦ.
 ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρήζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
 ΠΑ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. 670
 ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὦν
 ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
 ΠΑ. τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεὶ ξυνθεῖς λέγω.
 ΗΛ. οἶ γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρα.
 ΚΛ. τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε. 675
 ΠΑ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
 ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
 ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
 τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
 ΠΑ. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680
 κείνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,

676 πάλαι λέγω L, vulg.: τότε ἐννέπω A (a v. l. noted by schol. in L).

ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
 δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
 εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
 δρόμου δ' ἰσώσας τὰφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς 690
 [δρόμων διαύλων πένταθλ' ἃ νομίζεται,]
 τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰπινίκια
 ὠλβίζειτ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεὺμ' ἀγείραντός ποτε. 695
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
 κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἵππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἄρματηλατῶν μέτα. 700
 εἰς ἦν Ἀχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
 καὶκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πώλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνὴρ· 705
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα

686 τὰφέσει Musgrave: τῇ φύσει MSS. 691 Michaelis, Tournier
 and J. would reject this v., and read ἄθλων instead of τούτων in 692.
 709 ὅθ' αὐτοὺς L, vulg. (ὅτ' αὐτοὺς Γ): ἔν' αὐτοὺς Nauck. 710 κλήροις
 MSS.: corr. Wunder.

ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 715
 φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλαι
 χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά.
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἠφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων 720
 ἔχριμπτ' αἰὲ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνείς
 σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.
 καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς, 725
 τελοῦντες ἕκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
 μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
 ἔθραυε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον. 730
 γνούς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
 ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεύει παρεῖς
 κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
 πῶλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων· 735
 ὅπως δ' ὀρᾷ μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 ὄξυν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 πῶλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
 ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κᾶρα προβάλλων ἵππικῶν ὀχημάτων. 740

721 δεξιὸν τ' Triclinius.

732 κἀνοκωχεύει MSS.: corr. Cobet.

734 ὑστέρας ἔχων L¹: ὑστέρας δ' ἔχων L^c (a late hand), A, vulg.736 ὅπως δ' L¹, Γ: ὅδ' ὡς δ' L^c: ὅδ' ὡς or ὁ δ' ὡς r.

738 κἀξισώσαντε L: -es A, vulg.

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
 κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας, 745
 καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἔσπε νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἵππικόν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρόν, ὥστε μηδένα 755
 γινῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεῖνά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὥς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. 765

ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σφῶζω κακοῖς.

ΠΑ. τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς 770
 πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.

757 κήαντες L (κείαντες Triclinius): corr. Brunck, Erfurdt.

760 ἐκλάχῃ r: ἐκλάχοι L, vulg.

- ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὥς ἔοικεν, ἤκομεν.
- ΚΛ. οὔτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
 εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
 προσήλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, 775
 μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
 ἀπεξενούτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
 ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
 φόνους πατρώους δελν' ἐπηπείλει τελεῖν·
 ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας 780
 ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
 χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὥς θανουμένην.
 νῦν δ', ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου
 πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
 ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰὲ 785
 ψυχῆς ἄκρατον αἶμα—νῦν δ' ἔκηλά που
 τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὐνεχ' ἡμερεύσομεν.
- ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
 Ὅρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ᾧδ' ἔχων
 πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790
- ΚΛ. οὔτοι σύ· κείνος δ' ὥς ἔχει καλῶς ἔχει.
- ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
- ΚΛ. ἤκουσεν ὦν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.
- ΗΛ. ὑβρίζε· νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις.
- ΚΛ. οὐκουν Ὅρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε; 795
- ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
- ΚΛ. πολλῶν ἂν ἤκοις, ᾧ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
 εἰ τήνδ' ἐπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
- ΠΑ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
- ΚΛ. ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως 800
 πράξιαις οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

783 ἀπήλλάγμαί (sic) L, prob. made by the first hand from ἀπηλλάγην, the reading of Γ and of Suidas (s. v. προστατῶν): but A and most MSS. have the perf. 797 τυχεῖν A, vulg. (made in L from φιλεῖν): φιλεῖν γ (φίλος Γ).

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν
 ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
 ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
 δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805
 τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ᾧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ᾧ τάλαιν' ἐγώ·
 Ὅρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
 αἷ μοι μόναι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρός ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 καὶ μοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
 παρεῖσ' ἐμαντὴν ἄφιλος ἀνάνῳ βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μέν, ἣν κτάνη,
 λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

στρ. α'. ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἣ ποῦ φαέθων
 2 Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκκηλοι; 826

ΗΛ. 3 ἐ ἔ, αἰαῖ.

ΧΟ. 4 ᾧ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. μὴδὲν μέγ' αὐτῆς. ΗΛ. ἀπολεῖς. ΧΟ.
 πῶς; 831

ΗΛ. 6 εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων

7 εἰς Ἀἴδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας

8 μάλλον ἐπεμβάσει. 835

ἀντ. α'. ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις

818 εἴσειμ' Hermann: ἔσομ' L, vulg.

- 2 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν· καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
 ΗΛ. 3 ἐ ἔ· ἰώ. 840
 ΧΟ. 4 πάμψυχος ἀνάσσει.
 ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναί.
 ΗΛ. 6 οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846
 7 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὃς γὰρ
 ἔτ' ἦν,
 8 φροῦδος ἀναρπασθεῖς.
 στρ. β'. ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
 ΗΛ. 2 καὶ γὰρ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, 850
 3 πανσῦρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
 4 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι.
 ΧΟ. 5 εἶδομεν ἀθρήνεις.
 ΗΛ. 6 μή μέ νυν μηκέτι
 7 παραγάγῃς, ἦν' οὐ ΧΟ. τί φῆς; 856
 ΗΛ. 8 πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι
 9 κοινοτόκων
 10 εὐπατριδᾶν ἀρωγαί.
 ἀντ. β'. ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860
 ΗΛ. 2 ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 3 οὔτως ὥς κείνῳ δυστάνῳ
 4 τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσαι;
 ΧΟ. 5 ἄσκοπος ἂ λώβα.
 ΗΛ. 6 πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος 865
 7 ἄτερ ἐμᾶν χερῶν ΧΟ. παπαῖ.
 ΗΛ. 8 κέκευθεν, οὔτε του τάφου
 9 ἀντιάσας
 10 οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. 870

838 After γυναικῶν the MSS. add ἀπάταις; del. Brunck. 852 αἰῶνι
 Hermann: ἀχέων L, vulg.: ἀχαιῶν A. 853 ἀθρήνεις Dindorf: ἀ θροεῖς
 MSS. 856 After τί φῆς, the MSS. add αὐδᾶς δὲ ποῶν; del. Triclinius.
 859 εὐπατριδᾶν τ' MSS.: τ' om. Suidas s. v. παραγάγῃς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὕφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτῃ, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὖροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 875
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ μέμνηας, ὦ τάλαινα, καπλὶ τοῖς 880
σαυτῆς κακοῖσι καπλὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡ. μὰ τὴν πατρώαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὥς παρόντα νῶν.

ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσας ὥδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοῦκ ἄλλης σαφῇ 885
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛ. τίν', ὦ τάλαινα, ἰδοῦσα πίστιν; εἰς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστω πυρί;

ΧΡ. πρὸς νυν θεῶν ἄκουσον, ὥς μαθοῦσά μου 890
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγης.

ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῇ κύκλῳ 895
πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτη βροτῶν.
ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερχόμην τόπον,

- τύμβου προσείρπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὀρώ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
 κεῦθὺς τάλαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὀρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὖν, 905
 χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλήν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 καγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; ἦ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοὺς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
 ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰπιτύμβια. 915
 ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
 οὐχ αὐτὸς αἰὲν δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῶν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
 πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν.
 ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὥς σ' ἐποικτίρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τὰκείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἰς κείνόν γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἷμοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ὥλλυτο.
 ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερῆς.

914 ἐλάνθαν' ἄν Heath: ἐλάνθανεν MSS. (written ἐλάνθαν' in L).
 ἔληθεν ἄν conj. Meineke. 915 τὰπιτίμια MSS.: corr. Dindorf.

- ΧΡ. οἷμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 930
τὰ πολλὰ πατὴρ πρὸς τάφον κτερίσματα;
- ΗΛ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινα.
- ΧΡ. ὦ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδὺν' ἄρα 935
ἔν' ἤμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
- ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
- ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940
- ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὃ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὦδ' ἀφρων ἔφυν.
- ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλήναι σε δρώσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
- ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
- ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
- ΧΡ. ὀρώ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἦ βεβούλευμαι ποεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὥς οὔτις ἡμῖν ἐστίν, ἀλλ' Ἀιδῆς λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμεθον. 950
ἐγὼ δ' ἔως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
θάλλοντ' ἔτ' εἰσέκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵζεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστίν, εἰς σέ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 955
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Ἀγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, ἐς τίν' ἐλπίδων

941 ἔσθ' ὃ γ' A, vulg.: ἔσθ' ὅδ' L (with γ superscr.): ἐς τόδ' r.

947 ποεῖν] τελεῖν A. 950 λελείμεθον L, vulg.: λελείμεθα r.

952 θάλλοντ' ἔτ' Reiske, Musgrave: θάλλοντά τ' L, vulg. (θάλλοντά γ' r.)

956 κατοκνήσεις r: κατοκνήσης L, vulg.

βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἥ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρώου κτῆσιν ἐστερημένη, 960
 πάρεστι δ' ἀλγείν ἐς τοσούνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μῆκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 τεύξει ποτ'· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμὸν γένος 965
 βλαστεῖν ἑᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἣν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
 τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄρᾳν.
 λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὄρᾳς ὅσῃν
 σαντῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖς ἐμοί;
 τίς γὰρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν 975
 τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται,
 ἴδεσθε τῶδε τὸ κασιγνήτω, φίλοι,
 ᾧ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ᾧ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνου· 980
 τούτῳ φιλεῖν χρή, τῶδε χρή πάντας σέβειν·
 τῶδ' ἔν θ' ἐορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας οὔνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.
 τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ ἔκλιπείν κλέος. 985
 ἀλλ', ᾧ φίλῃ, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
 σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαντήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
 ζῆν αἰσχροὺς αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία 990

- καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.
ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτῇ μὴ κακῶν, ἐσφάζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σφάζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 995
αὐτῇ θ' ὀπλίζει καὶ μ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς,
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ καπὶ μηδὲν ἔρχεται. 1000
τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευὼν ἐλεῖν
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος, 1010
κατάσχεσ ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ' ἐγὼ σοι κατέλη φυλάξομαι,
αὐτῇ δὲ νοῦν σχῆς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.
ΧΟ. πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφν 1015
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ἦδη σ' ἀπορρίψουσιν ἀπηγγελλόμεν.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020

999 εὐτυχῆς A, vulg.: εὐτυχεῖ L (but with ἡς superscr. by the first hand), r. 1015 πείθου L, A, vulg.: πιθοῦ r. 1019 αὐτόχειρί μοι L, A: αὐτοχειρί μοι r.

ΧΡ. φεῦ·

εἴθ' ὄφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
θυήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

ΗΛ. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025

ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγης.

ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθης τόδε.

ΧΡ. μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος. 1030

ΗΛ. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπε σῇ.

ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις. 1035

ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθίας δὲ σοῦ.

ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπένσθαι με δεῖ;

ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῶν.

ΗΛ. ἡ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡ. εἵρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040

ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκη λέγειν;

ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χή δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛ. καὶ μὴν ποήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045

ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιου κακῆς.

ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὦν ἐγὼ λέγω.

ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κού νεωστί μοι.

ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τᾶμ' ἔπη 1050
τολμᾶς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἰμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1055
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἦδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

στρ. α'. ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἶων-
2 οὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς
3 κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστ- 1060
4 ωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὖρ-
5 ωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
6 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
7 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
8 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. 1065
9 ὦ χθονία βροτοῖσι φά-
10 μα, κατὰ μοι βόασον οἰκ-
11 τρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρεί-
12 δαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδῃ·

ἀντ. α'. ὅτι σφιν ἦδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ 1070
2 δῆ, τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ
3 φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦ-
4 ται φιλοτασίῳ διαί-
5 τα. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
6 Ἥλέκτρα, τὸν αἰὲ πατρὸς 1075
7 δειλαία στενάχουσ', ὅπως
8 ἅ πάνδυρτος ἀηδών,
9 οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμη-
10 θής, τό τε μὴ βλέπειν ἐτοί-

1063 ἀλλ' οὐ μὰ τὰν MSS.: corr. Turnebus. 1070 σφιν Schaefer:
σφίσιν L, vulg. 1071 δῆ add. Triclinius. 1075 Ἥλέκτρα, τὸν] ἅ
παις, οἶτον conj. Heath. 1077 πανόδυρτος MSS.: corr. Porson.

- 11 *μα, διδύμαν ἐλοῦς' Ἐρι-* 1080
 12 *νύν. τίς ἂν εὐπατρὶς ὧδε βλάστοι;*

στρ. β'. οὐδείς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
 2 *ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχύναι θέλει*
 3 *νώνυμος, ὦ παῖ παῖ·*
 4 *ὥς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἴλου,* 1085
 5 *τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,*
 6 *σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλήσθαι.*

ἀντ. β'. ζῆγος μοι καθύπερθεν 1090
 2 *χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον*
 3 *νύν ὑπόχειρ ναίεις·*
 4 *ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοίρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ*
 5 *βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε*
 φερομέναν 1095
 6 *ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὖσεβείᾳ.*

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;
 XO. *τί δ' ἐξερευνᾷς καὶ τί βουλευθεὶς πάρει;* 1100
 OP. *Αἴγισθον ἔνθ' ἔκκηκεν ἱστορῶ πάλαι.*
 XO. *ἀλλ' εὖ θ' ἰκάνεις χῶ φράσας ἀζήμιος.*
 OP. *τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν*
 ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
 XO. *ἦδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν.* 1105
 OP. *ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθούσ' ὅτι*
 Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

1081 *τίς ἂν οὖν* L, vulg.: corr. Triclinius. 1082 *γὰρ* add. Hermann.
 1087 *καθοπλίσασα]* ἀπολακτίσασα conj. J. H. H. Schmiât.
 1088 *ἐν ἐνὶ]* ἐν add. Brunck. 1091 *τεῶν* Hermann: τῶν MSS. 1092 *ὑπόχειρ* Musgrave: *ὑπὸ χεῖρα* MSS.
 1097 *Ζηνὸς* Triclinius (from schol., γρ. ἀρίστα ταξηνός): Διὸς MSS.
 1099 *ὀρθῶς θ' ἰ:* ὀρθῶς δ' A, vulg. (ὀρθῶς L²: δ' add. S.)

- ΗΛ. οἶμοι τάλαιν', οὐ δὴ ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φῆμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια;
- ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων 1110
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
- ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
- ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὥς ὀρᾶς, κομίζομεν.
- ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές 1115
πρόχειρον ἄχθος, ὥς ἔοικε, δέρκομαι.
- ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστέων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.
- ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε 1120
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῶ.
- ΟΡ. δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὥς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε, 1125
ἀλλ' ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
- ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
ὥς ὄφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα τοῖνδε κἀνασώσασθαι φρόνυ,
ὅπως θανὼν ἔκτισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαινα' ἐγὼ

1127 ὥς σ'] σ' add. Brunck.

1128 ὥνπερ L, vulg. (ὄνπερ Harl.): ὥσπερ r.

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρός
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκός, ἄθλιον βάρος. 1140
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἷμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 1145
 μητρὸς σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμου φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
 ἐγὼ δ' ἀδελφῇ σοὶ προσηυδώμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρα μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας 1150
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατὴρ·
 τέθνηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος 1155
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμδος ἐξαφείλετο,
 ὅς σ' ὠδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελή.
 οἷμοι μοι· 1160
 ὦ δέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἷμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κᾶρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, 1165
 τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ὥς σὺν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
 τοῦ σοῦ θανούσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

1139 λουτροῖς σ' r: σ' om. L and most MSS.

1152 ἐγὼ σοί J.: ἐγὼ σοι MSS. and edd.

- τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμενούς. 1170
- ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἥλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
- ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμυχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175
- ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
- ΟΡ. ἧ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἥλέκτρας τόδε;
- ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
- ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
- ΗΛ. οὐ δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180
- ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως ἀθέως ἐφθαρμένον.
- ΗΛ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ ἔμὲ δυσφημεῖς, ξέने.
- ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
- ΗΛ. τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', εἶδ' ἐπίσκοπῶν στένεις;
- ΟΡ. ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
- ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
- ΟΡ. ὁρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
- ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾶς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπειν;
- ΗΛ. ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
- ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
- ΗΛ. τοῖς πατρός· εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
- ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
- ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἔξισθί.
- ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίου; 1195
- ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
- ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
- ΗΛ. οὐ δῆθ'· ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
- ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὥς ὁρῶν σ' ἐποικτίρω πάλαι.

1174 ἀμυχανῶν r: ἀμυχανῶν L, vulg. 1180 οὐ was read by the
schol. in L (ἀρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε;). τί L (with 'ου' superscr. by the first
hand), vulg. 1187 σέ J. (ed. 1867): σε MSS. 1193 ἀνάγκη r:
ἀνάγκη L, A, vulg.

- ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτίρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἦκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νυν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ. μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φήμ' ἐάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 'Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὖφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' 'Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ 'Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ τάλαιπῶρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω. 1220
 ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφὴ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθη. 1225
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
 ὀρᾶτ' 'Ορέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὀρώμεν, ὦ παῖ, κάπῃ συμφοραῖσί μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1201 τοῖσι σοῖς L^c, A, vulg. : τοῖς ἴσοις L¹. 1207 πιθοῦ r : πείθου L, vulg.

1226 ἔχοις L¹ : ἔχεις L^c, A, vulg.

- στρ. ΗΛ. ἰὼ γοναί,
 2 γοναὶ σωμαίων ἐμοὶ φιλτάτων,
 3 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 4 ἐφηύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρήζετε. 1235
- ΟΡ. 5 πάρεσμεν· ἀλλὰ σίγ' ἔχουσα πρόσμενε.
- ΗΛ. 6 τί δ' ἔστιν;
- ΟΡ. 7 σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύη.
- ΗΛ. 8 ἀλλ' οὐ μὰ τὴν ἄδμητον αἰὲν Ἄρτεμιν
 9 τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιόσω τρέσαι 1240
 10 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
 11 γυναικῶν ὃν αἰεί.
- ΟΡ. 12 ὄρα γε μὲν δὴ καὶ γυναιξὶν ὥς Ἄρης
 13 ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
- ΗΛ. 14 ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ, 1245
 15 ἀνέφελον ἐνέβαλες
 16 οὐ ποτε καταλύσιμον,
 17 οὐδέ ποτε λησόμενον
 18 ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν. 1250
- ΟΡ. 19 ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 20 φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.
- ἀντ. ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοί,
 2 ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρῶν ἐννέπειν
 3 τάδε δίκᾳ χρόνος· 1255
 4 μόλις γὰρ ἔσχου νῦν ἐλεύθερον στόμα.
- ΟΡ. 5 ξύμφημι καγὼ· τοιγαροῦν σφῶζον τόδε.
- ΗΛ. 6 τί δρώσα;
- ΟΡ. 7 οὐ μὴ ᾽στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

1239 ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἄδμήταν MSS. (οὐ μὰ τὰν γ): corr. Fröhlich (but with τὰν γ': τὴν Hermann). 1245 ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ Hermann (=1265): ὀτοτοτοῖ L, ὀττοτοῖ A. 1246 ἐνέβαλες schol. in L on 1245: ἐπέβαλες L, vulg.: ὑπέβαλες γ. 1251 παρουσία L, A, vulg. (as the schol. in L also read): παρρησία γ.

- ΗΛ. 8 τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος 1260
 9 μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
 10 ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
 11 ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
- ΟΡ. 12 τότε εἶδες, εὔτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
 ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ ∪ —
- ΗΛ. 14 ἔφρασας ὑπερτέραν 1265
 15 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 16 εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
 17 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
 18 δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. 1270
- ΟΡ. 19 τὰ μὲν σ' ὁκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
 20 δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.
- ἐπ. ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
 ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
 μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδὼν 1275
- ΟΡ. τί μὴ ποήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης
 τῶν σῶν προσώπων ἄδονὰν μεθέσθαι.
- ΟΡ. ἦ κάρτα καὶ ἄλλοισι θυμολίμην ἰδῶν.
- ΗΛ. ξυναινεῖς;
- ΟΡ. τί μὴν οὔ; 1280
- ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν ἐγὼ
 οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν·
 οὐδ' ἂν ἔσχον ὀρμὰν
 ἀναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα.
 τάλαινα· νῦν δ' ἔχω σε· προῦφάνης δὲ 1285
 φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1260 ἂν ἀξίαν r: ἂν om. L¹, add. L^c (above the line).

J.: δτε MSS.—ἐπώτρυναν Reiske, Brunck: ὤτρυναν MSS.

Dindorf, Fröhlich: ἐπώρσεν L¹, A, vulg. (ἐπόρσεν L^c.)

r: πολύστονον L, A, vulg. 1281 ἂν ἐγὼ r: ἂν ἐγὼ L.

before ἔσχον add. Arndt.—ὀρμὰν Blomfield: ὀργὰν MSS.

1264 εὔτε

1267 ἐπόρισεν

1275 πολύπονον

1283 οὐδ' ἂν

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὥς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ' ὥς πατρώαν κτήσιν Αἴγισθος δόμων 1290
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην·
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἂ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295
οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντων δόμους·
ἀλλ' ὥς ἐπ' ἅτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
στέναζ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300

ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τοῦμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦσα κοῦκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
κοῦδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἄν καλῶς 1305
ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τὰνθένδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
ὀθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ' ὥς
γέλῳτι τοῦμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα· 1310
μίσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
κάπεί σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μὲν σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἵργασαι δέ μ' ἄσκοπα· 1315
ὥστ' εἰ πατὴρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν

1297 ἐπελθόντων A: -ων L. 1298 λελεγμένη A, vulg.: δεδεγ-
μένη L, with λ λ superscr. by an early hand. 1304 δεξαίμην r:
λεξαίμην L, with γρ. βουλοίμην βραχὺ in marg.: βουλοίμην A, vulg.
1306 ὑπηρετοίμην MSS.: corr. Musgrave, Elmsley.

- τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὀράν.
 ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός· ὥς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἡμαρτον· ἥ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἥ καλῶς ἀπωλόμην.
- ΟΡ. σιγᾶν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
 τῶν ἔνδοθεν χωρούντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. 1325
- ΠΑ. ὦ πλείστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι,
 πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής,
 ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
 ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθεμην ἐγώ.
 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1335
 καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
 εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
 ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
- ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τὰν τεῦθεν εἰσιόντι μοι;
 ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γινῶναί τινα. 1340
- ΟΡ. ἡγγεῖλας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθνηκότα.
 ΠΑ. εἰς τῶν ἐν "Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.
 ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
 ΠΑ. τελουμένων εἵπομ' ἄν· ὥς δὲ νῦν ἔχει,
 καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1345
- ΗΛ. τίς οὐτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.
 ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω.
 ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χέρας ποτέ;

- ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν. 1350
- ΗΛ. ἡ κείνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
- ΟΡ. ὁδ' ἐστί· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
- ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ δόμων
'Αγαμέμνωνος, πῶς ἦλθες; ἡ σὺ κείνος εἶ, 1355
ὃς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔλθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλὰ με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί; 1360
χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα ἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
- ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλὰι κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, 'Ηλέκτρα, σαφῇ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
- ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδῃ, τόδ' εἴῃ τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
- ΗΛ. ἀναξ 'Απολλων, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἡ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' 'Απολλων, ἐξ οἷων ἔχω

- αἰτῶ, προπίπτω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων 1380
 ἡμῖν ἄρωγός τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.
- στρ. ΧΟ. ἴδεθ' ὅπου προνέμεται
 2 τὸ δυσέριστον αἶμα φυσῶν Ἄρης. 1385
 3 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 4 μετὰδρομοι κακῶν πανουργημάτων
 5 ἄφυκτοι κύνες,
 6 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
 7 τοῦμόν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον. 1390
- ἀντ. παράγεται γὰρ ἐνέρων
 2 δολιόπους ἄρωγός εἴσω στέγας,
 3 ἀρχαιοπλουτα πατρός εἰς ἐδώλια,
 4 νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων·
 5 ὁ Μαίας δὲ παῖς 1395
 6 Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
 7 κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοῦκέτ' ἀμμένει.
- στρ. ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
 τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
 ΧΟ. πῶς δῆ; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τὸ δ' ἐφέστατον πέλας. 1401
 ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ῥῆξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως
 Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.
 ΚΛ. αἰαῖ· ἰὼ στέγαι

1380 προπίπτω J.: προ πιτνῶ (from προ πίτνω) L: προπιτνῶ A, vulg. (προσπιτνῶ r.) 1389 ἀμμενεῖ Wunder: ἀμμένει L, vulg. 1394 νεακόνητον MSS.: νεοκόνητον Aldine ed. (1502 A.D.), and lemma of schol. on v. 1394 as edited by J. A. Lascaris (Rome, 1518). 1396 σφ' ἄγει Γ: ἐ ἄγει (with an erasure after ἐ, rather larger than the space for one letter) L: ἐπάγει A: ἐπεισάγει E. 1403 ἡμᾶς om. MSS. (superscr. in cod. Ienensis, 14th cent.): add. Reiske.

- φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1405
- ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;
- ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρίξαι.
- ΚΛ. οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς;
- ΗΛ. ἰδὸν μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον τέκνον, 1410
οἴκτιρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ῶκτίρεθ' οὔτος οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ.
- ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι
μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει. 1414
- ΚΛ. ὦμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
- ΚΛ. ὦμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθω γ' ὁμοῦ.
- ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γὰρ ὑπαὶ κείμενοι.
παλῖρρυτον γὰρ αἶμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες. 1421
- ἀντ. καὶ μὴν πάρεισιν οἶδε· φοινία δὲ χεῖρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν.
- ΗΛ. Ὅρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν. 1425
- ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.
- ΧΟ. παύσασθε· λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδῆλου.
- ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; ΟΡ. εἰσορᾶτε ποῦ 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὔτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς — — — — —

1413 νῦν σοι R. Whitelaw (a conjecture made also by Hermann, who, however, kept σε): σε MSS. 1414 φθίνει bis L: semel A. (φθίνειν φθίνειν Hermann.) 1416 Αἰγίσθω γ'] γ' Hermann: θ' L, vulg.: δ' r. 1419 παλῖρρυτον Bothe: πολύρρυτον MSS. 1422 f. The MSS. give these two vv. to Electra: corr. Hermann. 1423 ψέγειν Erfurd: λέγειν MSS. 1424 κυρεῖτε Reisig, Elmsley: κυρεῖ L, vulg. (κυρεῖ γε Triclinius: κυρεῖ δὲ Hermann.) 1431 L and most MSS. divide the words thus: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὔτος κ.τ.λ. 1432 After γεγηθώς the rest of a trimeter is lost. Hermann conj. κάρτα σὺν σπουδῇ ποδός.

- ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τὰδ' ὡς πάλιν.
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἔπειγέ νυν. 1435
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τὰνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
ΧΟ. δι' ὧτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς ὀρούση
πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1441

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

- τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστα σοὶ μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; διδασκέ με. 1450
ΗΛ. ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ καπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κάμφανῇ μαθεῖν;
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. 1455
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὀρᾶν,

1437—1441 δι' ὧτὸς...ἀγῶνα] These vv. are given by the MSS. to Electra: corr. Triclinius. 1445 ναὶ σέ Reiske: καὶ σέ MSS.

1449 τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης r, vulg.: τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων L (but with the reading τῆς φιλτάτης indicated by the first hand), A. A few MSS. have τῶν ἐμῶν τῶν φιλτάτων. 1457 τυγχάνει A, vulg.: τυγχάνοι L.

- ὥς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460
 ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὀρῶν νεκρὸν
 στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν
 ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν φύση φρένας.
- ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
 νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. 1465
- ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
 πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
 χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
 τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη.
- ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, 1470
 τὸ ταῦθ' ὀρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.
- ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπείσομαι· σὺ δέ,
 εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
- ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
- ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;
- ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις 1476
 πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
 ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;
- ΑΙ. οἴμοι, ξυνήκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 ὄδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480
- ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;
- ΑΙ. ὄλωλα δὴ δειλῆιος. ἀλλὰ μοι πάρες
 κἂν σμικρὸν εἰπείν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
 πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
 τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485
 θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
 ἀλλ' ὥς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρύθες
 ταφεῦσιν ὦν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
 ἄποπτον ἡμῶν· ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
 μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον. 1490

- ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
- ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἴ κτανεῖν;
- ΟΡ. μὴ τάσσε· χῶρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἄμόν, ὥς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.
- ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
- ΟΡ. τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
- ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
- ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἦ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'. ΑΙ. ὑφηγοῦ. ΟΡ. σοὶ βαδιστέον
πάρος.
- ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ.
- ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὥς πολλὰ παθὼν
δὶ' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. 1510

1496 ὥς ἂν ἐν Triclinius: ὥς ἐν L, A, vulg.: ὥς ἂν (without ἐν) r.
1506 πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων] πέρα τι τῶν νόμων πράσσειν Nicephorus
Vasilákēs (c. 1180 A.D.), Προγυμνάσματα c. 6, where he quotes 1505—1507
(Walz, *Rhet. Gr.* vol. I. p. 461).—θέλει L^c, A: θέλοι L¹, Γ. 1507
πανοῦργον] κακοῦργον Nicephorus l. c.

TPAXINIAI.

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
 ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῳ κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἄιδου μολεῖν,
 5 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν·
 ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως,
 ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφεῖον ὄκνον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
 10 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός,
 φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
 δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
 βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
 15 δύστηνος αἰεὶ καθανεῖν ἐπηυχόμην
 πρὶν τῇσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·

7 ἔτ' add. Erfurdt, om. L. ναίουσ' ἐν L A : ναίουσα δ' r.—ὄκνον] γρ.
 ὄτλον schol. in L. 12 f. κύτει | βούπρῳρος Strabo 10. 458: εὐπῳ |
 βούκρανος MSS.

ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης 20
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι·
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἑρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα· νύξ γὰρ εἰσάγει
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. 30
 κάψυσamen δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ.
 τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ. 35
 νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελῆς ἔφυ,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας' ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἕκτα κείνος Ἰφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
 ὠδίνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει. 45
 κᾶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατείδον ἥδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνῶμαισι δούλαις, καὶ μὲν χρή φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἵλλον, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους·
 ὥστ' εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τάνδρῃ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ξ' ἀγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνὴ
 δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδακτά μοι.
 ΔΗ. σέ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου 65
 τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνῃν φέρειν.
 ΤΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.
 ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;
 ΤΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Λυδῇ γυναικὶ φασὶ νιν λάτρην πονεῖν. 70
 ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
 ΤΛ. ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδέ γ', ὥς ἐγὼ κλύω.
 ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
 ΤΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἣ μέλλειν ἔτι. 75
 ΔΗ. ἀρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῇσδε τῆς χώρας πέρι;
 ΤΛ. τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

53 τὸ σόν an early corrector of L (perh. S), r: τόσον L¹, A. 57 νέμοι
 L, A, vulg.: νέμει r. 60 τοῖς τ' L: τ' om. r. (τοῖς γ' Hermann.)
 66 φέρει MSS.: corr. Valckenaer.

- ΔΗ. ὥς ἡ τελευταῖν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
 ἡ τοῦτον ἄρας ἄθλον εἰς τό γ' ὕστερον 80
 τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον εὐαίων' ἔχειν.
 ἐν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,
 οὐκ εἰ ξυνέρξων; ἡνίκ' ἡ σεσώσμεθα
 [ἡ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος]
 κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἅμα. 85
- ΤΛ. ἀλλ' εἰμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶν πάλαι παρῇ·
 νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἶα πατρὸς
 ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
 νῦν δ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ 90
 πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
- ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εἰ
 πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ὃν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα
 2 τίκτει κατευνάξει τε φλογιζόμενον, 95
 3 Ἄλιον, Ἄλιον αἰτῶ
 4 τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς
 5 ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
 6 ἡ ποντίας αὐλῶνας, ἡ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς·
 7 εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 101
- ἀντ. α'. ποθουμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
 2 τὰν ἀμφινεικῇ Δηιάνειραν αἰεί,
 3 οἶά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, 105

79 ὥς ἡ r: ὥς ol L. 80 εἰς τὸν ὕστερον MSS.: corr. Reiske.
 81 τὸν λοιπὸν L, vulg.: τὸ λοιπὸν r. 84 del. Bentley. 87 παρῇ
 Elmsley, Dindorf: παρῇν MSS. 88 εἶα Vauvilliers: ἐᾷ MSS. 90 μὴ
 MSS.: μὴ οὐ Brunck. 98 πόθι μοι πόθι μοι παῖς L, vulg.: corr.
 Triclinius. 100 ποντίας L (with ου written above α by the first
 hand): ποντίους r.

4 οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 5 εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
 6 ἐνθυμίῳις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν 110
 7 δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.

στρ. β'. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις
 2 κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι, 115
 3 οὔτῳ δὲ τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὔξει βίτου
 πολύπονον ὥσπερ πέλαγος
 4 Κρήσιον. ἀλλὰ τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον "Αἶδα
 σφε δόμων ἐρύκει. 120

ἀντ' β'. ὦν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδοῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.
 2 φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύνειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
 3 χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων
 βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας·
 4 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἶον
 ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 130

ἐπ. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες
 οὔτε πλούτος, ἀλλ' ἄφαρ
 βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. 135
 ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τὰδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε
 τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μὲν, ὥς ἀπεικάσαι, πάρει
 πάθημα τοῦμόν· ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
 μῆτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.

108 τρέφουσιν Casaubon: φέρουσιν MSS.

114 κύματ' εὐρέϊ MSS.:

ἂν add. Porson, Wakefield.

117 στρέφει Reiske: τρέφει MSS.

118 ὥσπερ A: ὥστε L.

120 ἀναμπλάκητον schol. in L: ἀμπλάκητον

A, vulg.: ἀπλάκητον L.

123 αἰδοῖα Musgrave: ἀδεῖα MSS.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλπος θεοῦ, 145
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνῇ
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἧτοι πρὸς ἀνδρὸς ἣ τέκνων φοβουμένη. 150
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἶον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερωῶ.
 ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἀναξ 155
 ὠρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὐπω φράσαι, 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε κοῦ θανούμενος.
 νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρεῖή μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρώας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
 χρόνον προτάξας, ὥς τρίμηνον ἡνίκα 165
 χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖή σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπῆτῳ βίῳ.
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, 170
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

163 νέμοι L, vulg.: μένειν A. 164 τρίμηνον MSS. (-os conj. Wakefield.)—ἡνίκα' ἂν MSS.: corr. Dawes. 165 κἀνιαύσιος MSS. (-on conj. Brunck.)

τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεών·
 ὧσθ' ἡδέως εὐδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμέ 175
 φόβῳ, φίλῃ, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
 πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῇ
 στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Διγάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων 180
 ὅκνον σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
 καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κακῇ μάχῃς
 ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχαωρίοις.

ΔΗ. τίς εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολυζήλον πόσιν 185
 ἤξειν, φανέντα σὺν κρᾷ νικηφόρῳ.

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. ἐν βουθερείᾳ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
 Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦδ' ἐγὼ κλύων
 ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε 190
 πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῶμην χάριν.

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεςτιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓ. οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
 κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς 195
 κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
 τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
 οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
 οὕτως ἐκείνος οὐχ ἐκῶν, ἐκοῦσι δὲ
 ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ.

ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις, 200
 ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
 φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἶ τ' εἴσω στέγης
 αἶ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὥς ἄελπτον ὄμμι ἐμοὶ

φήμης ἀνασχὼν τῇσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφεστίοις 205

ἀλαλαγαῖς ἃ μελλόννυμφος, ἐν δὲ
κοινὸς ἀρσένων ἔτω

κλαγγὰ τὸν εὐφάρετραν

Ἐπόλλω προστάταν· ὁμοῦ δὲ

παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὦ παρθένοι, 210

βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον

Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας. 215

αἰέρομ', οὐδ' ἀπώσομαι

τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.

ἰδοῦ μ', ἀναταράσσει

εὐοῖ μ'

ὁ κισσός, ἄρτι βακχίαν 220

ὑποστρέφων ἄμιλλαν.

ἰὼ ἰὼ Παιάν·

ἴδ', ὦ φίλα γύναι,

τάδ' ἀντίπρῳρα δῆ σοι

βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.

ΔΗ. ὀρώ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος 225

φρουρὰν παρήλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·

χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔννεπ' ὡ, χρόνῳ

πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἔγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,

γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230

πράσσουντ' ἀνάγκῃ χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

205 ἀνολολύξετε L: ἀνολολύξατε r: corr. Burges. 206 ἀλα-
λαγαῖς r: ἀλαλαῖς L, A.—ἀ μελλόννυμφος Erfurdt: ὁ μελλόννυμφος MSS.
209 Ἐπόλλωνα MSS.: corr. Dindorf. 220 βακχίαν MSS.: corr.
Brunck. 222 ἴδ' Dindorf: ἴδε ἴδ' MSS. 226 φρουρὰ MSS.: corr.
Musgrave. 228 φέρεις L: φέρει r.

- ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἑρακλέα προσδέξομαι.
- ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσῳ βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς, πατρῴας εἴτε βαρβάρου; λέγε.
- ΛΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοίς, ἐνθ' ὀρίζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.
- ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἥ 'πὸ μαντείας τινός;
- ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ 240
χώραν γυναικῶν ὧν ὀρᾷς ἐν ὄμμασιν.
- ΔΗ. αὖται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
- ΛΙ. ταύτας ἐκείνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245
- ΔΗ. ἦ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνῆριθμον;
- ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φήσ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεῖς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦναιδος λαβὼν
ᾧσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κούχ' ἠλίωσε τοῦπος, ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτεῖαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,

238 τέλη L, vulg.: τελεῖ A. 240 εὐχαῖς L, vulg.: εὐκταί A.

243 ξυμφοραὶ A: ξυμφοραῖ L (the ι added by S), vulg.

ξένου παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί,
 λέγων, χεροῖν μὲν ὥς ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
 φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ὥς ἐλευθέρου
 ῥαίλοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν φνωμένος,
 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
 ὥς ἵκετ' αὖθις Ἰφίτος Τιρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
 ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἀναξ
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος 275
 πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθούνεκ' αὐτὸν μούνον ἀνθρώπων δόλφ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
 Ζεὺς τὰν συνέγνω ξὺν δίκη χειρουμένφ·
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κείνοι δ' ὑπερχλίωντες ἐκ γλώσσης κακῆς
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἶσ' οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾷς,
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
 χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285
 ἐφέϊτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὧν κείνφ τελῶ.
 αὐτὸν δ' ἐκείνου, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα
 ῥέξῃ πατρώφ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
 φρόνει νιν ὥς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290

ΧΟ. ἀνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,
 τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγφ.
 ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ

281 ὑπερχλίωντες L¹ (and lemma of schol.): ὑπερχλιδῶντες L², vulg.

292 τὰ δὲ Scaliger: τῶν δὲ MSS.

- κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν. 295
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπομένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας, 300
αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαίε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοῦμὸν οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῇσδέ γε ζώσης ἔτι. 305
οὔτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἣ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; 310
τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ὥκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνῃ.
ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνεις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις. 315
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἦκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἤνυτον.
ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ 320
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἶ.
ΛΙ. οὐ τάρτα τῷ γε πρόσθεν οὐδέν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διήσει γλώσσαν, ἥτις οὐδαμὰ

308 τεκνοῦσσα Brunck: τεκοῦσα L, A, vulg.: τεκνοῦσα Triclinius.

316 τῶν τυράννων L, A, vulg.: του τυράννων Γ.

323 διήσει

Wakefield: διόλσει MSS.

- προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος 325
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
 διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
 κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
- ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
 οὔτως ὅπως ἡδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς 330
 τοῖς οὔσιν ἄλλην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην λάβῃ·
 ἄλις γὰρ ἡ παρούσα. πρὸς δὲ δώματα
 χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἷ θέλεις
 σπεύδης, ἐγὼ δὲ τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.
- ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμείνας', ὅπως 335
 μάθης ἄνευ τῶνδ' οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω,
 ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἂ δεῖ·
 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
- ΔΗ. τί δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
- ΑΓ. σταθεῖς' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος 340
 μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
- ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
 καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
- ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
- ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαινέτω. 345
- ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως
 φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἡ νῦν κακός,
 ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
- ΔΗ. τί φής; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
 ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει. 350
- ΑΓ. τούτου λέγοντος τᾶνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
 ταύτης ἕκατι κείνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι

331 τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι L, vulg.: τοῖς οὔσιν ἄλλην Triclinius: λάβῃ Blaydes. (λύπην...διπλὴν conj. F. W. Schmidt.)

343 ἡ 'μοὶ Grotdeck: ἡ μοι MSS.

τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἐρως δέ νιν
 μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε, 355
 οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ὑπ' Ὀμφάλλῃ πένων
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
 ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
 ἀλλ' ἥνικ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
 τήν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχοι λέχος, 360
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
 ἐπιστρατεύει πατρίδα τήν ταύτης, ἐν ᾗ
 τὸν Εὐρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
 κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὥς ὀρᾷς, ἤκει δόμους 365
 ὥς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
 οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σέ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίῳ
 ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὁμῶς.
 ΔΗ. οἷμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; 375
 τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δίστηνος· ἄρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;
 ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄνομα καὶ φύσιν·
 πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380
 Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκείνου οὐδαμὰ
 βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

356 ὑπ' Ὀμφάλλῃ] ὑπ' Herwerden: ἐπ' L (perh. made from ὑπ'), vulg.:
 ἀπ' r. 362—364 Hartung rejects from τήν ταύτης to πατέρα (those
 words included). 363 τὸν Εὐρυτον τόνδ'] τόνδ' r: τῶνδ' L, A, vulg.
 379 ἡ κάρτα Canter: ἡ καὶ τὰ MSS.—ὄνομα Fröhlich: ὄμμα MSS.

- ΧΟ. ὅλοινοιτο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὅς ἀσκέῃ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.
- ΔΗ. τί χρὴ ποεῖν, γυναῖκες; ὥς ἐγὼ λόγοις 385
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
- ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρος, ὥς τάχ' ἂν σαφῇ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
- ΔΗ. ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
- ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποεῖν; 390
- ΔΗ. μίμν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
- ΛΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὥς ἔρποντος, ὥς ὀρᾷς, ἐμοῦ.
- ΔΗ. ὥς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν 395
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
- ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρῆζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
- ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς;
- ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
- ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἤκεις ἄγων; 400
- ΛΙ. Εὐβοίης· ὦν δ' ἔβλασται οὐκ ἔχω λέγειν.
- ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὦδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
- ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δὴ με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
- ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.
- ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

391 f. These two vv. are given by L to Deianeira, but by A and most mss. to the Chorus. 394 ὡς ὀρᾷς Wakefield and Wunder: εἰσορᾷς mss. 396 καὶ νεώσασθαι mss.: corr. Hermann. 397 and 399 are given by A and most mss. to Lichas, but by L to the Messenger. 398 νέμεις mss.: corr. Nauck. 402—433 Throughout this passage L either omits to indicate the persons, or gives them wrongly, substituting ΔΗ. for ΑΓ., and ΑΓ. for ΛΙ. The Aldine substitutes ΔΗ. for ΑΓ. throughout, but has ΛΙ. in the right places. Cp. on 403, 412. 403 ἐρωτήσας ἔχεις L: ἐρωτήσας ἔχεις A, vulg., and Ald.: corr. Tyrwhitt.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
- ΑΓ. τί δῆτα; ποῖαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;
- ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
- ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
- ΛΙ. ἄπειμι· μῶρος δ' ἦ πάλαι κλύων σέθεν.
- ΑΓ. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. 415
- ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρήζεις· καὶ γὰρ οὐ συνηλὸς εἶ.
- ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δῆπου; ΛΙ. φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
- ΑΓ. οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὀρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν; 420
- ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
- ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίῳν
ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
- ΛΙ. ναί·
κλύειν γ' ἔφασκον. ταῦτό δ' οὐχὶ γίγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον.
- ΑΓ. ποῖαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
- ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
- ΑΓ. ὃς σοῦ παρὼν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείῃ πᾶσα, κούχῃ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
- ΛΙ. ἄνθρωπος, ὃ δέσποινα, ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος. 435
- ΔΗ. μή, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος

412 ποικίλας ἔχεις L (' add. S): ποικίλας ἔχεις A, vulg. (ποικίλλας Ald.): corr. Tyrwhitt. 422 πάρα Bothe: παρὼν MSS.

Διὸς καταστράπτουτος, ἐκκλέψῃς λόγον.

οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,

οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιδε τάνθρώπων, ὅτι

χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεί.

440

Ἐρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται

πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ·

οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,

κάμου γε· πῶς δ' οὐ χάτέρας οἷας γ' ἐμοῦ;

ὥστ' εἴ τι τῶμῳ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ

445

ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,

ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ

τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.

οὐκ ἔστι ταῦτ'· ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν

ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·

450

εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν

θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθῇσιν κακός.

ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τάληθές· ὥς ἐλευθέρῳ

ψευδεῖ καλεῖσθαι κῆρ πρόσσεστιν οὐ καλή.

ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·

455

πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.

κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ

τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·

τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χάτέρας

πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δῆ;

460

κουῖπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν

ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ

κάρτ' ἐντακεῖν τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ

ᾧκτιρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι

τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,

465

καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἐκούσα δύσμορος

ἔπερσε κάδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν

ῥέιτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν

πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἰεί.

ΧΟ. πιθοῦ λεγούσῃ χρηστά, κοῦ μέμψει χρόνῳ 470
γυναικὶ τῇδε, καὶ ἐμοῦ κτήσῃ χάριν.

ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλῃ δέσποιν', ἐπεὶ σε μανθάνω 475
θνητὴν φρονούσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα,
πάν σοι φράσω τάληθές οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.

ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἑρακλῇ
διήλθε, καὶ τῇσδ' οὔνεχ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῶος Οἰχαλία δορί.

καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν, 480
οὔτ' εἶπε κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ,

ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.

ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον, 485
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν

καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
οὓς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.

ὥς τ' ἄλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
τοῦ τῇσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσων ἔφυ.

ΔΗ. ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν, 490
κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,

θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ὥς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,

ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι, 495
καὶ ταῦτ' ἄγῃς· κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε

χωρεῖν, προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

στρ. ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας αἰέ.
2 καὶ τὰ μὲν θεῶν

3 παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

470 πείθου MSS. : corr. Dindorf.

476 ἡρακλῇ A: ἡρακλεῖ L.

491 ἐξαρούμεθα γ: ἐξαιρούμεθα L, vulg.

4 οὐδὲ τὸν ἔννυχον "Αιδαν,
 5 ἣ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 6 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 7 τίνες ἀμφίγυνοι κατέβαν πρὸ γάμων, 505
 8 τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξήλθον ἄεθλ'
 ἀγώνων;

ἀντ. ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένης, ὑψίκερω τετραόρου
 2 φάσμα ταύρου,
 3 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ 510
 4 ἦλθε παλίντονα Θήβας
 5 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 6 παῖς Διός· οἱ τότε ἀολλεῖς
 7 ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων·
 8 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ραβδονόμει
 ξυνοῦσα. 516

ἐπ. τότε ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
 ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, 520
 ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἅ δ' εὐῶπις ἀβρὰ
 τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
 ἦστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν. 525
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·
 τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει·
 κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

504 τίνες ἀμφίγυνοι] τίνες add. Hermann. 510 βακχείας MSS.:
 corr. Brunck. 526 ἐγὼ δὲ μάτηρ MSS.: ἀγὼν δὲ μαργᾶ conj. J.
 528 ἐλεινὸν MSS.: corr. Porson.

- ΔΗ. ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὥς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὥς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 535 τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη.
 κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην,
 παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὺ' οὔσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
 540 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἑρακλῆς,
 ὁ πιστὸς ἡμῖν καγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
 545 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὁρῶ γὰρ ἦβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσιν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
 ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἑρακλῆς
 550 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναιῖκα νοῦν ἔχουσιν· ἣ δ' ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λώφημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 555 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
 θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέεσσον φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνελόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνον βροτοὺς
 560 μισθοῦ ἴκοντο χερσίν, οὔτε πομπίμοις
 κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσιν νεώς.

551 καλῆται A: καλεῖται L.

554 λώφημα J.: λύπημα MSS.

- ὃς κἀμέ, τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἑρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἡὔσ' ἐγώ· 565
 χῶ Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε· παῖ γέροντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ, 570
 πορθμῶν, ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
 ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἶμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἥ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενὸς σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἑρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα 580
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπεύρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἑρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.
 ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
 ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν 590
 ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.
 ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς

562 τὴν πατρῶον ἡνίκ' ἐς πόλιν conj. J.

570 πιθῇ (sic) A: πυθῇ L (with γρ. πι+).

ἔχειν, ἔχοις ἂν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595

μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς σκότῳ
κὰν αἰσχυρὰ πράσσης, οὐποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.

ΛΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὥς ἐσμέν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις,

ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφῃ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρι τῆς ἐμῆς χερός.

διδούς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, 605

μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου

μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,

πρὶν κείνος αὐτὸν φανερός ἐμφανῶς σταθεῖς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῃ.

οὕτω γὰρ ἠὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,

στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς

θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.

καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὖμαθὲς

σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται. 615

ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,

τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὣν περιστὰ δρᾶν·

ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι

κάμου ξυνελθοῦς' ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.

ΛΙ. ἀλλ' εἵπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620

βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,

τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,

602 τόνδε ταναῦφῃ Wunder: τόνδε γ' εὐύφῃ MSS. ('α' written over εὐ
in L by S: schol. γρ. εὐύφῃ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦφῃ.) 615 ἐπὶ μαθήσεται

Billerbeek: ἐπ' ἔμμα θήσεται MSS.

621 οὐ τι A: οὐ τοι L.

λόγων τε πίστιν ὦν λέγεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὥς ἔχοντα τυγχάνει.

625

ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὀρώϊ·
προσδέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρὸς λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰκείμεν εἰ ποθοῦμεθα.

630

στρ. α'. ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα

2 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

3 Οἷτας παραναιετάοντες, οἳ τε μέσσαν Μηλίδα παρ
λίμναν

635

4 χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

5 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

6 Πυλάτιδες κλεόνται·

ἀντ. α'. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν

640

2 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

3 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον
μούσας.

4 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

5 σοῦται πάσας ἀρετᾶς

645

6 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκουσ·

στρ. β'. ὃν ἀπόπτολιν εἵχομεν παντᾶ,

2 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσai

3 χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·

623 λέγεις Wunder: ἔχεις MSS.

628 αὐτὴν A: αὐτὴν θ' L, vulg.

636 παρ Triclinius: παρὰ MSS.

(παραλίμναν L.)

639 κλέονται Mus-

grave: καλέονται MSS.

642 ἀχῶν Elmsley: ἰάχων L, vulg. (ἰαχῶν r.)

644 ἀλκμήνας τε κόρος MSS. (κοῦρος A): τε del. Triclinius.

645 σοῦται

Blomfield, Elmsley: σεῦται MSS.

4 ἂ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
 5 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
 6 πάγκλαυτος αἰὲν ὄλλυτο·
 7 νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεῖς
 8 ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

ἀντ. β'. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ σταίη 655
 2 πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῶ,
 3 πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
 4 νασιῶτιν ἐστίαν
 5 ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·
 6 ὅθεν μόλοι πανίμερος, 660
 7 τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
 8 συγκαρθεῖς ἐπὶ προφάσει φάρους.

ΔΗ. γυναιῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
 πεπραγμέν' ἦ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
 ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665
 ΔΗ. οὐκ οἶδ'. ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
 κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
 ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἑρακλεῖ δωρημάτων;
 ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
 ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670
 ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
 ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἣν φράσω,
 γυναιῖκες, ὑμᾶς θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρτίως
 ἔχριον, ἀργῆς οἶος εὐέρου πόκος, 675
 τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς

660 πανίμερος Mudge: πανάμερος MSS. 662 συγκαρθεῖς] συντακεῖς
 conj. F. A. Paley.—φάρους M. Haupt: θηρός MSS. 672 ἦν Erfurdt:
 ἂν MSS. 673 ὑμᾶς J.: ὑμῖν L, vulg. (ἡμῖν r.)—μαθεῖν A, vulg.:
 λαβεῖν L (with μ written above λ, and θ above β, by the first hand):
 παθεῖν r. 675 ἀργῆς...πόκος Wunder, Lobeck: ἀργήτ'...πόκῳ MSS.

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἔδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
 καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,
 ἦ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θήρ με Κένταυρος πονῶν 680
 πλευρὰν πικρᾷ γλωχίνι προὔδιδάξατο,
 παρήκα θεσμῶν οὐδέεν, ἀλλ' ἐσφζόμην,
 χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν.
 καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων·
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτίνος τ' αἰὲ 685
 θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμέ,
 ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί που.
 κᾶδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην, 690
 κᾶθηκα συμπτύξας' ἀλαμπές ἡλίου
 κοίλῳ ζυγαστρῷ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
 ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως 695
 τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
 ἀκτὶν' ἐς ἡλιώτιν· ὥς δ' ἐθάλπετο,
 ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηγκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. 700
 τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὁπώρας ὥστε πρίονος ποτοῦ
 χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
 ἐμοὶ παρέσχ' εὖνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὑπερ;

οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει
 χρῆζων ἔθελγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἂν θίγη, 715
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὄδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξη γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσεται,
 ταύτῃ σὺν ὀρμῇ καμὲ συνθανεῖν ἅμα· 720
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακῇ πεφυκέναι.

ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει·
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 725
 οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλείσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
 ὀργῇ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἐστ' οἴκοι βαρύ. 730

ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστὴρ πατρός ὃς πρὶν ὦχετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μήτερ, ὥς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἥ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἥ σεσωσμένην 735
 ἄλλου κεκληῆσθαι μητέρ', ἥ λῶους φρένας

715 χῶνπερ Wakefield: χ' ὥσπερ L, vulg. (χῶσπερ ἂν θίγη r.)

720 ὀρμῇ L (with γ superscr. by the first hand): ὀργῇ A. 730 οἴκοις
 MSS.: corr. Wakefield. 731 λόγον] γρ. λόγον schol. in L: χρόνον MSS.

τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.

ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

740

ΔΗ. οἴμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΤΛ. ὃν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποεῖν;

ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄξηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;

745

ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάξεις τάνδρῃ καὶ παρίστασαι;

ΤΛ. εἰ χρή μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.

ὅθ' εἶπε κλεινὴν Εὐρύτου πέрсας πόλιν,
νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθίνια,

750

ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον

Κήναιον ἔστιν, ἔνθα πατρώῳ Διὶ

βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·

οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.

755

μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς

κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἔκετ' οἰκεῖος Λίχας,

τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·

ὃν κείνος ἐνδύς, ὥς σὺ προὔξεφίσσο,

ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων

760

λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ

ἐκατὸν προσήγε συμμιγῇ βοσκήματα.

καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἔλεω φρενὶ

κόσμῳ τε χαίρων· καὶ στολῇ κατηύχετο·

ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο

765

φλοῖξ αἱματηρὰ καπὸ πιείρας δρυός,

ἰδρὼς ἀνῆγει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσεται

πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,

χιτῶν ἄπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὁστέων
 ἄδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας 770
 ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὥς ἐδαίνυτο.
 ἐνταῦθα δὴ ἔβόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 καὶ κείνος ὥς ἤκουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
 κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.
 ἄσπας δ' ἀνηυφήμησεν οἴμωγῇ λεῴς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κοῦδεῖς ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν. 785
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἴμωγῇ βοῶν, 790
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
 οἶον κατακτήσαιοτο λυμαντὴν βίου,
 τότε ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
 δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ·
 ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
 μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·

770 ὀδαγμὸς MSS.: corr. Brunck.

778 πλευμόνων A: πνευμόνων

L. 783 ἀνευφήμησεν Brunck: ἀνευφώνησεν A, vulg. (ἀνευ φωνῆς
 ἐν L.) 788 Λοκρῶν τ'] τ' ὀμ. MSS., add. Diogenes Laertius 10. 137.

ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θές
 ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν· 800
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
 πόρθημεν σον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκῆψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
 βρυχώμενον σπασμοῖσι· καὶ νιν αὐτίκα 805
 ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μήτηρ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
 καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σε ποίνιμος Δίκη
 τείσται· Ἐρινύς τ'· εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες, 810
 πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας, ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟ. τί σίγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὀθούνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΛ. ἐὰτ' ἀφέρπειν· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν 815
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.
 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
 μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκούσα δρᾷ;
 ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
 τῶμῳ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι. 820

στρ. α'. ΧΟ. ἴδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμειξεν ἄφαρ
 2 τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
 3 τὰς παλαιφάτου προνοίας,
 4 ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέροι
 5 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825
 6 τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τὰδ' ὀρθῶς
 7 ἔμπεδα κατουρίζει. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 8 ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον πόνων ἔχοι θανῶν λα-
 τρείαν; 830

799 με θές Wakefield: μέθες MSS.
 schol.): καλῶς MSS.

816 καλός Brunnck (from
 830 πόνων add. Gleditsch.

ἀντ. α'. εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονία νεφέλα
 2 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 3 πλευρά, προστακέντος ἰοῦ,
 4 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 5 πῶς ὄδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι, 835
 6 δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
 7 φάσματι; μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
 8 Νέσσου ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840

στρ. β'. ὦν ἄδ' ἅ τλάμων ἄοκνος, μεγάλην προσορῶσα
 δόμοισι βλάβαν νέων
 2 αἴσσουσαν γάμων, τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλε· τὰ
 δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 3 γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαῖσι συναλλαγαῖς 845
 4 ἣ πού ὀλοὰ στένει,
 5 ἣ πού ἀδινῶν χλωρὰν
 6 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 7 ἅ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν 850
 8 καὶ μεγάλην ἄταν.

ἀντ. β'. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· κέχυται νόσος, ᾧ πόποι,
 οἶον ἀναρσίων
 2 οὐπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος
 οἰκτίσαι.
 3 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός, 856

833 πλευρᾷ MSS.: corr. Triclinius, Erfurdt. 834 ἔτρεφε Lobbeck:
 ἔτεκε MSS. 837 μελαγχαίτα δ'] δ' Wakefield: τ' L, vulg. 839 f.
 νέσου θ' ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα L. So most MSS. (some
 with νέσσου): but V² has νέσσου θ' ὑποφόνια. Hermann, omitting Νέσσου
 θ', wrote ὑπόφωνα δολιόμυθα. The reading in the text is that of Gleditsch.
 841 ἄοκνον MSS.: corr. Musgrave. 842 δόμοις MSS.: corr. Triclinius.
 843 αἰσσόντων MSS.: corr. Nauck.—αὐτὰ Blaydes: οὐ τι MSS. 844 ἄλλο-
 θρόου MSS.: corr. Erfurdt. 845 ὀλεθρίαῖς MSS.: corr. Triclinius.
 853 ff. οἶον ἀναρσίων | οὐπω ἀγακλειτὸν | Ἡρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι
 L, vulg. (Ἡρακλέα r: ἐπέμολε Triclinius.) Ἡρακλέους was prob. a gloss.
 οἶον ἀναρσίων | ὕπ' οὐπω τοῦδε σῶμ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολε κ.τ.λ. conj. J.

4 ἂ τότε θοᾶν νύμφαν
 5 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 6 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 7 ἂ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερά 860
 8 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜ. Α. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένον;
 τί φημί; 865

ΗΜ. Β. ἤχει τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχή
 κωκυτὸν εἶσω, καί τι καινίζει στέγη.

ΧΟ. ξύνες δὲ
 τήνδ' ὥς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι. 870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὥς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἤρξεν τὸ δῶρον Ἑρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὥς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

κομμός. ΧΟ. τάλαιν', ὀλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡ. σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν. ΧΟ. εἰπὲ τῷ μὶν ὄρω,
 γύναι, ξυντρέχει. 880

ΤΡ. αὐτὴν διηΐστωσε. ΧΟ. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
 τάνδ' αἰχμᾶ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα; 885

869 ἀήθης MSS.: ἀηδῆς London ed. of 1722: ἀγηθῆς conj. J. 879
 σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν MSS.: corr. J. H. H. Schmidt. 883 τάνδ'
 αἰχμᾶν L, vulg.: corr. Hermann.

- ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.
 ΧΟ. ἐπείδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;
 ΤΡ. ἐπείδον, ὥς δὴ πλησία παραστάτις.
 ΧΟ. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 ΤΡ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 ΧΟ. τί φωνεῖς; ΤΡ. σαφηνῇ.
 ΧΟ. ἔτεκεν ἔτεκε δὴ μεγάλην
 ἅ νέορτος ἅδε νύμφα
 δόμοις τοῖσδ' Ἑρινύν. 895
- ΤΡ. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παρούσα πλησία
 ἔλευσσεσ οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ὤκτισας.
 ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι;
 ΤΡ. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
 ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη, 900
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῶν πατρί,
 κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
 βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένονιτ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου 905
 ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος·
 ἄλλη δὲ κᾶλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἷ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη 910
 καὶ τῆς ἐπ' ἄλλοις ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὀρώ
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
 κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη

893 ἔτεκε δὴ J. H. H. Schmidt: ἔτεκεν MSS. 894 ἅ νέορτος
 schol.: ἂν ἔορτος L: ἀνέορτος A, vulg. 895 δόμοισι MSS.: corr. Nauck.
 905 γένονιτ' ἐρήμη MSS.: corr. Nauck. 911 καὶ τὰς ἀπαιδὰς ἐς τὸ
 λοιπὸν οὐσίας MSS.: corr. J.

φρούρουν· ὀρώ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν· ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά, 920
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὥς ἔμ' οὐποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνάτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνω χερὶ
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
 προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθενον,
 τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 καὶν ᾧ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὀρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὥς ἐφάψειεν τόδε,
 ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὐνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε. 935
 καὶ νταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὥς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῇ, 940
 κλαίων ὀθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐστίν· ὥστ' εἴ τις δύο
 ἦ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

918 εὐναστηρίοις MSS.: corr. Dindorf. 924 ἧ Wakefield: ᾧ MSS.
 931 ὑφ' L, vulg.: ἐφ' A. 942 βίον MSS.: corr. Wakefield.
 944 ἦ καὶ πλείους τις L, vulg. (ἦ καὶ πλέους τις r): corr. Dindorf.

μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον, 945
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

στρ. α'. ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
2 πότερα μέλεα περαιτέρω,
3 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω.

ἀντ. α'. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, 950
2 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
3 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

στρ. β'. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
2 γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,
3 ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως 955
4 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
5 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
6 μῶνον εἰσιδοῦς' ἄφαρ·
7 ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις
8 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν 960
9 ἄσπετόν τι θαῦμα.

ἀντ. β'. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν
2 προὔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
3 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
4 παῖ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου 965
5 προκηδομένα βαρεῖαν
6 ἄψοφον φέρει βάσιν.
7 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
8 τί χρὴ, θανόντα νιν, ἧ καθ'
9 ὕπνον ὄντα κρῖναι; 970

947 πότερα πρότερον Dindorf: πότερ' ἂν πρότερα L (πότερα πρότερ' ἂν γ).

948 μέλεα Musgrave: τέλεα MSS. 951 μένομεν Erfurdt: μέλλομεν

MSS. 956 Ζηνὸς Triclinius: Διὸς MSS. 963 After ἀηδών L and

most MSS. add ξένοι: del. Triclinius. 966 προκηδομένα A: -αν L.

969 θανόντα] θάνατον conj. Bothe, φθίμενον Hermann.

ΤΛ. οἷμοι ἐγὼ σοῦ,
 πάτερ, οἷμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
 τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἷμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
 ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος· 975
 ζῇ γὰρ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακῶν
 στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φής, γέρον; ἢ ζῇ;
 ΠΡ. οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
 κάκκινήσεις κάνασθήσεις
 φοιτάδα δεινὴν 980
 νόσον, ὦ τέκνον. ΤΛ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέφ
 βάρος ἄπλετον· ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
 ποῖ γὰς ἤκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
 κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκοις 985
 ὀδύναις; οἷμοι μοι ἐγὼ τλάμων·
 ἢ δ' αὖτ' αὖτ' μιὰ βρύκει. φεῦ.
 ΠΡ. ἄρ' ἐξήδη σ' ὅσον ἦν κέρδος
 σιγῇ κεῖθιν, καὶ μὴ σκεδάσαι
 τῷδ' ἀπὸ κρατὸς 990
 βλεφάρων θ' ὕπνον; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
 στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσω.
 ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
 ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι
 μελέφ χάριν ἡνύσω, ὦ Ζεῦ. 995

971 f. ὦμοι ἐγὼ σου πάτερ | ὦμοι ἐγὼ σου μέλεος L, vulg. (σοῦ
 bis Brunck: οἷμοι bis Dindorf.) The defect in the anapaestic dimeter
 (972) could be removed by substituting πάτερ, ὦ for the second σοῦ.
 986 οἷμοι μοι] μοι add. Brunck. 988 ἐξήδη σ' Wecklein: ἐξήδησ L,
 vulg. 994 οἶων F. J. Martin: ἀνθ' οἶων θυμάτων MSS.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἶαν·
 ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
 ὠφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
 μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
 τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης
 ἱατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
 χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
 θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

1000

στρ. α'. ἔ ἔ,

2 ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον ὕστατον,
 3 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι.

1005

στρ. β'. πᾶ πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;

2 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
 3 ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύση.

ἦπταί μου, τοτοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ
 πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἄνδρες, οὓς δὴ
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατὰ τε δρῖα πάντα καθαίρων
 ὠλεκόμαν ὁ τάλας· καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχοις τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

1011

ἀντ. α'. ἔ ἔ,

2 οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βία θέλει
 3 μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

1015

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
 ἢ κατ' ἐμὴν ῥώμαν, σὺ δὲ σύλλαβε, σοὶ γὰρ ἐτοίμα
 ἐς πλεόν ἢ δι' ἐμοῦ σφίζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε,

1005 ὕστατον] εὐνᾶσαι L: εὐνάσαι A, vulg.: corr. Wunder from schol.
 in L (γρ. ὕστατον). 1006 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι] ἐᾶτέ με δύστανον

εὐνᾶσαι L (εὐνάσαι A: εὐνᾶσθαι Ellendt): corr. Hermann. 1007 πᾶ

πᾶ Seidler: πᾶ MSS. 1009 ἀντέτροφας L, vulg.: corr. Erfurdt.

1011 οὓς MSS.: οἷς Wakefield. 1013 ἐπιτρέψει γ: ἀποτρέψει L, vulg.

1016 βία Wakefield: βίου MSS. 1019 f. σοὶ γὰρ ἐτοίμα | ἐς πλεόν]

σοὶ τε γὰρ ὄμμα | ἔμπλεον MSS. (ἔμπλεων γ): corr. J.

λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἔξανύσαι βίοντον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

στρ. γ'. ΗΡ. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; τᾷδέ με τᾷδέ με
2 πρόσλαβε κουφίσας. ἔ' ἔ, ἰὼ δαίμον. 1025

ἀντ. β'. θρόσκει δ' αὖ, θρόσκει δειλαία
2 διολοῦσ' ἡμᾶς
3 ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὦ Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ
παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτίρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ'
ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος· τὰν ᾧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038
αὐτως, ᾧδ' αὐτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς Ἄιδας,

ἀντ. γ'. ὦ Διὸς αὐθαίμων, εὔνασον εὔνασόν μ'
2 ὠκυπέτα μόρω τὸν μέλεον φθίσας. 1041

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἷαις οἷος ὦν ἐλαύνεται. 1045

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοῦ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοῦπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προὔθηκεν οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρύσθεὺς ἐμοί,
οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050

1021 f. ὀδυνᾶν...βίοντον Musgrave: ὀδύναν...βιότον MSS.—θύραθεν | ἔστι] θύραξ' ἐν|εστὶ L (with θ written above ξ by the first hand), vulg.
1023 ὦ παῖ Seidler: ὦ παῖ παῖ L, vulg. 1031 ὦ Παλλάς Παλλάς Dindorf: ἰὼ Παλλάς MSS. 1033 τὸν φύτορ' Dindorf: τὸν φύσαντ' MSS.
1038 τὰν Seidler, Erfurdt: αἶν MSS. 1039 f. ὦ Διὸς αὐθαίμων, | ὦ γλυκὺς Ἄιδας MSS.: corr. Seidler. 1041 εὔνασόν μ' εἵνασον L, vulg.: corr. Erfurdt, Bergk. 1046 κοῦ λόγῳ Bothe: καὶ λόγῳ MSS.

καθῆψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ἑρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου 1055
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενῆς
στρατὸς Γιγάντων οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος οὔθ' ὄσσην ἐγὼ 1060
γαίαν καθαίρων ἰκόμεν, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς φῦσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὥς εἰδῶ σάφα
εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης ὀρών
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκη κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτιρόν τέ με 1070
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμεν κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἠῦρημαι τάλας. 1075
καὶ νῦν προσελθὼν στήθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὀράτε τὸν δύστηνον, ὥς οἰκτρῶς ἔχω. 1080
αἰαῖ, ὦ τάλας, αἰαῖ,

1062 φῦσα Nauck: οὔσα MSS.

1074 εἰπόμεν schol. *Ai.* 317, 1: ἐσπόμεν L, vulg.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὖ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διαβόρος νόσος.

ῶναξ Ἀΐδη, δέξαι μ',
ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

1085

ἔνσεισον, ῶναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,

1090

ὑμεῖς δὲ κείνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κάπροσῆγορον,
βία κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῖα τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἑρμάνθιον τε θήρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσεῶν
δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.

1095

1100

ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κούδεις τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὦδ' ἀναρθρος καὶ κατερρακωμένος
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, καὶν τὸ μηδὲν ὦ
καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κακ τῶνδε· προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι
καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανῶν ἐτεισάμην.

1105

1110

ΧΟ. ὦ τλήμον Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ

1091 ὑμεῖς δὲ (sic) κείνοι L: ὑμεῖς ἐκείνοι A, vulg.

1096 ὑπείροχον MSS.: corr. Bentley, S. Clarke.

ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλῆσεται.

ΥΛ. ἐπεὶ παρέσχεσ ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως. 1115
αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.

δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει
θυμῷ δύσοργος· οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ κὰν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. εἰπὼν δ' χρήξεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν 1120
οὐδὲν ξυνίημ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΥΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἔκουσία.

ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ; 1125

ΥΛ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΥΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΥΛ. λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς. 1130

ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡ. οἴμοι· πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΥΛ. κὰν σοῦ στραφεῖη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπέ δ' ἦ νοεῖς. 1135

ΥΛ. ἅπαν τὸ χρῆμ', ἤμαρτε χρηστὰ μωμένῃ.

ΗΡ. χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ;

ΥΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140

ΥΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡ. ἰὸν ἰὸν δύστηνος, οἴχομαι τάλας·
ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.

1136 μωμένη r, Heath: μνωμένη L, vulg.

- οἶμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἔν' ἔσταμεν. 1145
 ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
 κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
 κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
 μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
 φήμην πύθῃσθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ. 1150
- ΤΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία
 Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
 παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς' αὐτὴ τρέφει,
 τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστρ' αἰοντάς μάθοις·
 ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ, 1155
 πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
- ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
 φανείς ὁποῖος ὦν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, 1160
 ἀλλ' ὅστις Ἄιδου φθίμενος οἰκῆτωρ πέλοι.
 ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
 φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
 μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, 1165
 ἂ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσου δρυός,
 ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφ'esτώτων ἐμοὶ 1170
 λύσιν τελείσθαι· καῖδόκουν πράξειν καλῶς·
 τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρ' ἀνδρὶ σύμμαχον, 1175

1158 φανείς γ: φανῆς L, vulg.
 θανεῖν ὑπο MSS.: corr. Erfurdt.

1160 πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς
 1172 τὸ δ' L¹: τὸδ' L², vulg.

καὶ μὴ ᾽πιμεῖναι τοῦμόν ὀξύναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΛ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ. 1180

ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΤΛ. ὥς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡ. οὐ θάσσουν οἴσεις μῆδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;

ΤΛ. ἰδού, προτείνω, κούδεν ἀντειρήσεται.

ΗΡ. ὅμνυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κάρα. 1185

ΤΛ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται;

ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΤΛ. ὅμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡ. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὖχου λαβεῖν.

ΤΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὖχομαι δ' ὅμως. 1190

ΗΡ. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΤΛ. οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρή τοῦμόν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα καὶ ξὺν οἷς χρήξεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς 1195
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρῆσαι. γόου δὲ μῆδεν εἰσίτω δάκρυ·
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ 1200
τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ
καὶ νέρθεν ὦν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς.

ΤΛ. οἴμοι, πάτερ, τί δ' εἶπας; οἶά μ' εἴργασαι.

ΗΡ. ὅποια δραστὲ' ἐστίν· εἰ δὲ μή, πατρός
ἄλλου γενοῦ του μῆδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι. 1205

ΤΛ. οἴμοι μάλ' αὖθις, οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον

καὶ μῶνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; 1210

ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΥΛ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·

τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοῦ καμεί τοῦμόν μέρος. 1215

ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνεμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

ΗΡ. τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον;

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. 1220

ΗΡ. ἔγνωσ. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον·

ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὖσεβεῖν

βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος,

προσθού δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·

μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ 1225

κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,

ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.

πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ

σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.

ΥΛ. οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230

τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονούντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡ. ὥς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.

ΥΛ. τίς γάρ ποθ', ἦ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη

μεταίτιος σοὶ δ' αὖθις ὥς ἔχεις ἔχειν,

τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, 1235

ἔλοιτο; κρεῖσσον καμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν

ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1211 τᾶλλα γ' A: τᾶλλα μ' L. 1220 ὥς γ' Schaefer: ὥστ' L, vulg. 1226 λάβοι MSS.: corr. Elmsley. 1228 πείθου L, vulg.: corr. Brunck. 1234 σοὶ δ' Schaefer: σοὶ τ' MSS. 1238 νεμεῖν Brunck: νέμειν MSS.

- ΗΡ. ἀνὴρ ὃδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΛ. οἴμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΛ. δεῖλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τὰπορεῖν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
- ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεοῦς.
- ΤΛ. τοιγὰρ ποιήσω κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γὰρ ἂν ποτε 1250
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς· καὶπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ᾧ παῖ, πρόσθες, ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον ἐς πυρὰν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἵρεσθε· παῦλά τοι κακῶν 1255
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἵργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κάξαναγκάζεις, πάτερ.
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι
νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος 1260
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπὶ χαρτον
τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον.
- ΤΛ. αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτῳι θέμενοι συγγνωμοσύνην, 1265
μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων,

1242 ἀπ' εὐνασθέντος L: ἀπενασθέντος A, vulg.

1263 τελέουσ' Billerbeck: τελέως MSS.

οἳ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ' ἐφορώσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδείς ἐφορᾷ,
 τὰ δὲ νῦν ἐστὼτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 αἰσχροῖα δ' ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

λείπου μὴδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πρήματα καὶ καινοπαθῆ,
 κοῦδ' ἐν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

1275 ἐπ' οἴκων schol. (as a v. l.), T: ἀπ' οἴκων L, A, vulg.

1277 καὶ add. Bentley.

1279

1275

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἌΚΤΗ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη·
ἔνθ' ὧ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς,
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσφ' καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
ὄτ' οὔτε λαιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἐκήλοισ προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἤκοντα, κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα,
τοιαῶδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῇ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνου
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν 20
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἶπερ ἐστὶ σῶν.

ἄ μοι προσελθὼν σίγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
 χώρον τὸν αὐτὸν τόνδ' ἔτ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
 ὡς τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
 ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη.

25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεύ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις·
 δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξύπερθε· καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. ὄρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ.

30

ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφή;

ΝΕ. στιππὴ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδεν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαουουργοῦ τινος
 τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.

35

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕ. ἰοὺ ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
 ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
 καῖστ' οὐχ ἐκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
 κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίῃ μακράν;
 ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
 ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδ' εἴ που.

40

τὸν οὖν παρόντα πέμψου εἰς κατασκοπὴν,
 μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μάλλον ἂν
 ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν.

45

ΝΕ. ἀλλ' ἔρχεται τε καὶ φυλάσσεται στίβος·
 σὺ δ' εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

23 τὸν αὐτὸν Blaydes: πρὸς αὐτὸν MSS.—τόνδ' ἔτ', εἴτ'] τόνδ', ἦτ'
 L (τόνδ' εἴτ' or τόνδε γ' εἴτ' r): corr. Elmsley.

25 ἴη Camerarius:

εἴη MSS.

30 καταυλισθεὶς L: κατακλιθεὶς A.

- ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας 50
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, ὥς ὑπηρέτης πάρει.
- ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτῆτου σε δεῖ 55
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἷ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδοσαν· λέγων ὅς' ἂν
θέλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά. 65
τούτῳ γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὥς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὀμιλία 70
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, 75
ὀλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσεται τῶν ἀνικῆτων ὅπλων.
ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά· 80

61 μόνην A: μόνην δ' L. 66 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς
L^s (οὐδέμ' L¹); vulg.: corr. Buttmann. 79 παῖ Erfurdt: καὶ MSS.

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τι κτήμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

85

ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὕς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἰμ' ἐτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν 90
καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὁκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

95

ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὀρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἡγουμένην.

ΝΕ. τί μ' οὖν ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῇ λέγειν; 100

ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔ. οὐ μὴ πίθεται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105

ΝΕ. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ;

ΟΔ. οὔ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.

ΝΕ. οὐκ αἰσχροὺς ἡγεί δῆτα τὰ ψευδῇ λέγειν;

ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.

ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110

ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς εἰς κέρδος, οὐκ ὁκνεῖν πρέπει.

81 τι L: τοι A. 100 τί μ' οὖν Wakefield: τί οὖν μ' MSS.

110 λακεῖν L¹: λαλεῖν L^c, vulg.

- ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν ;
 ΟΔ. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ ;
 ΟΔ. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὔτ' ἐκείνα σοῦ. 115
 ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ᾧδ' ἔχει.
 ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
 ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς καγαθὸς κεκλή' ἅμα.
 ΝΕ. ἴτω· ποήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρήνεσα ;
 ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,
 ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτε τι
 κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
 μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοία προσῇ·
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου 130
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεῖς τάδε·
 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῶν,
 Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σῶζει μ' αἰεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένα ξένον 135
 2 στέγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν ;
 3 φράζε μοι. τέχνα γὰρ
 4 τέχνας ἐτέρας προὔχει
 5 καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 6 Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται. 140

116 θηρατέ' οὖν Triclinius: θηρατέα L, A, vulg.

129 ἀγνοία L, A, vulg.: ἀγνοία Triclinius.

7 σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν
 8 πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε,
 9 τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

σύστ. α'. ΝΕ. νῦν μέν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
 προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται,
 δέρκου θαρσῶν· ὁπότεν δὲ μόλῃ
 δεινὸς ὀδύτης τῶνδ' οὐκ μελάνθρων,
 πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν
 πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

145

ἀντ. α'. ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, 150
 2 φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῶ·
 3 νῦν δέ μοι λέγ', αὐλὰς
 4 ποίας ἔνεδρος ναίει
 5 καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
 6 μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
 7 μὴ προσπεσῶν με λάθῃ ποθέν·
 8 τίς τόπος, ἥ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει στίβον,
 9 ἔναυλον, ἥ θυραῖον;

155

σύστ. β'. ΝΕ. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κοίτης.

160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
 στίβον ὀγμεύει τῇδε πέλας που.
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερώς,
 οὐδέ τιν' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

165

147 οὐκ J.: ἐκ MSS.

150 After ἄναξ, L and most MSS. add τὸ

σὸν: del. Triclinius.

156 μὴ με λάθῃ προσπεσῶν ποθεν MSS.: corr.

Hermann.

163 τῇδε Blaydes: τόνδε MSS. (τῇδε Γ.)

στρ. β'. ΧΟ. οἰκτίρω νιν ἔγωγ', ὅπως,
 2 μὴ του κηδομένου βροτῶν 170
 3 μηδὲ ξύντροφον ὄμμ' ἔχων,
 4 δύστανος, μόνος αἰεὶ,
 5 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 6 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
 7 χρείας ἵσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
 8 ὦ παλάμαι θεῶν· 177
 9 ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
 10 οἷς μὴ μέτριος αἰών.

ἀντ. β'. οὔτος, πρωτογόνων ἴσως 180
 2 οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
 3 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 4 κεῖται μῦνος ἀπ' ἄλλων,
 5 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 6 θηρῶν, ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ 185
 7 λιμῷ τ' οἰκτρός, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· ὀρεῖ-
 8 α δ' ἀθυρόστομος
 9 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικραῖς
 10 οἰμωγαῖς ὑπακούει. 190

σύστ. γ'. ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·
 θεῖα γάρ, εἴπερ καὶ γώ τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κείνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων, 195
 οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν του μελέτη,
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

177 θεῶν Lachmann: θνητῶν MSS. 187 f. ὀρεῖα Mekler:
 βαρεῖα δ' L, A, vulg. (βαρεῖ·|ἀ δ' Vat. b.) 189 f. πικρᾶς |
 οἰμωγᾶς ὑπόκειται MSS.: πικρᾶς | οἰμωγᾶς ὑπακούει Auratus, Brunck (πικραῖς
 ...οἰμωγαῖς Blaydes). 196 ὥς Porson: ὅπως MSS.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
 χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

200

στρ. γ. ΧΟ. εὖστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. προὔ-
 φάνη κτύπος,
 2 φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του,
 3 ἥ που τῇδ' ἡ τῇδε τόπων.
 4 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του στίβον κατ'
 ἀνάγκαν 206
 5 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει
 6 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ
 θροεῖ.

ἀντ. γ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον, ΝΕ. λέγ' ὃ τι. ΧΟ. φρον-
 τίδας νέας· 210
 2 ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ,
 3 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
 4 ὡς ποιμὰν ἀγροβότας, ἀλλ' ἡ που πταίων ὑπ'
 ἀνάγκας 215
 5 βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν,
 6 ἡ ναὸς ἄξενον ἀνγάζων ὄρμον· προβοᾷ τι γὰρ
 δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι·

τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κακ ποίας πάτρας 220
 κατέσχετ' οὐτ' εὐορμον οὐτ' οἰκουμένην;
 ποίας πάτρας ἂν ἡ γένους ὑμᾶς ποτε
 τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

203 τειρομένου του] του add. Porson. 218 τι γὰρ Wunder: γάρ
 τι MSS. 220 κακ ποίας πάτρας L: ναυτίλῳ πλάτῃ A. 222 πάτρας]
 πόλεως conj. J.—ἂν ὑμᾶς ἡ γένους L: ὑμᾶς ἂν ἡ γένους A: corr. Triclinius.

- φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μὴ μ' ὄκνῳ 225
 δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 ἔρημον ὧδε καῖφιλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμέ 230
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ΝΕ. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὔνεκα
 Ἑλληνέες ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
 ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ. 235
 τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
 χρεῖα; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἰ.
 ΝΕ. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου
 Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς 240
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
 ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός,
 ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίني
 στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν, πόθεν πλέων;
 ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ. 245
 ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
 ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
 ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
 ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾶς;
 ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιιδ' ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250
 ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἦσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
 ΝΕ. ὥς μῆδὲν εἰδότη' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.
 ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μῆδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

228 καλούμενον MSS.: corr. Brunck.

251 οὐδ' ὄνομ' οὐδὲ L, vulg. (οὐδ' οὐνομ' οὐδὲ A): ἄρ' add. Erfurdt.

μῆδ' Ἑλλάδος γῆς μῆδαμὸν διῆλθέ πω·
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
 γελῶσι σίγ' ἔχοντες, ἡ δ' ἐμὴ νόσος
 αἰεὶ τέθηλε καπὶ μείζον ἔρχεται.
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως, 260
 ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις ἴσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
 ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἀναξ
 ἔρριψαν αἰσχυρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρία 265
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
 ξὺν ἧ μ' ἐκείνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
 ὄχοντ' ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
 Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ. 270
 τότε ἄσμενοί μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὖδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεί πέτρᾳ,
 λιπόντες ὄχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὴ, τέκνον, ποῖαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
 ὀρώντα μὲν ναῦς, ἅς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 ἡὔρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, 285
 κᾶδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον

256 πω r, Blaydes: που L, vulg. 266 τῆς Auratus: τῇσδ' MSS.

272 πέτρῳ MSS.: corr. Blaydes.

διακουεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξηύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας 290
 εἰλυόμην, δύστηνον ἐξέλκων πόδα
 πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν, 295
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σφάζει μ' αἰεί.
 οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
 πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
 ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἐκών·
 οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
 ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
 οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
 τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε 305
 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
 οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
 ἐλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
 προσέδοσαν οἰκτίραντες, ἢ τινα στολὴν·
 ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει, 310
 σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
 κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
 ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἳ Ὀλύμπιοι θεοὶ 315
 δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

ΧΟ. ἔοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα

291 δύστηνος MSS.: corr. Canter.
 μάθοις T: κἂν...μάθοις M. Seyffert.

300 μάθης L, A, vulg. (μάθε r):
 315 οἳ Porson: οἷς MSS.

ξένοις ἐποικτίρειν σε, Ποίαντος τέκνον.

ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις
ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν 320
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσεώς βίας.

ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθοις ἔχεις
ἐγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν;

ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
χῆ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μῆτηρ ἔφυ.

ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὦδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερώ, μόλις δ' ἐρώ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολῶν. 330
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,

ΦΙ. οἴμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ'· ἦ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;

ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο,
τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335

ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανῶν.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κείνον στένω.

ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340

ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕ. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
διὸς τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφεὺς τοῦμοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ 'μ' ἐλείν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν

320 συντυχῶν L, A, vulg.: γὰρ τυχῶν r.

324 θυμῶ...χείρα MSS.: corr. Brunck.

χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν τάχῃ,
 μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἡμέρῃ, 350
 ὅπως ἴδοιμ' ἄθαρπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
 ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
 εἰ τὰπὲ Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλεοντί μοι,
 καὶ γὰρ πικρὸν Σίλγειον οὐρίῳ πλάτῃ 355
 κατηγόμην· καί μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζώντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κείνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δῦσμορος,
 ἐπεὶ ἑδάκρυσα κείνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
 ἐλθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὥς εἰκὸς ἦν,
 τά θ' ὅπλ' ἀπῆτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον·
 ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρῷ' ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
 καὶ γὰρ δακρύσας εὐθύς ἐξανίσταμαι
 ὀργῇ βαρεῖα, καὶ καταλγήσας λέγω·
 ὦ σχέτλι', ἣ ἑτολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τιμὴν
 δοῦναι τὰ τεύχη τὰμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλησίον γὰρ ὦν κυρεῖ,
 ναί, παῖ, δεδώκας ἐνδίκως οὔτοι τάδε·
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα καὶ κείνον παρών.
 καὶ γὰρ χολωθεὶς εὐθύς ἤρασσον κακοῖς·
 τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καί περ οὐ δύσσοργος ὦν,
 δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὧδ' ἡμείψατο·
 οὐκ ἦσθ' ἔν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἔν' οὗ σ' ἔδει·
 καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
 οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσης ἔχων.

τοιαῦτ' ἀκούσας κᾶξονειδισθεῖς κακὰ
 πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
 πρὸς τοῦ κακίστου κακ κακῶν Ὀδυσσέως.
 κοῦκ αἰτιῶμαι κείνον ὥς τοὺς ἐν τέλει· 385
 πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
 στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
 διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
 λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
 ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390

στρ. ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
 2 ἂ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
 3 σὲ κακεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδῶμαν, 395
 4 ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
 5 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδουσαν,
 6 ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων 400
 7 λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου,
 8 σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ὥς ἔοικε, σύμβολον σαφεῖς
 λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε·
 καὶ μοι προσάδεθ', ὥστε γιγνώσκειν ὅτι 405
 ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶξ Ὀδυσσέως.
 ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
 γλώσση θυγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποεῖν.
 ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρῶν 410
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὀρῶν ἡνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἡ χούτος οἴχεται θανών;

ΝΕ. ὥς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει. 415

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

409 μέλλοι L: μέλλει A, vulg.

414 ἀλλ' om. L, add. A, vulg.

οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

NE. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420

ΦΙ. τί δ' ; οὐ παλαιὸς καγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν ; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφά.

NE. κείνός γε πρᾶσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος ὃς παρῆν γόνος. 425

ΦΙ. ὅμοι, δὺ' αὖ τῷδ' ἄνδρ' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἦκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιιν κλύειν.
φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οὔδε μὲν
τεθνήσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν ; 430

NE. σοφὸς παλαιστῆς κείνος· ἀλλὰ χαί σοφαὶ
γνώμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.

ΦΙ. φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα ;

NE. χούτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ 435
τοῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αἰρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἰεί.

ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440

NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς ;

421 τί δ' ὦ παλαιός L (ὦ made from ὦ by the first hand, which has also written ὦ above): τί δ' ὃς παλαιός r: corr. Burges, Meineke.

425 ὅσπερ ἦν γόνος MSS.: corr. Musgrave. 426 δὺ' αὖ τως (from αὖ τως) δειν' (sic) . . ἔλεξας L, with an erasure of two letters after δειν', to which the apostrophe has been added by S. The other MSS. vary only between αὖ τως and αὖ τως. Schol. in L, γρ. δὺ' αὖ τῷ δ' ἐξέδειξας: whence Porson conj. δὺ' αὖ τῷδ' ἐξέδειξας. Corr. J. (*Journ. Philol.* vol. II. p. 72, 1869), and Blaydes (ed. 1870). 435 σ' ἐν βραχεῖ] ἐν om. MSS., add.

Erfurdt.

- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
 ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
 μηδεὶς ἐφῆ· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
 ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτόν, ἥσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν. 445
- ΦΙ. ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
 ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
 καὶ πῶς τὰ μὲν πανούργα καὶ παλιντριβῇ
 χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἀιδου, τὰ δὲ
 δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' αἰεί. 450
 ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
 τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὖρω κακοὺς;
- ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός,
 τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
 καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορών φυλάξομαι· 455
 ὅπου θ' ὁ χείρων τάγαθοῦ μείζον σθένει
 κάποφθίνει τὰ χρηστὰ χῶ δειλὸς κρατεῖ,
 τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
 ἀλλ' ἢ πετραία Σκύρος ἐξαρκούσά μοι
 ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
 νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν· καὶ σύ, Ποίαντος τέκνον,
 χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες
 νόσου μεταστήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν, ὥς ὀπηνίκ' ἂν θεὸς
 πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
 πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἡ γῆθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατὴρ πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἰκνούμαι, μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον, 470
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσις ὀρᾶς
 ὅσοισι τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,

ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλήθι· τοῖσι γενναίοισί τοι 475
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
 σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,
 δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 ἔαν μόλῳ ἔγῳ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅπου
 ἦκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν 485
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·
 καῖκέϊθεν οὗ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 490
 Τραχινίαν τε δειράδ' ἥδ' ἐς εὐροον
 Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὥς δείξης φίλῳ,
 ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὄτου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς, 495
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους.
 ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
 ὥς εἰκός, οἶμαι, τοῦμόν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἡπειγον στόλον.
 νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ τὸν ἄγγελον 500
 ἤκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὥς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται, παθεῖν μὲν εἶ, παθεῖν δὲ θάτερα.

491 δειράδα καὶ τὸν εὐροον MSS. (δεράδα Toup): corr. J. 493 πα-
 λαιὰν L (παλαι' ἂν or πάλαι ἂν r): corr. Triclinius. 494 βεβήκη r:
 βεβήκοι L, A, vulg. 496 δόμοις MSS.: corr. Wunder.

χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δειν' ὄραν,
 χῆταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
 σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.

505

ἀντ. ΧΟ. οἴκτιρ', ἀναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσολίστων
 πόνων

2 ἄθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

3 εἰ δὲ πικρούς, ἀναξ, ἔχθεις Ἀτρείδας,

510

4 ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος

5 μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,

515

6 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς

7 πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν

8 νέμεσιν ἐκφυγών.

NE. ὄρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς,
 ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσία,
 τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

520

ΧΟ. ἥκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
 τοῦνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

NE. ἀλλ' αἰσχροὶ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
 ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὀρμάσθω ταχύς·
 χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κούκ ἀπαρνηθήσεται.
 μόνον θεοὶ σφύζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
 ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

525

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
 φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
 ἔργῳ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλή.
 ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
 ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς

530

509 οἷα conj. Porson (preferring, however, ἄσσα): ὄσσα L, A, vulg.
 (ὄσα r.) 517 τὰν ἐκ θεῶν MSS.: ἐκ del. Hermann. 533 προσ

κύσαντε Porson: προσκύσαντες MSS. (προσκύσοντας Γ): but L and A have
 dots over the final s. 534 εἰ σοίκησιν (sic) L: εἰσοίκησιν vulg.

ἀφ' ὧν διέζων ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. 535

οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκη προὔμαθον στέργειν κακά·

· ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους, 540
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκρυσσα, δοξάζων μὲν οὔ, 545

· τύχη δέ πως πρὸς ταῦτόν ὀρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ ὥς ναύκληρος οὐ πολλῶ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
Πεπάρηθον, ὥς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
σοὶ πάντες εἰεν συννεναυστοληκότες, 550

ἔδοξέ μοι μὴ σίγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐστί, κοῦ μόνον βουλεύματα, 555
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

NE. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μενεῖ·
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὥς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. 560

EM. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῶ στόλῳ

538 κακά Valckenaer (from schol. in L): τάδε MSS. 548 ἀπ' L:

ἐξ r. 550 συννεναυστοληκότες Dobree: οἱ νενανυστοληκότες MSS.

554 ἀμφὶ σ' οὐνεκα L, vulg. (ἀμφὶ σοῦ νεκα r): corr. Auratus. 559

ἅπερ γ' ἔλεξας A: γ' om. L, vulg.

- Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησέως κόροι.
 NE. ὥς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;
 EM. οὐκ οἶδ'· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
 NE. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοί ξυνναυβάται 565
 οὕτω καθ' ὁρμήν δρῶσιν Ἀτρείδων χάριν;
 EM. ὥς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
 NE. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ αὐτάγγελος
 πλεῖν ἦν ἐτοῖμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;
 EM. κείνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς 570
 ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ.
 NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;
 EM. ἦν δὴ τις—ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
 τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.
 NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
 EM. μὴ νύν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
 ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
 ΦΙ. τί φησίν; ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
 διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
 NE. οὐκ οἶδά πω τί φησί· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
 εἰς φῶς δὲ λέξει, πρὸς σὲ καμὲ τούσδε τε.
 EM. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μὴ με διαβάλης στρατῷ
 λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
 δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ ἀνὴρ πένης.
 NE. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
 φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ', ἔμοιγ' ἐλθόντά προσφιλεῖ, λόγων
 κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὦν ἀκῆκοας.
 EM. ὄρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ καὶ γὰρ πάλαι.
 EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἵτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
 EM. λέγω. 'πὶ τούτον ἄνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,

572 πρὸς ποῖον αὖ τόνδ'] αὖ Dobree: ἂν MSS. 584 χρηστά θ']
 θ' Dobree: γ' MSS. 587 λόγων Burges: λόγον L, A, vulg. (λόγῳ r.)
 588 μηδέν' MSS.

ὁ Τυδέως παῖς ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
 διώμοτοι πλέουσιν ἢ μὴν ἢ λόγῳ
 πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595
 Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
 τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.

NE. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
 τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
 ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; 600
 τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
 καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
 πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενής,
 Πριάμου μὲν υἱός, ὄνομα δ' ὠνομάζετο 605
 Ἕλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,

ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχυρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
 δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
 ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
 ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν, 610
 καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε
 πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ

ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν.
 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
 τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
 οἷοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβών,
 εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κᾶρα

τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
 ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι 620
 καὐτῷ παραινῶ κεῖ τινος κήδει πέρι.

ΦΙ. οἶμοι τάλας· ἢ κείνος, ἢ πᾶσά βλάβη,
 ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;

- πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κάξ "Αιδου θανὼν
 πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625
- ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ
 ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
- ΦΙ. οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
 ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
 δείξαι νεὸς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; 630
- οὐ· θᾶσσον ἂν τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ
 κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
 ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
 τολμητά· καὶ νῦν οἶδ' ὀθούνεχ' ἵξεται.
 ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὥς ἡμᾶς πολὺ 635
- πέλαγος ὀρίξῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
 ἴωμεν· ἥ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
 λήξαντος ὕπνου κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
- ΝΕ. οὐκ οὔν ἐπειδὰν πνεῦμα τοῦκ πρῶρας ἀνῆ,
 τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιστατεῖ. 640
- ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
- ΝΕ. οὐκ, ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
- ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
 ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βία.
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν 645
- ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
- ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
- ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεὸς γε τῆς ἐμῆς ἔπι;
- ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
 κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πρᾶννευ πᾶνν. 650
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
- ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
 παρερρύνει, ὥς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.

636 ὀρίξαι MSS.: corr. Reiske, Brunck. 639 ἀνῆ Pierson: ἀνι L:
 ἀγῆ A (with gl. πέσση, θραυσθῇ). 648 ἔπι conj. T. Johnson (ed. 1746),
 Heath, and others: ἐνι MSS.

- NE. ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλ' ἔστ', ἄλλ' ἃ βαστάζω χεροῖν. 655
 NE. ἄρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θεάν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο κάλλο τῶν ἐμῶν
 ὅποιον ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλωιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
 ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
 ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὅς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὅς πατέρα πρέσβυν, ὅς φίλους, ὅς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιφαῦσαι μόνον·
 εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670
 NE. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον·
 ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.
 χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

στρ. α'. ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,
 2 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διδῶ
 3 κατὰ δρομάδ' ἄμπυκα δέσμιον ὥς ἔβαλεν παγ-
 κρατῆς Κρόνου παῖς· 680
 4 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν
 μοῖρα
 5 τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντυχόντα

655 ἄλλ' ἔστ' ἄλλ' ἃ Γ: ἄλλ' ἔστ' ἃ L: ἄλλὰ γ' ἔστ' ἃ A. 671—673

The MSS. give these three vv. to Philoctetes: corr. Doederlein. 679 f.

Ἰξίωνα κατ' ἄμπυκα δὴ | δρομάδα δέσμιον ὥς | ἔλαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνου παῖς
 L, vulg. (ἔβαλεν instead of ἔλαβ', Vat.): corr. Erfurdt, Schneidewin.

6 θιατῶν, ὃς οὐτ' ἔρξας τιν', οὐ τι νοσφίσας,
 7 ἀλλ' ἴσος ὦν ἴσοις ἀνὴρ, 685
 8 ἄλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
 9 τόδε τοι θαυμά μ' ἔχει,
 10 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μόνος
 κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν
 κατέσχευ' 690

ἀντ. α'. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
 2 οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
 3 παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρώτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἱματηρόν· 694
 4 ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκέων
 5 ἐνθήρου ποδὸς ἡπίοισι
 6 φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
 7 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλών· 700
 8 εἶρπε δ' ἄλλοτ' ἀλλαχᾶ
 9 τότε ἂν εἰλνόμενος,
 10 παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα· 705

στρ. β'. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
 2 αἶρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί,
 3 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων 710
 4 πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. ὦ μελέα
 ψυχά,

684 οὔτε νοσφίσας MSS.: corr. Schneidewin. 685 ἴσος (ἴσως L)
 ἐν ἴσοις MSS.: corr. F. Schultz, Lachmann. 687 τόδε θαυμά' ἔχει με
 MSS.: τοι add. Dindorf: θαυμά μ' ἔχει Erfurd. 691 πρόσουρος MSS.:
 πρόσουρον conj. Bothe. 695 δς τὰν] οὐδ' δς τὰν MSS.: corr. Hermann.
 700 ἐκ γαίας Dindorf: ἐκ τε γᾶς MSS.—ἐλών Reiske, Schneidewin: ἐλεῖν
 MSS. 701 εἶρπε Bothe: ἔρπει MSS.—ἀλλαχᾶ Campbell: ἄλλα MSS.
 704 πόρου Wakefield: πόρον L: πόρων A, vulg. 711 πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς L: πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε A: corr. Brunck.

5 ὃς μὴδ' οἶνοχύτου πώματος ἤσθη δεκέτει χρόνῳ, 715
6 λεύσσω δ' ὅπου γνοίῃ στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ
προσενώμα.

ἀντ. β'. νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
2 εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720
3 ὃς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
4 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μα-
λιάδων νυμφᾶν, 725
5 Σπερχειοῦ τε παρ' ὅχθας, ἔν' ὃ χάλκασπις ἀνὴρ
θεοῖς
6 πλάθει πατρὸς θείῳ πυρὶ παμφαῆς, Οἷτας ὑπὲρ
ὅχθων.

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐδενὸς 730
λόγου σιωπᾶς κάπόπληκτος ὦδ' ἔχει;

ΦΙ. ᾠ ᾠ ᾠ.

NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ
τέκνον.

NE. μὲν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. 735
ἰὼ θεοί.

NE. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ᾠ ᾠ ᾠ.

NE. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔσει 740
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν

715 δεκέτει χρόνῳ L: δεκέτη χρόνον A. 724 πατρίαν Porson:
πατρώαν MSS. 727 πατὴρ J.: πᾶσι L, vulg. (πᾶσιν Triclinius.)

733 τί ἔστιν MSS.: corr. Erfurdt. 736 f. ἰὼ θεοί. | τί τοὺς θεοὺς
ἀναστένων καλεῖς; L. Some edd., writing ὦ θεοί, read the whole as one v.,
either with or without the addition of ὦδ' after θεοί. The reading in the
text is that of A.

κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται,
 διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
 ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745
 ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαππαπαῖ.
 πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
 ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
 ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
 ἴθ' ὦ παῖ. 750

NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
 τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποεῖ;

ΦΙ. οἴσθ', ὦ τέκνον. NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οἴσθ', ὦ
 παῖ. NE. τί σοί;

οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἴσθα; παππαπαππαπαῖ.

NE. δεινὸν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755

ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτιρέ με.

NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῶς·

ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως
 ὡς ἐξεπλήσθη. NE. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ,
 δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760

βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;

ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν

τάδ', ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
 τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν, 765

σφῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
 ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
 κοῦκ ἔστι λήξαι πρότερον· ἀλλ' ἐὰν χρεῶν
 ἐκηλον εὔδειν. ἴν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ

μὴ λῶσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770
 ἐκόντα μῆτ' ἄκουτα μῆτε τῷ τέχνῃ

κεῖνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα
 καῶν, ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γέννη.

NE. θάρσει προνοίας οὐνεκ'· οὐ δοθήσεται
 πλὴν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

- ΦΙ. ἰδοῦ, δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
- ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὐριός τε κεύσταλής, ὅποι ποτὲ 780
θεὸς δικαιοῖ χῶ στόλος πορσύνεται.
- ΦΙ. ἀλλ' ὄκνος, ὦ παῖ, μὴ ἀτέλεστ' εὐχῇ μ' ἔχει·
στάξει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίου αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
παπαῖ, φεῦ. 785
παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἶά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.
ἄτταταῖ. 790
ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἶθε σοῦ διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε. φεῦ, παπαῖ,
παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
'Αγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795
ὦμοι μοι.
ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς αἰὲ καλούμενος
οὔτω κατ' ἡμαρ οὐ δύνα μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· καγὼ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἂ νῦν σὺ σφάζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φῆς, παῖ;
τί φῆς; τί συγᾶς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς; 805

782 ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μὴ μ' ἀτελὴς εὐχὴ L, A, vulg. (ἀλλ' οὖν
δέδοικα μὴ μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον, Triclinius): corr. J. 798 δύνη
MSS.: corr. Porson.

- NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.
 ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'. ὥς ἦδε μοι
 ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
 ἀλλ' ἀντιάζω, μὴ με καταλίπῃς μόνον.
 NE. θάρσει, μενούμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; NE. σαφῶς
 φρόνει. 810
 ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἐνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
 NE. ὥς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
 ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.
 ΦΙ. ἐκέισε νῦν μ', ἐκέισε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω
 NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815
 ΦΙ. μέθες μέθες με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.
 NE. οὐ φήμ' ἐάσειν. ΦΙ. ἀπὸ μ' ὀλεῖς, ἣν προσθήγῃς.
 NE. καὶ δὴ μεθήμ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
 ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
 τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ. 820
 NE. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
 ἔξιεν· κára γὰρ ὑπτιάζεται τόδε·
 ἰδρῶς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
 μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
 αἰμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι, 825
 ἔκηλον αὐτόν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

- στρ. XO. "Ὑπν' ὀδύνας ἀδαῆς, "Ὑπνε δ' ἀλγέων,
 2 εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,
 3 εὐαίων εὐαίων, ὦναξ.
 4 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις 830
 5 τάνδ' αἴγλαν ἀ τέταται τανῦν.
 6 ἴθι ἴθι μοι παιών.
 7 ὦ τέκνον, ὄρα ποῦ στάσει,

818 μεθήμ', εἴ τι δὴ Hermann: μεθίημι· τί δὴ L (τί δὲ δὴ A).
 828 εὐαῆς MSS. (εὐμενῆς Γ'): corr. Hermann. 830 ἀντίσχοις Musgrave, Brunck: ἀντέχοις MSS.

8 ποῖ δέ μοι τάνθενδε βάσει
 9 φροντίδος. ὁρᾷς ἤδη. 835
 10 πρὸς τί μενούμεν πράσσειν;
 11 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχω
 12 πολὺ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

μεσ. ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὁρῶ οὔνεκα
 θήραν
 τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840
 τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
 κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροὺν ὄνειδος.

ἀντ. ΧΟ. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὀψεται.
 1 ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὐθις,
 2 βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον, 845
 3 πέμπε λόγων φάμαν.
 4 ὥς πάντων ἐν νόσφ' εὐδρακῆς
 5 ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
 6 ἀλλ' ὅτι δύνῃ μάλιστα
 7 κείνο δὴ μοι, κείνο λάθρα 850
 8 ἐξιδού ὅπα πράξεις.
 9 οἶσθα γὰρ ἂν αὐδῶμαι,
 10 εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις,
 11 μάλα τοι ἄπορα πυκνιοῖς ἐνιδεῖν πάθη. 854
 12

ἐπ. οὐρός τοι, τέκνον, οὐρος.
 ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων
 ἄρωγαν ἐκτέταται νύχιος,
 (ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός,)
 οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τινος ἄρχων, 860

834 f. ποῖ δέ μοι τάνθενδε βάσει J.: ποῖ δέ βάσει πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
 MSS. 838 πολὺ τι add. Hermann. 850 κείνο δὴ] δὴ add.
 Hermann. 852 ἂν αὐδῶμαι] ἂν Hermann: ὦν L (with 'ον' superscr.
 by S), r: ὄν A, vulg. 853 ταύταν Γ: ταύτῃν (sic) L: ταυτὰν A
 (τὴν αὐτὰν r).

ἀλλὰ τις ὥς Ἀΐδα πάρα κείμενος.
 ὄρα, βλέπ' εἰ καίρια
 φθέγγει. τὸ δ' ἁλώσιμον
 ἐμᾶ φροντίδι, παῖ,
 πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

NE. σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν. 865
 κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κᾶρα.

ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
 ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
 οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχῃς ἐγώ,
 τλήναι σ' ἐλεινῶς ὧδε τὰμὰ πῆματα 870

μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
 οὐκ οὖν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφύρως
 οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
 ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κᾶξ εὐγενῶν,
 ὦ τέκνον, ἡ σή, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ 875
 ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσσοσμίας γέμων.

καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
 λήθῃ τις εἶναι κἀνάπαυλα δῆ, τέκνον,
 σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατὰστησον, τέκνον,
 ἵν', ἥνικ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ, 880
 ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

NE. ἀλλ' ἤδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
 ἀνώδυνον βλέποντα κᾶμπνέοντ' ἔτι·
 ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
 πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. 885

νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
 οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
 ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·

861 τις ὥς Wunder: *δοτις* L (with *ω* superscr. by the first hand): *ὥς τις* vulg.
 862 ὄρα M. Seyffert, βλέπ' εἰ Hermann: *ὀρᾶ· βλέπει* MSS.

872 εὐφύρως Brunck: *εὐπόρως* MSS.

- τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
 ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
 ἄλλis πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
 ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴστω τε καὐτὸς ἀντέχου.
 ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύννηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
 ΝΕ. παπαῖ· τί δῆτ' ἂν δρῶμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε;
 ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
 ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
 ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
 ἔπεισεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
 ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπὼν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἔσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
 ΝΕ. αἰσχροὺς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
 ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὀκνῶ.
 ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;
 ΦΙ. ἀνὴρ ὄδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν,
 προδοὺς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.
 ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
 ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὥς οὐ μανθάνω.
 ΝΕ. οὐδὲν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 ΦΙ. οἴμοι, τί δ' εἶπας; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.
 ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν.

895 τί δῆτ' ἂν δρῶμ'] ἂν add. Schaefer.—γε Α: λέγε L.

917 τί δ' εἶπας;] δ' add. J.

- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῇ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
- ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποεῖ.
- ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὀρών
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε; 930
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ.
ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὀρᾷ πάλιν. 935
ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως· 940
ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθεῖς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἐλών ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἰδῶλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἰλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδος, ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. 950

933 μὴ μ' ἀφέλῃς L, vulg. (μὴ μου 'φέλῃς A): corr. Elmsley.

942 προσθεῖς L: προθεῖς r. 945 ἐλών (sic) μ'. . ἐκ βίας μ' ἄγει L:
ἐλών μ'. . ἐκ βίας ἄγει A, vulg. 950 ἀλλ' ἀπόδος] ἀπόδος L, vulg.

(ἀπόδος σύ γ' r): ἀλλ' add. Turnebus.

τί φῆς; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
 εἵσειμι πρὸς σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίσῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανῶν παρέξω δαίθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καί μ' οὐς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τείσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960

ὄλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἤδη 'στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαντοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μήποτ' ὥφελον λιπεῖν
 τὴν Σκύρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι. 970

ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἤκειν αἰσχροῖ· νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς
 οἷς εἰκός, ἔκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα.

ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἶ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975

ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω;

ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι καπὸλόλῳ· ὅδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβὼν με καπονοσφίσας ὄπλων.

ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε. 980

ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μὲν,
 οὐδ' ἦν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ

στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἥ βία στελουῖσί σε.

ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκῶν. 985

ΦΙ. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἑφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βία;

ΟΔ. Ζεὺς ἐσθ', ἴν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῇσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990

ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κάξανευρίσκεῖς λέγειν·
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἥ δ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙ. οὐ φήμ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημί. πειστέον τάδε.

ΦΙ. οἷμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς 995
πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βία.

ΦΙ. οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως γ' ἂν ᾗ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000

ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κράτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρεῖα φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005

ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,

ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποεῖν, 1010
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστὶν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ πάθον.

992 *τιθεῖς* MSS. (*τιθεῖς* B): corr. Auratus, Porson. 1000 *ἕως γ'*
γ' add. Triclinius. 1003 *ξυλλάβετ'* L: *ξυλλάβετέ γ'* A: corr. Bern-
hardy. 1007 *οἷ' αὖ* Hermann: *οἷά* L, vulg. (*οἷως* r.)

ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' αἰεὶ
 ψυχὴ νιν ἀφνᾶ τ' ὄντα κοῦ θέλονθ' ὁμως
 εὖ προὔδιδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν. 1015

καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
 ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἧ με προὔβάλου
 ἄφιλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζώσιν νεκρόν.
 φεῦ.

ὅλοιο· καὶ σοι πολλάκις τόδ' ἠϋξάμην.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι, 1020

σὺ μὲν γέγηθα ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
 τοῦτ' αὖθ' ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
 γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
 διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς 1025

ἐπλεις ἅμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
 ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπταῖ ναυσὶ ναυβάτην
 ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς, κείνοι δὲ σέ.

καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
 ὅς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι. 1030

πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
 χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ὁμοῦ
 πλεύσαντος, αἰθεῖν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;

αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.

κακῶς ὅλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' ἡδίκηκότες 1035

τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.

ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'. ἐπεὶ οὐποτ' ἂν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὐνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοὶ τ' ἐπόψιοι, 1040

τείσασθε τείσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτίρετε·

1014 ἀφνῇ MSS.: corr. L. Dindorf. 1032 ἔξεσθ', ὁμοῦ] ἔξεστ' (ἐμοῦ)
 Pierson: εὔξεσθ' MSS. (ἔξεσθ' Vc).—ὁμοῦ Gernhard: ἐμοῦ MSS.

ὥς ζῶ μὲν οἰκτρῶς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045

τήνδ' εἰπ', Ὀδυσσεύ, κοῦχ ὑπέικουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.

οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτός εἰμ' ἐγώ·

χῶπου δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050

οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὖσεβῇ.

νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφυν,

πλήν εἰς σέ· νῦν δέ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.

ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσῃτ' ἔτι·

ἔατε μέμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν, 1055

τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν

Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,

ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδέν' ἂν

τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί.

τί δήτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. 1060

ἡμεῖς δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας

τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σέ χρῆν ἔχειν.

ΦΙ. οἷμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὥς στείχοντα δή. 1065

ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὦν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθереῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070
λειφθῆσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅς' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χήμεις φάμεν.

1051 μου A, vulg. (σὺ B): om. L.

1071 λειφθῆσομ' ἤδη MSS.: corr. Wakefield.

NE. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
 πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
 χρόνον τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
 στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
 χοῦτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
 λῶν τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,
 ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

στρ. α'. ΦΙ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
 2 θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ
 3 τάλας,
 4 λείψειν οὐδέποτ', ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι συνείσει.
 5 ὦμοι μοί μοι. 1086
 6 ὦ πληρέστατον αὔλιον
 7 λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
 8 τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἄμαρ
 9 ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι 1090
 10 σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 11 πέλειαι δ' ἄνω
 12 πτωκάδες ὀξύτόνου διὰ πνεύματος
 13 ἐλῶσιν· οὐκέτ' ἴσχω.

XO. 13 σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, 1095
 14 ὦ βαρύποτμε, κοῦκ
 15 ἄλλοθεν ἔχει τύχῃ
 16 τᾷδ' ἀπὸ μείζονος·
 17 εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 18 τοῦ λῶνος δαίμονος εἴλου τὸ κάκιον αἰνεῖν. 1101

1079 ὀρμώμεθον L, A, vulg. (ὀρμώμεθα Γ.) 1085 συννοίσει MSS.:
 corr. Reiske. 1089 τίπτ' Bothe: τί ποτ' MSS. 1092 ff. εἴθ'
 αἰθίρος ἄνω | πτωκάδες ὀξύτόνου διὰ πνεύματος | ἔλωσί μ'· οὐ γὰρ ἰσχύω MSS.
 (ἐλῶσί μ' B.)—ἐλῶσιν Erfurd: ἴσχω Heath: πέλειαι δ' J. 1100 f. τοῦ
 λῶιονος MSS.: but the first schol. in L indicates a v. l., τοῦ πλέονος.—
 αἰνεῖν Hermann: ἐλεῖν MSS.—κυρῆσαι | λῶνονος αὖ δαίμονος conj. J.

ἀντ. α'. ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
 2 καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
 3 ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
 4 αἰαῖ αἰαῖ, 1107
 5 οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
 6 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὕπλων
 7 κραταιαῖς μετὰ χερσὶν 1110
 8 ἴσχω· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 9 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδου φρενός·
 10 ἰδοίμαν δέ νιν,
 11 τὸν τάδε μῆσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
 12 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115

ΧΟ. 13 πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ',
 14 οὐδὲ σέ γε δόλος
 15 ἔσχευ ὑπὸ χειρὸς ἀμ-
 16 ας· στυγερὰν ἔχε
 17 δύσποτμον ἄρὰν ἐπ' ἄλλοις. 1120
 18 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃτ' ἀπώσῃ.

στρ. β'. ΦΙ. οἶμοι μοι, καὶ που πολιᾶς
 2 πόντου θινὸς ἐφήμενος
 3 ἐγγελαῖ, χερὶ πάλλων 1125
 4 τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν,
 5 τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν.
 6 ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
 7 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 8 ἧ που ἐλείνδον ὀρᾶς, φρένας εἴ τινας 1130
 9 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
 10 ἄρθμιον ὧδέ σοι
 11 οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον,
 12 ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγαῖ

1116 πότμος *semel* MSS., *bis* Erfurdt. 1118 f. ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς
 MSS.: corr. Bergk. 1125 ἐγγελαῖ J.: γελαῖ μου MSS. 1132 ἀρθμιον
 Erfurdt: ἄθλιον MSS. 1134 ἄλλου δ' Hermann: ἄλλ' MSS.

- 13 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135
 14 ὀρώων μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας, στυγνόν τε φῶτ'
 ἐχθοδοπόν,
 15 μυρί' ἀπ' αἰσχυρῶν ἀνατέλλουθ' ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
 ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ.

- ΧΟ. 16 ἀνδρὸς τοι τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν, 1140
 17 εἰπόντος δὲ μὴ φθονεράν
 18 ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
 19 κείνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
 20 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνα
 21 κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145

- ἀντ. β'. ΦΙ. ὦ πταναι θῆραι χαροπῶν τ'
 2 ἔθνη θηρῶν, οὓς ὄδ' ἔχει
 3 χῶρος οὐρεσιβώτας,
 4 μηκέτ' ἀπ' αὐλίων φυγᾶ
 5 πηδᾶτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1150
 6 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
 7 ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν·
 8 ἀλλ' ἀνέδην, ὃ δὲ χῶρος ἄρ' οὐκέτι
 9 φοβητός, οὐκέθ' ὑμῖν,
 10 ἔρπετε· νῦν καλὸν 1155
 11 ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
 12 ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·
 13 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
 14 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὔραις
 τρέφεται,
 15 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
 αἶα; 1161

1138 ὃς Bothe: δσ' MSS. 1139 ὦ Ζεῦ Dindorf: Ὀδυσσεύς MSS.

1140 τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν Arndt: τὸ μὲν εἶδ' αἰὲν MSS. 1144 τῶνδ'

Gernhard, Thudichum: τοῦδ' MSS. 1149 f. φυγᾶ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων |

πηδᾶτ' MSS.: corr. J. (μηκέτ' for μ' οὐκέτ', Auratus and Canter.) 1153 ff.

ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται | οὐκέτι φοβητός ὑμῖν | ἔρπετε MSS.: corr. J.

- ΧΟ. 16 πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 17 εὐνοίᾳ πάσα πελάταν·
 18 ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ἐπὶ σοὶ 1165
 19 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
 20 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δ'
 21 ἔχειν μυρίον ἄχθος ὃ ξυνοικεῖ.
- ἀνομοι- ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας, ὦ 1170
 ὅστρ. λῶστέ τῶν πρὶν ἐντόπων. τί μ' ὤλεσας; τί μ'
 εἵργασαι;
 ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ
 στρυγερὰν Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν. 1175
 ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον. ΦΙ. ἀπὸ νῦν με λείπετ'
 ἤδη.
 ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε
 πράσσειν.
 ἴωμεν ἴωμεν 1180
 ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.
 ΦΙ. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω. ΧΟ. με-
 τρίαζ'.
 ΦΙ. ὦ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185
 ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ,
 δαίμων δαίμων· ἀπόλωλ' ὃ τάλας·
 ὦ πούς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
 τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
 ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐθις. 1190
 ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ
 γνώμα τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες;
 ΦΙ. οὔτοι νεμεσητόν,
 ἀλύνοντα χειμερίῳ
 λύπα καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

1165 ἐπὶ σοὶ M. Seyffert: ὅτι σοι (or σοί) MSS.

1168 ὃ ξυνοικεῖ L: ᾧ—A.

- ΧΟ. βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
 ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
 οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς
 βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἴσι φλογίζων.
 ἐρρέτω Ἴλιον, οἳ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200
 πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
 ἀπῶσαι.
 ἀλλ', ὦ ξένοι, ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.
 ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
 ἥ γένυν, ἥ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
 ΧΟ. ὥς τίνα δὴ ῥέξης παλάμαν ποτέ;
 ΦΙ. χρῶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερσί·
 φονᾶ φονᾶ νόος ἤδη.
 ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
 ΧΟ. ποῖ γὰς; ΦΙ. ἐς Ἄιδου.
 οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι.
 ὦ πόλις ὦ πατρία,
 πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ', ἄθλιός γ' ἀνὴρ,
 ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν 1215
 λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
 ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.
 ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
 στείχων ἂν ἦ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
 Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως 1220
 γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
 ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος
 κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
 ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
 ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225
 ΝΕ. ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

1199 βροντᾶς αὐγαῖς schol.: βρονταῖς αὐταῖς MSS. 1207 χρῶτ'
 Hermann: κρατ' MSS. 1213 ὦ πόλις ὦ πόλις πατρία MSS.: corr. Dindorf.

- ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὦν οὐ σοι πρέπον;
 ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἐλών.
 ΟΔ. τὸν ποῖον; ὦμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
 ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
 ΝΕ. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν
 ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί πονοῦναι νοεῖς;
 ΝΕ. αἰσchrῶς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθῇ λέγειν.
 ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἶρηκας λόγον;
 ΝΕ. δις ταῦτά βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἄπαξ ἐβουλόμην.
 ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοὺς λόγον. 1240
 ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 ΝΕ. τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.
 ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς οὐδέν ἐξαυδᾶς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφά. 1245
 ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρεῖσσω τάδε.
 ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
 αἰσchrὰν ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
 ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250
 ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
 ΟΔ. * * * * *
 ΝΕ. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. οὐ τᾶρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα.
 ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὀράς

1231 τί χρῆμα A, vulg.: τί χρῆμα· τί L, Γ. 1243 τοῖς r, Buttmann (conj.), Hermann: τοῖσδ' L, A, vulg. 1251 Hermann was the first to point out that a v. has been lost between 1251 and 1252. That loss had led to the parts of NE. and OD. being interchanged in 1252—1258.

- κώπης ἐπιψάουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ καμέ τοι 1255
ταῦτόν τόδ' ὄψει δρῶντα κοῦ μέλλοντ' ἔτι.
- ΟΔ. καίτοι σ' ἑάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται.
- ΝΕ. ἐσωφρόνησας· καὶ τὰ λοιφ' οὕτω φρονῆς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
- ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἴσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ᾧμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μὲν τί μοι νέα 1265
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακά;
- ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἤκω φέρων.
- ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
- ΝΕ. οὐκ οὖν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
- ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὲν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξης πέρα·
μάτην γὰρ ἂν εἵπης γε πάντ' εἰρήσεται. 1276
- ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ', ἴσθ', ἢ λέγω.
- ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην·
οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, 1281
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κατὰ νουθετεῖς ἐμέ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
ὀλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285

1265 f. νέα...κακά Bergk: μέγα...κακα (sic) L, with ον written above
the final α: μέγα...κακόν A, vulg.

- ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. ἀπώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.
- ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπῶν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.
- ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
- ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μὼν Ὀδυσσέως 1295
ἐπησθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὄρᾱς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,
εἰάν τ' Ἀχιλλέως παῖς εἰάν τε μὴ θέλῃ.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. ἂ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
- ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
- ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρῶτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς 1306
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
- ΝΕ. εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
- ΦΙ. ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον, 1310
ἐξ ἧς ἐβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὅς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἥκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
- ΝΕ. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε

1294 ὑπὲρ τ' γ: ὑπὲρ L, vulg. 1304 ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν
τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ MSS.: corr. Wakefield. 1308 δὴ om. L, add.
A, vulg. (τοι γ).—ὅτου Turnebus: ὅπου MSS. 1312 ζώντων θ' A:
θ' om. L.

αὐτόν τέ μ'· ὦν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, 1315
 ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
 ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
 ὥσπερ σύ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτίρειν τινά. 1320
 σὺ δ' ἡγρίωσαι, κοῦτε σύμβουλον δέχει,
 εἰάν τε νουθετῇ τις εὐνοία λέγων,
 στρυγεῖς, πολέμιον δυσμενῇ θ' ἡγούμενος.
 ὁμῶς δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ·
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυψῇ
 σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφιν·
 καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἂν τυχεῖν
 νόσου βαρείας, ἕως ἂν αὐτὸς ἥλιος 1330
 ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
 πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
 καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
 νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
 ξὺν τοῖσδε τόξοις ξὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς. 1335
 ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
 ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐκ Τροίας ἀλούς,
 "Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 ὥς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 ὥς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἣ δίδωσ' ἐκὼν
 κτείνειν ἑαυτόν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

1314 ἀμὸν Triclinius: ἐμὸν MSS.: πατέρα τε τὸν ἐμὸν Aldine (A having τε superscr.) 1322 εὐνοία λέγων Triclinius: εὐνοίαν σοι

λέγων L. 1329 ἂν τυχεῖν Porson: ἐντυχεῖν MSS. 1330 ἕως ἂν

ὥυτὸς Scaliger (αὐτὸς Doederlein, Heath): ὥς ἂν αὐτὸς MSS.

καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοῦκ ἀφήκας εἰς Ἄιδου μολεῖν;
οἴμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
τοῖς τοῦδ', ὃς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταυτ' ἐξανασχῆσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως 1355
ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακοὺς.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' εἰς Τροίαν μολεῖν
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν· οἳ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες· [οἷ τὸν ἄθλιον 1365
Αἴανθ' ὄπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη
'Οδυσσέως ἔκριναν·] εἶτα τοῖσδε σὺ
εἴ ξυμμαχῆσων, καὶ μ' ἀναγκάζεις τόδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοὺς.
χοῦτ' αὖ διπλὴν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370
διπλὴν δὲ πατρός· κοῦ κακοὺς ἐπωφελῶν
δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

1361 κακοὺς Dobree, Doederlein: κακά MSS. 1365 ff. [οἳ τὸν
ἄθλιον...ἐκριναν] rej. Brunck. 1368 καὶ μ' Brunck: καὶ μ' MSS.

- NE. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1375
- ΦΙ. ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρεῶς
ἔχθιστον υἱὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κάποσώσοντας νόσου.
- ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1380
- NE. ἂ σοὶ τε κάμοι λῶσθ' ὀρώ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελῶν φίλους;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοὶ που, φίλος γ' ὢν· χῶ λόγος τοιόσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὦ τῶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὐκ οὐκ ἔγωγε· φημὶ δ' οὐ σε μανθάνειν.
- ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδας ἐκβαλόντας οἰδά με; 1390
- NE. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὄρα.
- ΦΙ. οὐδέποθ', ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
- NE. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω;
ὡς ῥᾶστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σέ δὲ 1395
ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.
- ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἂ δ' ἦνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγόν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
Τροίας· ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

1379 κάποσφύζοντας MSS.: corr. Heath. 1381 λῶσθ' ὀρώ Dindorf:
καλῶς ὀρώ L, vulg. (κάλ' ὀρώ r.) 1383 ὠφελῶν φίλους Buttmann:
ὠφελούμενος MSS. 1390 ἐγὼ οὐκ Hermann: ἔγωγ' οὐκ L: ἔγωγ' A,
vulg. 1392 ἰδεῖν A, vulg.: ἐλεῖν L (but with ἰδεῖν superscr. by the
first hand), Γ (with γρ. ἐλθεῖν): Burges conj. μολεῖν.

- NE. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.
 NE. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σῆν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ
 σθένω.
 NE. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φρον-
 τίσῃς.
 NE. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
 παρὼν 1405
 NE. τίνα προσωφέλλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἑρα-
 κλέους
 NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. NE. στείχε
 προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
 ἀΐης μύθων, παῖ Ποίαντος· 1410
 φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἑρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.
 τὴν σῆν δ' ἤκω χάριν οὐρανίας
 ἔδρας προλιπών,
 τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι, 1415
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὀράν. 1420
 καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

1406 Ἑρακλέους Brunck: ἡρακλείους MSS. 1407 Between πελά-
 ζειν and στείχε the MSS. have σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς ταῦθ', ὥσπερ
 αὐδᾶς: rej. Dindorf.

ἄρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1425
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἷτιος κακῶν ἔφυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδίου οὔθ' οὔτος σέθεν· 1435
 ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὔτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον·
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν 1440
 πορθῇτε γαίαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς·
 ὥς τᾶλλα πάντα δεύτερ' ἡγείται πατὴρ
 Ζεὺς· οὐ γὰρ ἡυσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
 καὶν ζῶσι καὶν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας, 1445
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. καγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν· 1450
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 ὃδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

1429 ἐκβαλὼν MSS.: corr. Turnebus. 1440 ἐννοεῖσθ' MSS.:
 corr. Elmsley. 1443 οὐ γὰρ εὐσέβεια T. Gataker (ἡυσέβεια Dawes):
 ἡ γὰρ εὐσέβεια MSS. 1448 γνώμη (sic) ταύτη L: γνώμη ταύτη vulg.
 (γνώμην ταύτην r): corr. Lambinus, Toup.

Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς, 1455
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμόν ἐτέγχθη
 κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. 1460
 νῦν δ', ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Δήμνου πέδον ἀμφίαλον,
 καί μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως, 1465
 ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει
 γνώμη τε φίλων χῶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟ. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
 Νύμφαις ἀλίσαισιν ἐπευξάμενοι 1470
 νόστου σωτῆρας ἰκέσθαι.

1455 προβολῆς Hermann: προβλῆς MSS.
 γλύκιον MSS.

1461 Λύκιον schol.:
 1469 δὴ Hermann: ἤδη L, vulg. (ἰδοῦ A.)

Date Due

OCT 30 1961

WM FEB 20 1965

NOV 1961

NOV 18 1971

882.292E
So 66 J
Tr.

882.2G2E
So 66 J
Tr.

ac.nc. 33607

This book may be kept
FOURTEEN DAYS

A fine will be charged for each
day this book is kept overtime.

COLUMBIA COLLEGE LIBRARY
DUBUQUE, IOWA

